

ВОЛФГАНГ ХОЛБАЙН В РУИНИТЕ НА ПАРИЖ

Част 4 от „Черити“

Превод от немски: Людмила Иванова, 1995

chitanka.info

1.

На пръв поглед светът вън изглеждаше чужд. Небето имаше тъмен, тюркоазнозелен цвят, а слънцето се открояваше на фона му подобно на голямо, отровнозелено петно с размити очертания, които се намираха сякаш в непрекъснато движение. Въздухът беше странно прозрачен, тъй че имаше видимост мили напред. Под тях се простираше причудлива, взета сякаш от кошмарен сън, местност с разрушени сгради, унищожени магистрали и огромни кратери, които за живота на две поколения се бяха напълнили с вода и растения, странно лепкави, зеленикаво-виолетови.

Някога това беше един от най-големите и прекрасни градове на Земята. Но вече нищо не напомняше за него. Докъдето стигаше погледът на Черити, не се виждаше нито една неразрушена сграда, нито един здрав прозорец, нито един цял покрив.

„А най-вероятно, помисли си тя уморено, най-лошите следи от разрушението изобщо не могат вече да се забележат.“ Градът се беше превърнал в плячка на една чудовищна растителност, която през последните петдесет години бавно, но неумолимо беше поглъщала улици и сгради като жив саван, с който нашествениците от Космоса бяха покрили целия град.

Там, където някога течеше реката, сега преминаваше широк, кално кафяв ров, който прорязваше този саван. По дъното му нещо проблясваше в бяло и ръждивочервено: останките от малките излетни корабчета и товарните шлепове, които преди години бяха плавали там. Но сега водата я нямаше, ако не се смята мътното поточе, лъкатушещо по средата.

Някои от мостовете бяха все още на местата си: пропукани, отчасти сякаш разтопени стоманени конструкции, извиващи се в смела дъга над нещо, което вече изобщо не съществуваше. И сякаш за да демонстрират безсмислието на всяко усилие от страна на човека, те не бяха нападнати от зелената чума. Изсъхналото русло на реката беше

един вид бариера, зад която непознатата растителност не беше пустила корени.

Най-ужасяващото нещо обаче беше кулата; гигантска черна метална конструкция, чиито прекъснати профили в меки дъги се приближаваха един към друг и се съединяваха в тънък връх високо над разрушения град. Тя беше толкова далеч, че Черити я възприемаше като сянка. А зловещата, зеленикаво-виолетова светлина правеше конструкцията да изглежда нереална и почти безтегловна. Но въпреки това Черити я разпозна.

Никой, който беше виждал тази конструкция дори и само веднъж през живота си, не би могъл да я забрави.

Гледката я изпълни за момент с гняв. Откакто беше излязла от саркофага и от продължителния сън и се беше върнала на повърхността на тази осквернена земя, беше видяла толкова разруха, толкова смърт и мъка, че понякога ѝ се струваше, че не ще има нищо повече, което да може да я разтърси до такава степен. Но не беше така.

Ужасът нямаше граници.

Беше видяла градове, сравнени със земята. Огромни области, напълно обезлюдени; плодородни долини, по които никога вече нямаше да расте нищо; селища, чиито жители са били избити до крак — и въпреки това видът на този превзет от буйна растителност град я изпълни с много по-дълбока горчивина, отколкото бе изпитвала някога.

Чудовищните легиони бяха нападнали света ѝ и го бяха покорили. Черити се беше примирила с това, колкото и ужасна да беше тази мисъл. Но изведнъж тя се сети пак за онова, което Майлс ѝ беше разказал в подземната крепост: че има цели области, дори и континенти, които чудовищата не само бяха подчинили на себе си, но бяха започнали да ги преобразяват по своите желания и представи. Тогава тя изобщо не беше осъзнала истински какво беше имал предвид, когато каза, че били почнали да променят Земята.

Сега го разбра, защото го видя.

Може би бяха разпрострели този саван не само над този град, а над цялата планета, и може би светът, в който се беше пробудила, светът на отшелниците и на бунтовниците, да беше вече само изключение; проядени от молци дупчици по новата одежда, с която нашествениците обгръщаха Земята. А те самите — нищо друго, освен молците, които бяха причинили тези дупчици.

И които щяха да бъдат премахнати с едно само небрежно движение, щом почнеха да причиняват малко повече щети...

Тя пропъди тази мисъл и съсредоточи отново вниманието си върху причудливата гледка, която ѝ се разкриваше от другата страна на вратата.

Това тук, това щяха да направят те със Земята.

Не планета, на която да могат да живеят хора или само да бъде търпяно съществуването им, а съвършено друг свят, пълен с чужди растения и животни, пълен с чужди аромати, пълен с фалшиви звуци, под едно фалшиво небе. Мили боже! Какви бяха направили със слънцето?

Сълзи течаха по бузите ѝ, но тя ги забеляза едва когато стигнаха до устните ѝ и усети соления им вкус. Бързо ги избърса и рязко се обърна назад.

Скудър продължаваше да стои като парализиран на мястото си, въпреки че бяха минали няколко минути, откакто, стреснати от вика му, Черити и останалите бяха скочили на крака и бяха се втурнали към него. Не беше мръднал нито веднъж през това време, да, Черити почти беше уверена, че дори не беше и дишал; стоеше неподвижен, вдигнал дясната си ръка, втрещен, с широко разтворени, изумени очи в странния, непривичен пейзаж там отвън. Изражението на лицето му издаваше истински ужас. Нет също гледаше втрещено почти сюрреалистичната околност, но в погледа ѝ се отразяваше по-скоро детинско любопитство. Единствено лицето на Гърк беше запазило обичайната си неподвижност, като се изключи леко извитата дъга, в която се бяха присвили старческите му устни, сякаш се опитваше по този начин да разкрие пред целия свят своето презрение.

Но физиономията му беше най-малкото, в което можеше да се заблуди. От няколко часа насам Черити изобщо не беше вече уверена дали не се е лъгала по отношение на всичко, което се отнасяше до Гърк.

Тя отхвърли тази мисъл. С Гърк и онова, което ѝ беше разказал, щеше да се занимава по-късно. Че е все още жива и че всички са дори на свобода, ѝ се струваше истинско чудо. От вика на Скудър бяха минали две или три минути, а може би същото време беше минало и от мига, в който беше излязла, залитайки, от трансмитера и се бяха озовали в този нов, напълно непознат свят. Пет или шест минути не е

кой знае колко време, но повече от достатъчно за Даниъл, за да насъска подире им цели кохорти от своите насекомообразни воители. Черити си припомни с ужас колко много черни, четириръки мравки се бяха намирали в залата на трансмитера на Шаитаан.

Наистина, тя самата и най-вече мегавоинът бяха избили голяма част от тях, но съвсем не всичките. А в окаяното състояние, в което се намираше за момента малката ѝ лична армия, може би щеше да е достатъчна и само една мравка, за да ги унищожи докрай.

Черити се обърна и хвърли неуверен поглед към пръстена на триметровия трансмитер. Уредът все още беше включен във вътрешността на тесния кръг от сребрист метал, който потрепваше в състояние на безтегловност на около педя над земята, се движеше нещо безформено черно. Очевидно човешкият ум изобщо не беше в състояние да проникне в същността на тази странна транспортна система. Но тя имаше някаква материална страна. Тя съществуваше и беше ужасна, онова, което Черити беше изпитала за малкото и все пак безкрайни мигове във вътрешността на трансмитера, ѝ се беше сторило като повей от ада.

Внезапно усети, че някой я наблюдава. Беше Гърк. Нет и Скудър продължаваха да разглеждат странната, тюркоазносива местност пред себе си, но джуджето беше извърнало глава и я гледаше с тъмните си, нечовешки очи.

— Няма да ни преследват — каза той.

Черити се попита дали не чете мислите ѝ, обаче си отговори отрицателно. Доста често беше доказвал, че не може да го прави. Може би не беше особено трудно да се разбере какви мисли се въртят из главата ѝ, докато гледа към тази тъмна врата, водеща към нищото.

— Откъде си така уверен? — попита тя.

— Няма да го направят — настоя Гърк. — Това място е табу. Те ще се оставят по-скоро да ги убият, отколкото да стъпят тук.

— Познаваш ли това място?

Гърк сви рамене така, че главата му се заклати от тежестта си насам-натам.

— Чувал съм само — отвърна той уклончиво. Лъжата беше толкова прозрачна, че дори и в неговите собствени уши не можеше да прозвучи убедително.

Лицето на Черити потъмня леко.

— Чувал си вече доста неща, нали? — попита тя остро. — Много повече от това, което си казвал досега.

Гърк се засмя:

— Ти не си ме питала, нали!

Черити се наклони да отговори ядосано, но успя да се овладее в последния момент.

— Вярно е — процеди тя през зъби. — Но ще го направя. Можеш да си сигурен. Ще се наложи да си поговорим, човече. Доста дълго и за много, много неща.

Гърк отново сви рамене и издаде неприличен звук.

— Може — отвърна той внезапно с обичайния си скърцащ старчески глас. — Но не тук и не сега. — Посочи с тъничкия си показалец към трансмитера. — Даниъл може да си подскача сега на един крак оттатък, но даже и да си откъсне главата, не би могъл да накара някое от ония същества да стъпи в трансмитера. Това обаче не означава, че сме на сигурно място. Тук има доста други „приятелчета“. А на някои от тях предпочитам изобщо да не им се изпречвам пред очите.

Повтори отново широкото си движение с ръка по посока на трансмитера.

— Че това нещо е използвано, с положителност не е останало незабелязано. Сигурен съм, че след няколко минути тук ще гъмжи от неканени гости. — Погледна въпросително Черити и разкриви лице в гримаса: — Да не искаш да им предложиш кафе? Или ще се постареем да изчезнем оттук?

Черити се разсмя, без да иска. Гърк несъмнено знаеше доста добре, че тя го беше прозряла, но продължаваше да се опитва да се прави на клоун, което даже някак си все пак му се удаваше. Числеше се към оня тип хора (хора?), за които можеше да си сигурен, че са интелигентни и опасни, но не можеш никога да ги вземеш напълно насериозно. „Може би, помисли си тя, причината е в това, че той не беше човек.“

Черити погледна за последен път към трансмитера и после пристъпи към Скудър. Но се поколеба веднага да го заговори и още веднъж огледа зейналия в кратери чужд пейзаж, който и нея беше изненадал и объркал, както Скудър и Нет. Но за разлика от тях двамата тя знаеше къде се намират.

Погледа само няколко секунди, после отстъпи рязко назад и се обърна.

Движението като че ли изтръгна и Нет от плена на ужасната гледка навън, защото младото момиче премигна внезапно, сякаш се събужда от дълбок сън без сънища, и погледна объркано към Черити. Няколко мига по-късно и Скудър се извърна към тях.

Лицето му беше бледо и на зловещата светлина на зеленото небе изглеждаше като лице на мъртвец.

— Боже мой — прошепна той. — Ние... ние не сме си у дома, Черити. Това не е вече Земята!

Черити прехапа устни. Много ѝ се искаше Скудър да е прав. Предпочиташе да е на някаква чужда планета на другия край на Галактиката, отколкото на това място, което се беше променило по такъв ужасен начин. Но това беше Земята. И нямаше никакъв смисъл да продължава да се самозалъгва.

— Не, Скудър — произнесе тя тъжно, — у дома сме си.

Индианецът я погледна недоверчиво.

— Но това е...

— Ние все още сме на Земята — каза Черити почти нежно, но настойчиво. — Била съм вече тук. Познавам този град, Скудър. Виждаш ли кулата там? — вдигна ръка и посочи филигранната плетеница на обляната в почти течна, зеленикава светлина Айфелова кула, която се извисяваше над развълнуваното море от руини на града. — Даже веднъж съм била и там горе.

Скудър я погледна недоверчиво и Черити кимна с горчива усмивка, преди да продължи:

— Тогава това беше един от най-големите и красиви градове на Земята, Скудър. Милиони хора живееха тук. Човек можеше да се качи до върха на кулата и при ясно време да види чак морето.

— Но това е изключено — възпротиви се Скудър. С движение, което изглеждаше почти отчаяно, той посочи небето и фалшивото яркозелено слънце. — Това не е Земята!

Черити въздъхна:

— Не знам какво е станало с небето — каза тя — или пък със слънцето. Но това тук е Париж, Скудър. Във всеки случай беше някога.

— Продължавайте да си говорите на спокойствие — намеси се Гърк. — Няма абсолютно никаква причина да бързаме, нали така?

Напротив, сигурен съм, че ако продължим да си бърбим така, ще пристигне някой любезен представител на градската управа и ще ни покани да разгледаме забележителностите на града.

Скудър погледна Гърк, без да разбере нищо, но Черити знаеше, че джуджето беше право. Всеки миг, който прекарваха отсега нататък в това помещение, можеше да бъде една секунда в повече. И без това беше истинско чудо, че досега никой още не се беше появил, за да види кой беше ползвал трансмитера.

Но дори и чудесата не траят вечно. А това, което те преживяваха в момента, свърши точно в този миг.

Всичко стана прекалено бързо, за да може по-късно Черити да определи кое се беше случило по-напред: чу се дълбоко, зловещо бръмчене, което се засили до болезнено вибриране, обхвана всяка клетка на тялото ѝ и я накара да трепти, а така масивно изглеждащата странична стена на помещението се раздели на две по протежението на отвесен процеп, който секунди по-късно се превърна във врата, зад която се откри пращен коридор, с безброй ярко осветени врати. Точно под тази врата беше застанала сивокоса старица в пъстрото церемониално облекло, каквото бяха носили Анжела и останалите свещенослужителки на Шаит, а зад нея се извисяваха двуметровите фигури на две мравки.

И в същия момент вълнуващото се черно вещество във вътрешността на трансмитера се оформи в тяло и оттам излезе мегавоинът!

Беше както винаги и както винаги Жан се питаше дали резултатът си струва усилията. И както винаги стигна до извода, че изобщо не си заслужаваше. Наистина, бяха му достатъчни само петнайсетина минути, за да стигне дотук през лабиринта от тунели, но преди това му трябваша почти два часа, за да надхитри стражата и да тика почти миля мотора си през тунела, преди да се реши да запали двигателя.

А след това също толкова време за последните петдесет метра.

Беше спрял мотора точно под острова и се беше изкатерил нагоре по плетеницата от стълби, ръждясал метал и купчини отпадъци,

но се беше натъкнал на плъхове и се беше наложило да се крие повече от час.

Жан потрепери и сега от страх, като си спомни колко близо до скривалището му — някаква тясна ниша в стената, в която някога е имало електрическо табло — беше минала върволицата животни. Не бяха кой знае колко много на брой, около десетина, както пресметна Жан, но дори и само едно от тези животни с големината на овчарско куче беше достатъчно, за да разкъса човек, ако е гладно и достатъчно отчаяно.

А животните, които беше видял там долу, изглеждаха доста гладни. Въпреки лапите и зъбите си те представляваха направо жалка гледка — само да не бяха толкова големи. Козината на повече от тях беше сплъстена, на места беше почнала да окапва, образувайки големи, грозни петна. По някои имаше възпалени, сълзящи язви и почти всички бяха ранени по един или друг начин. Очевидно групата се връщаше от лов. И в случая май им беше отредена ролята на плячка.

С крясъци и много бързо групата беше пробягала покрай скривалището му и се бе изгубила в лабиринта от подземни ходове и галерии, но Жан дълго време не се реши да напусне прикритието си. Обикновено плъховете не нападаха хора, знаеше го, но тези животни бяха почти полудели от страх и глад, а някои от раните, които беше видял, продължаваха да кървят; битката, от която се връщаше тази жалка група, сигурно не е била преди много време. Много вероятно беше да се нахвърлят върху всичко, което се движи. Освен това нямаше нищо друго на света, което Жан да мрази толкова много, както мравки и плъхове. Само от вида им му призляваше. Можеше да полудее дори при представата, че ще го докосне някое от тези отвратителни четинести същества, че ще долови горещия им, миришещ на мърша дъх, че ще усети драскането на ноктите им по кожата си. Така че беше изчакал напълно да се увери, че няма да се върнат, преди да изпълзи от ръждясалата метална кутия без врати и да се измъкне окончателно на повърхността.

Не, размишляваше той, докато по навик се оглеждаше наляво и надясно, преди да пробяга последната непокрита отсечка от пътя до укреплението, наистина не си струваше да идва непрекъснато тук.

Което обаче не му пречеше да го прави и преди, и в бъдеще.

Жан не можеше да каже кое точно така го влече към това място. Наистина — тук беше укреплението с неговия вътрешен живот, пълен с бръмчене и проблясващи светлини, със странни звуци и възхитителни неща, от които той можеше да идентифицира твърде малка част. Това беше късче от чужд, загинал свят, късче минало, онова минало, за което понякога разказваха родителите му и което той и връстниците му познаваха само по картини и книги. Понякога Жан се питаше дали не е всъщност единственият от жителите на Свободната зона, който наистина някога е виждал част от това минало. И понякога страшно му се приискваше да вземе със себе си някой от останалите и да сподели с него тайната си.

Но, разбира се, нямаше да го направи.

Чисто и просто опасността беше прекалено голяма. Ако разберяха в Свободната зона какво беше открил при редовните си идвания насам — идвания, които бяха забранени, но все пак мълчаливо толерирани от Барлър и останалите, тогава нямаше да му позволяват повече да излиза. А точно това не му се искаше да рискува.

Беше преодолял откритото пространство и се сгуши зад опожарените останки от някакъв зид. Огледа се с разтуптяно сърце. Островът все още не се беше превърнал в джунгла, но не беше и част от Свободната зона. Беше един вид ничия земя, за която никой не предявяваше претенции, но можеше да се посещава от жителите и на двата бряга на реката. Няколко пъти през изминалите години се беше натъквал на чудовища, които бяха преминали сухото русло на реката; веднъж дори беше видял мравка. Не биваше да се подценява и опасността от въздуха. На неравни интервали над реката патрулираха планери, които стреляха по всичко, което се движи.

За момента всичко изглеждаше спокойно. Между опожарените развалини не помръдваше нищо, по небето над града и джунглата също не се движеше нищо. Въпреки това Жан постоя известно време неподвижно и се огледа внимателно, преди да се изправи и да пробяга последните двайсетина крачки до укреплението.

Дори и на него, който съвсем точно знаеше какво търси, му беше трудно да го открие. Когато го намери, преди повече от четири години, укреплението беше погребано под развалините и обрасло с буйна растителност. Постепенно беше разчистил отпадъците, понеже бързо беше разбрал, че повечето от чувствителните прибори не са повредени,

а само нямаха видимост поради огромните количества от развалини. Бурените беше оставил така, както си бяха, а по-късно даже беше почнал да събира млади, здрави растения из околността и да ги разсажда край укреплението, така че междувременно то беше скрито под тънки, но жилави вейки.

Както винаги, когато се приближаваше до него, той оглеждаше критично творението си и дебнеше дали някъде не се е появила пролука, дали няма предателско проблясване от метал или стъкло, но не откриваше нищо. Можеше да бъде доволен. Даже мравките да стигнеха дотук, те щяха да отминат нататък, без да забележат нещо.

Жан се приведе, разтвори внимателно плетеницата от трънливи клони, която прикриваше входа, и издърпа със зъби тежката кожена ръкавица от дясната си ръка, като същевременно придържаше с лявата клоните назад. После внимателно постави разперените пръсти на десницата си върху очертания като тънък, червен пръстен кръг до вратата и чу познатото щракване, когато укреплението идентифицира отпечатъците от пръстите му и му позволи да влезе. Беше му необходима цяла година, за да разкрие начина на функциониране на тази врата и да промени програмата ѝ така, че да позволява достъп единствено на него.

На боядисаната с тъмнозелен маскировъчен цвят стена на укреплението се появи тънък като косъм процеп, който бързо се разшири и се превърна във врата, висока не повече от метър и половина, и Жан влезе приведен вътре. Вратата се затвори зад гърба му също толкова безшумно, както се беше и отворила, и почти едновременно с това на тавана се включи и осветлението, което потопи малкото помещение в странна жълтеникава, мека светлина. Както винаги, когато идваше тук, Жан се спираше за малко и се любуваше на един лукс, който другите жители на Свободната зона дори не можеха да си представят — така, както и той не беше могъл, преди да дойде тук за първи път: той просто стоеше и гледаше. Тази светлина беше съвършено различна от тюркоазнозелената светлина на небето, под което Жан се беше родил и израсъл. И при първото му посещение тук тя го беше изплашила, дори направо паникьосала. Но това чувство беше преминало бързо и беше отстъпило място на странното усещане за уют. Днес вече той възприемаше тази жълта светлина като нещо много по-приятно от лъчите на деня.

Погледът му се залута из хаоса от скали, стрелки, разноцветни лампички и миниатюрни монитори и се закова на една малка червена лампа, която проблясваше в бесен ритъм.

Жан смръщи чело. Той познаваше значението на тази светлина. Някой се беше опитвал да влезе вътре.

Седна в едно от трите тапицирани удобни кресла под командния пулт, протегна ръка и натисна бързо един подир друг три бутона. Светлината от тавана намаля, без да изгасва напълно, а непосредствено до лявата му ръка просветна правоъгълен монитор с големината на човешка длан. Жан чу звънко жужене, докато връщаше видеолентата, после трепкащите ивици на екрана се превърнаха в стереоскопично цветно изображение на пространството пред укреплението.

Въздъхна с облекчение, когато видя, че всъщност само някакво животно се беше опитало да проникне тук: едно зелено-сиво нещо с почти човешки ръст, което приличаше на неудачна кръстоска между рак и хлебарка и чиято проблясваща черна рогова обвивка недвусмислено го идентифицираше като представител на животинските видове на мороните. Огромните му очи сякаш гледаха Жан и през монитора пълни с омраза.

Жан се усмихна неспокойно. Това, което видя, беше само запис отпреди няколко дни, може би седмици, и въпреки всичко трябваше да положи усилия, за да не отмести инстинктивно поглед към вратата и да се увери, че съществуването не е разбило здравата стомана и не е пропълзяло вътре.

Записът свърши, когато злополучният мелез най-сетне се отказа от безсмислените си усилия да разбие стоманената стена и се обърна, за да се отдалечи от мястото с гротескни, подскачащи движения. Жан тъкмо се канеше пак да изключи монитора, когато сиво-белите ивици отново се стабилизираха и образуваха картина. И той пак насочи вниманието си натам.

Явно няколко секунди след записа камерата отново се е включила автоматично и когато той се вгледа по-внимателно в малкия екран, разбра причината: животното се беше отдалечило от укреплението на трийсет-четирийсет стъпки и пълзеше с гротескни движения по равнинната повърхност, която делеше укреплението от брега на острова. Но на екрана внезапно се появи още едно движение — бегло, сребристо проблясване по небето, почти в края на зрителния

обхват на камерата. Приближаваше се с бясна скорост, изчезна за мит и после се върна обратно, вече малко по-бавно — и в този момент тънка, непоносимо ярка светкавица проряза небето и прониза огромното животно. Жан затвори очи заслепен, когато екранът сякаш избухна в непоносима бяла жарава. Когато отново отвори очите си, животното вече го нямаше. Там, където беше застанало само преди секунди, сега земята пламтеше в приглушено тъмно, мрачно червено.

Картината остана неподвижна за две-три секунди, после мониторът изгасна окончателно и се чу тихо щракане. Планерът сигурно беше отлетял в друга посока и оттогава не беше се случвало нещо, което да си е заслужавало да бъде заснето.

Но Жан остана още дълго, загледан замислено в малкия, отново посивял екран. Инцидентът отново ясно му беше показал колко е тънък е ледът, по който се движи. Никой не знаеше за съществуването на това укрепление, нито в Свободната зона, нито оттатък, от другата страна, но нямаше никаква гаранция, че така ще си остане завинаги. Някоя съвсем проста случайност, като любопитството например на някое безмозъчно същество, можеше да развали всичко. Не смееше и да помисли какво би се случило, ако планерът беше засякъл и атакувал насекомото малко по-рано, когато се намираще непосредствено пред укреплението. Жан знаеше, че в укреплението има оръжия, които може би щяха да са достатъчни да съборят планера подобно на досадна муха от небето. И беше съвсем уверен, че мозъкът на укреплението не би приел един лазерен изстрел непременно като жест на приятелство. Когато той самият беше дошъл за пръв път тук, едва не бе заплатил любопитството си с живота си. Ще трябва непременно да измисли нещо.

Но в края на краищата нали затова беше тук.

Първата година, когато беше открил укреплението и си беше осигурил достъпа във вътрешността му, Жан го използва единствено като скривалище. Понякога прекарваше тук цели ноци, в които не беше правил нищо друго, освен чисто и просто да си седи и да мечтае. Тогава все още беше дете.

Но през последните две години Жан беше започнал внимателно, стъпка по стъпка, да изследва тайните на това укрепление. Съпоставено с това, което все още не знаеше, той вероятно едва ли бе установил нещо. Но с всяка тайна, която разкриваше, с всеки уред,

чиято функция схващаше, с всеки апарат, с който се научаваше да борава, нещата тръгваха все по-бързо. Жан не се съмняваше, че след две, най-много след три години ще овладее укреплението напълно. И тогава... По устните му заиграваше тънка усмивка, когато се сетеше за огромния тънък цилиндър от стъкло и блестящ зелен кристал, който беше открил в полукръглата подвижна кула над главата си. Беше повече от уверен, че става дума за лазерно оръжие. Все още не знаеше как функционира, но щеше да го разбере и тогава...

Е, тогава следващият „ловец“, който дойде насам, за да позабавлява с някои жители на Свободната зона, щеше да преживее огромна изненада.

Жан пропъди тази мисъл и се съсредоточи върху същинската причина на посещението си. Последния път случайно беше открил как може да включи централния калкулатор. Наистина, досега уредът беше посочвал само безсмислени цифрови и буквени комбинации и беше отговарял на всички задавани чрез клавиатурата въпроси само с упоритото A BAD OR MISSING PASSWORD. ACCESS DENIED^[1], но през последните месеци се беше запознал с начина на работа на някои по-малки компютри и беше почти уверен, че ще се справи и с този по-голям уред, ако има малко време. А време имаше в излишък.

Включи уреда, набра безразборно няколко цифри и букви по клавиатурата и отново видя ядосан вечно същия стереотипен отговор. Жан прокле света, самия себе си и черните богове на Морон за това, че не разбира повече от компютри. В Свободната зона имаха няколко малки калкулатора, но с тях можеха да се решават само някои по-лесни задачи. Приличаха на този компютър приблизително толкова, колкото и претенциозният му мотор на издяланите от дърво кънки, с които беше препускал като дете.

Жан притвори очи, опита се за миг да не мисли за нищо и после отново се приведе над клавиатурата. Възнамеряваше да започне с прости трицифрени числа, които започна да набира по клавишите. Беше стигнал до 117, когато се чу ясен трикратен камбанен звън и рязко го изтръгна от заниманието му. Жак вдигна очи разтревожен, огледа се бързо наоколо и сега вече наистина се стресна, като видя, че единият от трите основни монитора се беше включил сам. Завъртя се на седалката си, приведе се и се вгледа внимателно в екрана. Беше един от уредите, чието функциониране беше схванал поне отчасти.

Веднъж, преди повече от година, беше идвал тук по време на лов. Тогава също уредът се беше включил от само себе си. Беше минало доста време, докато изобщо разбере смисъла на малките трепкащи светлинни точки и на цифровите и буквените комбинации, но после изведнъж му беше станало ясно, че компютърът регистрира енергийните емисии на изстрели от лазерно оръжие. На пръв поглед изглеждащият безсмислен хаос от чертички, линии, квадрати, кръгове и кръстчета върху екрана, но при по-внимателно вглеждане се оказа компютърна графика на местността непосредствено около укреплението, при което то самото беше център на този кръг с диаметър над пет мили.

Няма съмнение, помисли си смаяно Жан, че някъде, може би на по-малко от три мили разстояние, в този момент бе стреляно с лазерно оръжие. И изстрелът не е бил единичен. Малката червена точица продължаваше да трепти, а малкото прозорче под екрана се запълваше все по-бързо с цифри и букви, чието значение, както и преди, оставаше скрито за него.

Жан беше объркан. От последния път бяха минали едва три дни и макар и да нямаше истински правила, все пак досега не му се беше случвало да става свидетел на нов лов след по-малко от две седмици. В края на краищата не беше в интерес и на самите ловци да обезлюдяват напълно Свободната зона.

Какво, по дяволите, можеше да означава това?

Жан наблюдаваше като омагьосан трептенето и просветването на малката червена точица. Минаха няколко минути, докато бясното пулсиране на светлинката отслабне малко и най-накрая окончателно престане. Той размишляваше напрегнато. Каквото и да ставаше там отвън, то не беше обичайният лов.

После минаха още няколко минути, докато Жан колебливо протегна ръка и докосна един бутон над монитора. Чу се тихо, неравномерно бръмчене и от един процеп под екрана се показа лист хартия, върху който имаше умален отпечатък на компютърната графика. Точните координати на отчетените изстрели бяха нанесени във формата на кръст с данни за отдалечеността и посоката.

Жан откъсна листа, сгъна го грижливо и го прибра в предния джоб на сакото си. После взе оръжието си, убеди се педантично, че е

заредено, провери двата резервни пълнителя, прикрепени към колана му, и излезе от укреплението.

[1] Грешна или липсваща парола. Достъп блокиран. — Б.пр. ↑

2.

В първия момент Черити не можа да каже кой е по-изненадан — тя, жрицата на Шаит, която се беше появила изпод плъзгащата се врата, или двете мравки, които придружаваха старицата.

Но в крайна сметка двете огромни насекомоподобни преодолеха изненадата си по-бързо от нея. Едната от двете мравки блъсна жрицата на земята и същевременно посегна с останалите си две ръце към единствената част от облекло, която носеше: един тесен метален колан, от който стърчаха дулата на четири необичайно изглеждащи оръжия. Другата изсвистя остро и незабавно се хвърли срещу първия неприятел, когото видя, Гърк.

За миг времето като че ли спря. Черити гледаше и слушаше всичко, което ставаше около нея. Но колкото и абсурдно бързо и прецизно да функционираха сетивата ѝ, толкова абсурдно бавно реагираше тялото ѝ на нейните заповеди. Опита се да отскочи настрана и да дръпне със себе си едновременно и Нет, и Скудър, но движенията ѝ бяха толкова мудни, сякаш въздухът се беше превърнал изведнъж в гъст, невидим сироп. Черити видя как мравката с невероятното бързо движение измъкна двете си оръжия от колана и ги насочи към Скудър и нея, и разбра, че ще натисне спусъка, преди още да е успяла да мръдне и на милиметър от мястото си. Мили Боже! Знаеше, че тези зверове действат бързо, но не толкова много!

Това, което спаси живота на Скудър и нейния, не беше собствената ѝ реакция. Беше мегавоинът.

Той се измъкна, олюлявайки се, от пръстена на трансмитера и изкрещя, очевидно още преди тялото му да се е стабилизирало напълно, една опушена, обляна в кръв, раздърпана фигура с овъглени чукани вместо ръце и веднага се хвърли към Скудър.

И в същия миг, в който мравката съзря фигурата в разкъсаните черни бойни дрехи, тя замръзна по средата на движението си.

Черити се блъсна в Нет и я повлече подир себе си; протегнатата ѝ ръка улучи Скудър по рамото и го тласна настрана, но не достатъчно

далеч. Мегавоинът го хвана здраво за колана и рамото, вдигна го нагоре като кукла, за да го запрати в стената. Скудър крещеше и удряше с юмруци, където завари, но великанът сякаш изобщо не усещаше тези удари. С гневно движение и без видимо усилие повдигна двуметровия мъж над главата си — и също застина на мястото си.

За момент погледите на мегавоинът и мравката се срещнаха и на Черити ѝ се стори, че вижда и у двамата същия израз на безгранична изненада, даже на ужас. После мравката изсъска гневно, размаха двете си оръжия, а с другите си две ръце посегна към останалите два лазера и в този миг мегавоинът запрати ревящия индианец подобно на жив снаряд към насекомopodobното животно.

Звукът от сблъсъка накара Черити да простене. Ударът на Скудър запрати мравката обратно в коридора, от който беше дошла. Две от оръжията ѝ бяха избити от ръцете, а третото даде изстрел, една тънка, отровназелена светкавица, която се заби със съсък в тавана и остави там голяма колкото длан следа.

Скудър се търкулна безпомощно на пода, удари се в стената и остана да лежи там, стенойки, а в това време мегавоинът направи огромен скок към падналата мравка. Огромното животно се опита да се изправи с някакво въртеливо обърквато движение, но колкото и да беше бързо, нямаше абсолютно никакъв шанс пред тази невероятна жива бойна машина.

Мегавоинът се приближи, ритна с крак ръката, която държеше третия лазер и светкавично приведе горната част на тялото си, когато мравката се прицели в него с четвъртото останало ѝ оръжие. Лазерният лъч проби огнена следа по сакото му, но мегавоинът веднага реагира, сграбчи ръката и я пречупи на две. Стоманенотвърдият хитин се потроши като стъкло в дланите му.

Мравката издаде остро, изпълнено с болка свистене, опита се да се изправи, залитайки, и заслепена от болка и ярост започна да раздава удари около себе си. Един от хищните ѝ нокти се заби като трирога дървена вила в рамото на противника. Мегавоинът изпъшка от болка, сграбчи сухата ръка и я откъсна.

Това беше прекалено много дори и за такова фантастично чудовище. Мравката се свлече на земята и издъхна, без да издаде звук. Цялата схватка беше продължила не повече от две, най-много три секунди.

Черити се изправи с мъка на крака. Огледа се отчаяно наоколо, когато мегавоинът извърна глава и я погледна. Трябваше ѝ оръжие, нещо, каквото и да е, с което да може да отблъсне този жив боен робот!

Силен кръсък я накара да се обърне.

В другия край на помещението Гърк се мъчеше с почти гротескни скокове да се спаси от хищните ръце на втората мравка, която като че ли все още не беше забелязала какво се беше случило с партньора ѝ. Джуджето показваше смайваща сръчност и успяваше да се спаси от мравката. Но насекомообразното разполагаше не само с чифт ръце в повече, с които да преследва Гърк, то имаше и сякаш неизчерпаеми сили. Бавно, но неотклонно, чудовището натикваше Гърк към единия ъгъл на помещението, където щеше да го хване само след няколко секунди вероятно за да го разкъса незабавно на парчета!

Черити направи отчаян скок напред, улови чудовището там, където у човека би трябвало да бъде рамото, и с всички сили го дръпна назад. Физическата ѝ сила далеч не беше достатъчна, за да започне схватка с гигантското същество, но атаката беше съвсем неочаквана. Тя се спъна и почти загуби равновесие от допира с гладката хитинова обвивка на мравката, но тласъкът беше достатъчен, за да накара животното да се дръпне и да залитне. Гърк издаде пронизителен звук и се измъкна изпод размаханите лапи на чудовището, за да се отдалечи с изненадващо бърз бяг; в същото време животното се обърна и насочи и четирите си ръце към безпомощно падналата на пода Черити. Тя се претърколи инстинктивно настрани и прикри с длани лицето си, преди стоманенотвърдите нокти на чудовището да прорежат дълбоки бразди по пода, точно там, където току-що беше се намирала главата ѝ. С крайчеца на очите си видя животното да замахва повторно и предотврати с ръка удара. Трипръстата лапа с острите като нож почти петсантиметрови нокти спря на по-малко от педя пред лицето ѝ; но ударът беше толкова силен, че изби цялата сила и чувствителност от дясната ѝ ръка. Черити простена от болка, започна инстинктивно да рити с крака и усети как ритниците ѝ биват оттласквани от хитиновата ризница на насекомото като от скала. Чудовището съскаше триумфиращо, с една-единствена рязка крачка се озова над нея и замахна за последния, решителен удар.

Но внезапно зад него изникна гигантска сянка. Около врата на мравката изотзад се обви една осакатена, окървавена ръка и я дръпна

назад със сила, на която не можеше да се противопостави дори това невероятно чудовище. Черити чу сухо прашене, когато се пропука хитиновата обвивка на насекомото, а триумфиращото съскане се превърна в болезнено свистене и стенание.

Мегаманът нанесе три светкавични юмручни удара на мравката, при които тя залитна безпомощно назад и се удари в стената. Той замахна повторно подире ѝ, стоманенотеките му юмуци се стовариха върху черепа ѝ. Чудовището издаде последен, почти жален свистящ звук, после крайниците му омекнаха и то се свлече на земята подобно на марионетка с прекалено много ръце и крака, чиито конци са отрязани изведнъж.

Мегаманът застана за миг неподвижно. Олюля се, ръцете и краката му започнаха да треперят, после направи една-единствена мъчителна крачка, удари се в стената и опирайки се на нея, взе да се свлича надолу, като бавно се обръщаше. Лицето му представляваше разкривена маска от болка и паника, кръвта му изтичаше от поне пет-шест дълбоки рани, всяка от които би била достатъчна за смъртта на обикновен човек. Погледът му беше трескав, сякаш животът се мъчеше с всички сили да не угасне.

А миг по-късно Черити видя очите му.

Този човек бе неин враг, мислеше си тя почти истерично. Най-опасният противник, с който някога се е сблъсквала, жив робот, който Стоун беше насъскал срещу нея и спътниците ѝ и който вероятно би ги преследвал и до края на Галактиката, ако се наложеше. Не човек, а машина, чиято единствена задача се състоеше в това да убива.

И въпреки това в погледа му тя не прочете нито враждебност, нито гняв, дори не и студенина или нечовешка решителност, която беше проявявал до този момент, а само болка, която беше много по-дълбока, отколкото ако беше предизвикана от физическа болка. Този мъж приличаше на някого, който беше изгубил всичко, комуто бе откраднато нещо много важно, може би единственото, в което някога беше вярвал. Когато беше излязъл със залитане от трансмитера, тя беше изпитала истински страх от него, тъй като и той не се беше поколебал нито за миг и веднага се беше хвърлил към Скудър, събаряйки го на земята без ни най-малкото усилие. Но изведнъж Черити осъзна, че не е съвсем сигурна дали трябва да се бои повече от този мъж. Въпреки ужасното си състояние, той все още можеше да се

изправи и да ги избие със същата ловкост, с която се беше справил с двете огромни насекоми.

Но нещо го възпираше. Нещо, което...

Тънък, ослепително бял лъч докосна гърдите на мегамана. Той се изправи и залитна с вик напред, когато лазерният лъч прониза тялото му и освободи светкавично цялата си енергия в намиращата се зад него стена. Скалата се нажежи до червено, а от гърба на разкъсаното сако на мегамана лумнаха пламъци.

Той падна по очи, после се претърколи със стенание по гръб, за да задуши пламъците, и отново се надигна, когато втора лазерна светкавица прониза тялото му.

Черити скочи на крака с едно-единствено движение. Аби Ел Гърк беше само на два метра зад нея. Беше взел едно от лазерните оръжия, които мегаманът беше избил от ръцете на мравките, и тъкмо го насочваше към падналия, за да отпрати трети изстрел към него.

— Не!

Джуджето дори не й обърна внимание. Той разкрачи крака и стисна оръжието с двете си ръце, за да може да се прицели по-добре; една стойка, която вероятно беше наблюдавал у самата нея. Изражението на сбръчканото му лице издаваше чиста омраза. И докато вдигаше оръжието и същевременно отстъпваше крачка встрани, за да не я нарани и да има добра видимост към мегамана, с него стана безшумна, ужасяваща промяна: той продължаваше да бъде джудже с прекалено голяма глава, тънки ръчици и лице, сякаш излязло от страниците на комиксите. Но добродушният, винаги готов за шеги гном внезапно се беше превърнал в грозен урод, който беше обладан от едно-едничко желание: да убива.

Черити мигновено се озова между него и падналия на земята мегавоин.

Гърк изруга, вдигна оръжието нагоре и я изгледа гневно:

— Какво означава това? — извика задъхано той. — Да не си полудяла?

Вместо отговор Черити набързо издърпа оръжието от ръцете му. Очите на Гърк се разшириха от изненада и за частица от секундата в тях проблесна отново тази зла, неукротима омраза. Този път тя беше насочена не към някой друг, а към самата нея.

— Какво означава това? — повтори той със стържещ глас. — Трябва да го убием! Когато дойде на себе си, ще унищожи всички ни!

Черити погледна през рамо към падналия мегаман. Той не помръдваше, а под него постепенно се образуваше тъмна, все по-голяма локва. И въпреки това продължаваше да внушава чувство за заплаха.

Гърк вдигна ръце почти умолително.

— Убий го! — призова я отчаяно. — Или ми остави оръжието, нека го направя аз, ако ти не можеш! Убий го, Черити, или той ще ни убие!

Черити го погледна, поклати глава отрицателно, после се обърна, замени бърз поглед с Нет, която се беше подпряла с коляно и една ръка на земята, и ѝ подхвърли оръжието. Очевидно Нет в този момент дори не осъзна какво се иска от нея, но улови оръжието инстинктивно и го насочи към неподвижното тяло на преследвача им.

— Следи го — нареди Черити. — А почне ли да прави глупости, застреляй го!

Нет кимна объркано, а и очите на Гърк се появи въпросително, почти дебнещо изражение, като че ли не беше съвсем наясно какъв смисъл бе вложила Черити и заповедта си.

Черити се втурна към вратата. С един бърз поглед тя се увери, че жрицата от храма Шаит, която мравката бе съборила на земята, в момента не представлява никаква заплаха. Беше седнала, облежната на стената и беше в съзнание, но изразът на лицето ѝ беше застинал, а погледът на широко разтворените очи — стъклен и празен. Черити се усъмни дали тя изобщо разбира какво ставаше тук.

Погледна към Нет и ѝ даде знак с очи да следи и нея и се отправи към Скудър.

Индианецът тъкмо идваше, стенойки, на себе си, когато Черити се приведе над него. Отървал се беше без видими наранявания, само от леко цепнатата му вежда над лявото око сълзеше малко кръв. Но Черити не беше забравила ужасния вик, с който се беше сблъскал с мравката.

Припряно приклепна до него, с внимателна настойчивост притисна Скудър обратно към пода и опипа тялото му. Скудър направи няколко болезнени гримаси, но тя не напипа счупвания или по-тежки наранявания под разкъсаната кожа на индианското му облекло.

— Можеш ли да си движиш краката? — попита тя.

Скудър кимна, присви леко колене и после отново отпусна краката си. Лицето му се изкриви.

— Да — изохка той, — но дяволски ме боли.

Черити се усмихна.

— Винаги съм мислила, че индианците не могат да изпитват болка.

Скудър простена, обърна се мъчително настрани и се опита неуверено да се повдигне, опирайки се на коляно и на едната си ръка.

— Това е нещо ново за мен — процеди той през стиснати зъби. — Но ще го запомня за следващия път.

Черити помогна на Скудър да се изправи, после отстъпи малко назад, като го следеше внимателно с поглед.

Скудър отново притвори очи. Но тя ясно виждаше, че възстановява силите си. С изключение на мегамана, който вероятно беше човек, Скудър беше най-силният мъж, който някога беше виждала.

— Наред ли е всичко? — попита тя още веднъж.

Скудър отвори очи, погледна я за момент изпитателно и после сведе поглед към ръцете си, усмихвайки се с болезнена усмивка.

— Не — отвърна той. — Струва ми се, че съм си счупил един нокът.

Черити се засмя с облекчение, обърна се и се отправи обратно към жрицата.

Старата жена продължаваше да седи във все същото сковано положение, в което я беше оставила. Лицето ѝ беше бледо, а устните ѝ трепереха, сякаш се мъчеше безуспешно да каже нещо. Черити я докосна по рамото, размаха другата си ръка през лицето ѝ и установи без особена изненада, че погледът ѝ не следи движението. При това беше уверена, че жрицата не е ранена. Нещо се беше случило с тази жена и точно това плашеше Черити може би точно защото старицата не го разбираше. Беше преживяла шок, от който може би никога нямаше да се възстанови, и той имаше своето обяснение не само с внезапната им поява или със схватката между тях и двете мравки.

Изправи се отново и направи повелително движение с ръката по посока на Гърк.

— Погрижи се за нея — каза тя. — Опитай се да я накараш някак да дойде на себе си. Непременно трябва да поговорим с нея.

Джуджето я погледна в началото с явно несъгласие, после измърмори отривисто една-единствена дума на някакъв език, който Черити не беше чувала до този момент, и се насочи с провокираща бавност към старицата. Черити преглътна ядосания си отговор по повод непонятната реакция на Гърк и се върна обратно при Нет и мегамана.

Младото момиче беше приклекло до падналия воин. Лицето ѝ издаваше ужаса, с който я изпълваше гледката на осакатеното кървящо тяло. Но тя продължаваше да държи оръжието, подхвърлено ѝ от Черити, опряно в челото на припадналия.

Черити предпазливо се наведе над мегавоина. Той беше жив. Противно на всякаква логика гърдата под овъглената черна дреха се надигаше и спускаше на бавни, тежки тласъци. Повечето от раните му бяха спрели да кървят, някои не изглеждаха вече така опасни както допреди малко.

Тя вдигна поглед, когато Скудър ѝ подаде някакво оръжие. Явно той беше събрал лазерите на мравките, защото в дясната си ръка държеше малък, причудливо оформен пистолет. Черити пое оръжието, понечи инстинктивно да го пхне в джоба си, но после реши да го задържи в ръка, макар да знаеше, че този лазер едва ли щеше да ѝ помогне, ако съществото в краката ѝ отвореше очи и решише да продължи да живее.

— Мъртъв ли е? — попита Скудър.

Черити поклати глава.

— Не — отвърна тя. — Не разбирам защо, но... той е жив.

— И ще продължава, ако ти все още се туткаш — намеси се ядосано Гърк. — По дяволите, убий го! Поне се опитай! Дори не знам дали все още можем да успеем.

Черити не му обърна внимание. Гърк може би беше прав. Вероятно това беше последният им шанс. Беше видяла на какво е способно това същество. Привидно смъртоносно раненият мъж пред нея не беше мъж, а мъж-армия, която беше в състояние да повали Скудър, Нет, Гърк и нея само за частица от секундата, щом веднъж дойдеше на себе си. Дори не беше наясно дали изобщо някой от тях можеше да убие това същество.

Но тя изобщо не се стремеше към това.

Скудър я погледна въпросително и вдигна ръката, с която държеше оръжието. Черити поклати отрицателно глава.

— Не — произнесе тя тихо.

Скудър не отговори, само едва забележимо сви рамене и отново отпусна ръката си. Нет също я изгледа изненадано, но замълча.

Само Гърк продължи да недоволства:

— Още отначало си знаех, че е лудост да си имам вземане-даване с вас! Вие сте направо луди!

— Моля те, Гърк, замълчи! — произнесе Черити. Гласът ѝ беше спокоен, някак уморен, но може би точно това беше тонът, който можеше да накара Гърк да млъкне. Джуджето продължи да я гледа с упрек, но не каза нищо повече, а само се извърна подобно на капризно дете и насочи вниманието си към жрицата от Шаит.

— А какво ще правим сега с него? — попита Скудър след известно време. Посочи въпросително към мегамана, а после направи същото движение по посока на отворената врата на другия край на помещението. — Трябва да изчезваме отгук, преди да са дошли и други като тия.

— Още малко — отвърна Черити. — Аз... ще трябва да поразмисля. — Знаеше, че Скудър имаше пълно право. Вероятно тази сграда гъмжеше от мравки.

— Можем чисто и просто да го оставим да си лежи така — предложи Скудър. — Не мога да си обясня как все още продължава да е жив. Но дори и някак си да съумеят да го закърпят отново, ще им трябва все пак известно време.

— Аха! — възкликна Гърк. — Дай му един час и той ще може да играе футбол с теб, Скудър. Само че с главата ти в качеството на топка!

Скудър изгледа ядосано джуджето и пак се обърна към Черити.

— Какво чакаш?

— Може би се кани да го попита дали му е нужно болкоуспокоително — вметна злобно Гърк.

Черити се накани да отговори, но в този момент Нет изохка изненадано и посочи с дясната си ръка към припадналия.

— Гледайте!

Черити неволно го беше очаквала и въпреки това изпита леден ужас, когато видя какво има предвид Нет: дланите на мегавоина

представляваха кървави, обезформени израстъци, когато се беше появил от трансмитера. Но сега тя видя как овъглената му плът започна да се регенерира с невероятна скорост, сякаш всяка отделна клетка на тялото му се беше събудила за собствен, пулсиращ живот. Това беше ужасяваща и същевременно пленителна гледка. Изгорялата плът се обновяваше, започваше да нараства и да придобива розов цвят, образуваше се нова кожа, а накрая израснаха дори и ноктите.

Черити погледна изплашено към лявата ръка на мегавоина. Зловещият възстановителен процес беше започнал и там и не само кожата се обновяваше! Сякаш беше част от тялото му, прилепналата черна униформа започваше да се регенерира; овъглената материя се превръщаше отново в лъскава цялостна тъкан, която само привидно изглеждаше черна; в действителност това не беше никакъв цвят, тъканта се нагаждаше подобно на кожата на хамелеона, на окраската на пода, върху който лежеше мегавоинът.

— О, богове! — изохка Нет слисано. — Но това не може да бъде!

— Ха! — възкликна Гърк почти триумфиращо. — Това са ръцете му, нали? Почва се винаги с ръцете. Това са най-опасните му оръжия, казвам ви. Но и без това скоро ще го усетите на собствения си гръб!

— Млъкни най-сетне! — извика гневно Черити.

Гърк измърмори нещо в отговор, но Черити дори не го погледна, а наблюдаваше със смесица от възхищение и ужас как се регенерира тялото на мегавоина направо пред очите ѝ. Смъртоносните рани се скриха. Постепенно се изгладиха и разкривените черти на лицето му. Дишането му се успокои.

Минаха още пет минути, преди да се изгубят всички видими следи от нараняванията му. А после минаха още трийсетина секунди, преди да отвори очи с дълбока въздишка.

Първото нещо, което прочете в погледа му, беше лека уплаха, а после и нещо като научно любопитство, с което разглеждаше миниатюрните кристали на трите лазерни оръжия, които Нет, Скудър и Черити директно бяха насочили към лицето му.

— Разбирате ли ме? — попита Черити.

Мегавоинът даде утвърдителен знак с очите си.

— Добре — продължи сериозно Черити, — защото няма да повтарям това, което ще ви кажа сега. Изобщо не знам кой или какво сте. Също така не съм наясно как успяхте да преживеете всичко това.

Но съм повече от сигурна, че няма да оцелеете, ако изгорим мозъка в черепната ви кутия — а точно това ще направим, ако мръднете дори само пръста си, ясно ли е?

Мегавоинът затвори очи и после пак ги отвори. Беше разбрал. И сигурно беше наясно, че Черити наистина мисли сериозно това, което казва. Въпреки това в погледа му нямаше ни най-малка следа от страх, а само някакъв мек, ироничен отблясък. Черити се попита дали все пак Гърк не е бил прав. Беше прекалено уверена, че дори този мегавоин не би оцелял, ако те и тримата стрелят в него от толкова малко разстояние, но изведнъж загуби тази увереност, че ще се справят, ако той решише да предприеме нещо в своя защита. Беше видяла със собствените си очи колко бърз можеше да бъде този мъж.

— Окей — каза Черити след кратък размисъл. Можете ли да станете?

— Да — отвърна мегавоинът.

Гласът му изненада Черити. Звучеше меко, почти като на дете или на млада жена, но въпреки внушителната му външност и здравата мускулатура, която сега отново се очертаваше под униформата му, той странно хармонираше с него, поне с очите му. Погледът им объркваше Черити. Това не бяха очите на убиец...

— Добре — каза Черити. — Тогава ме чуйте. Можехме да ви убием, това ви е известно.

— Да.

— Не го направих — продължи Черити. — И аз самата не знам добре защо, но смятам, че беше правилно. Изборът е ваш: можем да ви унищожим още сега или пък вие ще ми обещаете да не вършите глупости и ще дойдете с нас...

Този път мегавоинът не отговори. Но в ироничния израз на очите му се появи и леко учудване.

— Не искам да се биете на наша страна — продължи Черити. — Това, което искам, е да говоря с вас. Ако дойдете с нас и ми обещаете да ни дадете час преднина, тогава ще ви оставим жив.

Гърк извика от изненада и започна отново да протестира на своя чужд, почти комичен език. Но Черити не му обърна никакво внимание. Тя внимателно наблюдаваше мегамана, който известно време спокойно отвърщаше на погледа ѝ и очевидно размишляваше върху предложението ѝ. После кимна в знак на съгласие.

— Съгласен съм.

— Не му вярвайте — изкрещя Гърк. — Тоя мизерник лъже! Целият той е една-единствена жива лъжа!

Черити му отпрати такъв поглед, че гномът изведнъж замълча, а после отново се обърна към мегамана.

— Как се казвате? — попита тя.

— Кайл — отвърна мегавоинът. — Наричат ме Кайл.

— Добре тогава, Кайл — каза Черити. — Имам честната ви дума. Един час — докато се измъкнем оттук.

Тя се изправи и бързо се отдалечи на две крачки от него. Скудър и Нет побързаха също така да оставят някакво разстояние между себе си и мегавоина, когато той започна да се изправя.

Движенията му бяха бавни и несигурни. Регенериращият процес на тялото му изглеждаше завършен, но силите му съвсем не бяха още възстановени. Черити регистрира този факт с чувството на абсурдно облекчение. Очевидно дори това невероятно същество имаше граници на своите възможности.

Тя погледна още веднъж изпитателно мегамана, после отпусна ръката, с която държеше оръжието, и накрая го пхна в колана си. Скудър ококори слисано очи, Нет също я погледна с изумление. Но Черити само поклати глава.

— Приберете тия неща — заяви тя. — Той ще удържи думата си.

— Така е — обади се Кайл. — Независимо от това, че те и без това няма да могат да ви помогнат.

Той говореше съвсем спокойно, без следа от пренебрежение в гласа си.

— Трябва да им сложите предпазителя — каза Кайл внезапно.

Черити го погледна недоумяващо и мегаманът вдигна ръка и посочи оръжието, прикрепено на колана ѝ.

— Синьото лостче под дръжката. Дръпнете го назад. Можете по недоглеждане да си простреляте крака, ако неволно докоснете спусъка.

Черити припряно измъкна оръжието, обърна го насам-натам и откри малкото лостче под дръжката на такова място, което би било недосегаемо за човешката ръка, ако държеше нормално оръжието. Тя бързо го дръпна назад и отново прибра оръжието. Нет и Скудър повториха действието ѝ след кратко колебание.

— Какво ще правим с нея? — попита Скудър, сочейки към жрицата от Шаит.

Черити се замисли за миг. Беше невъзможно да оставят тук старата жена; тя беше чула всяка тяхна дума, а Черити беше повече от сигурна, че мороните знаеха средства и начини да измъкват информация от хората независимо в какво състояние се намираха в момента. Но пък беше и невъзможно да я вземат със себе си.

— Мога да блокирам паметта ѝ — предложи Гърк. — Само че не за дълго.

Черити погледна джуджето с изненада и добави към дългия списък от въпроси, които се канеше да му зададе, още няколко нови. Но не каза нищо, а само кимна и Гърк се наведе над жрицата, протягайки ръка към слепоочията ѝ.

— Спри!

Черити замръзна по средата на движението си. Тя и Скудър вдигнаха изненадано поглед. Мегаманът се беше обърнал с мъчителни, бавни движения и беше вдигнал ръката си.

— Не я докосвай! — нареди той остро.

Гърк го погледна с омраза, но не посмя да довърши движението си и мегаманът се приближи с влачеци се стъпки към Гърк и старицата. Аби Ел Гърк наблюдаваше гневно как Кайл се приближава и накрая се навежда над жрицата.

— Не я докосвай — повтори той отново, — тя няма да ни предаде.

При звука на гласа му се случи нещо странно. Тръпка пробяга по лицето на жената. Очите ѝ загубиха изцъкленото си изражение, което бяха имали през цялото време досега, и тя повдигна глава и погледна Кайл.

Черити разбра какво става още преди то наистина да се е случило, но бе прекалено изненадана, за да може да реагира.

А може би и изобщо не беше възможно да направи каквото и да било.

Слисването в погледа на старата жена отстъпи място на внезапен ужас. Очите ѝ се разшириха и тя внезапно нададе пронизителен вик, като отблъсна ръцете на Кайл. Все още крещейки, тя скочи, заудря Кайл, обзета от сляпа паника, и залитайки, побягна от него. Мегаманът се опита да я задържи, но успя да улови само единия ръкав на

одеждите ѝ, който се откъсна и остана в ръката му, тъй като жрицата продължи да бяга от него.

Кайл се опита да я настигне, но силите му го напуснаха. Той изгуби равновесие и се строполи на пода. Черити и Нет също се опитаха да настигнат старицата. Тя се изплъзна светкавично от Нет, а когато Черити се опита да я хване за раменете и да я задържи, жрицата я удари толкова изненадващо силно, че Черити залитна.

Скудър изруга и се понесе напред. Жрицата спря изведнъж. Продължаваше да крещи, но гласът ѝ вече не приличаше на човешки глас. От устата ѝ течеше слюнка, лицето ѝ се беше разкривило. Приличаше на луда. Огледа се като подгонен звяр наоколо, разбра, че няма никакъв изход, и се хвърли в единствената посока, от която никога не идваше насреща ѝ: към трансмитера!

Кайл нададе изплашен вик и се опита да се изправи. Но дори и да беше имал сила за това, движението му щеше да е закъсняло. Старата жена стигна до металния пръстен и се хвърли с разперени ръце в него. За миг тялото ѝ като че ли увисна безтегловно в нищото, после загуби цвят и измерения, стана прозрачно и изчезна.

Викът на уплаха на Кайл се превърна в ужасено пъшкане. Той се свлече назад, захлупи лице в шепите си и простена тихо.

— По дяволите! — каза Скудър. — Това не биваше да се случва!

Обърна се настрани и сведе ядосано поглед към мегамана.

— Накъде води този трансмитер? — нахвърли се той върху него.

Кайл вдигна очи към индианеца. Лицето му не издаваше никакви чувства. Но изведнъж на Черити ѝ се стори, че прочита в погледа му отново този дълбок, безкраен ужас.

— Наникъде — отвърна той тихо.

Скудър направи ядосано движение с ръка.

— Какво означава това „наникъде“?

— Това е само приемател — проговори тихо Кайл. — Това тук е Шаит. Място, към което пътищата само водят, но никога не извеждат.

Индианецът продължи да гледа Кайл недоумяващо, но Черити бе обхваната отново от вледеняващия ужас, когато разбра какво означават тези думи на мегамана.

— Искаш да кажеш... че няма... втори приемник? — поиска да се увери тя.

Кайл поклати отрицателно глава.

— Не — прошепна той. — Трансмитерът не води за никъде.

— Трябва ли да означават това, че тя о мъртва? — попита Скудър.

Кайл кимна, без да го поглежда.

— Лъже! — произнесе плачливо Гърк. — Не му вярвайте нито дума!

— Щом си толкова сигурен, малкия — каза меко Нет, — хайде тогава да те хвърлим вътре, за да провериш какво всъщност има на отвъдната страна! — Това, разбира се, не беше казано сериозно, но беше достатъчно, за да накара Гърк да млъкне окончателно. Той направи гримаса, изплезе се на девойката и скръсти предизвикателно ръце пред гърдите си.

— Хайде — подкани Скудър — да изчезваме оттук.

Помогнаха на Кайл да се изправи. Кожата му беше много мека, почти като пихтия. Същевременно беше така гореща, че докосването до нея причиняваше болка. Очевидно невероятният оздравителен процес бе само привидно приключил. Черити бегло си зададе въпроса, какво ли не би направил само някой биолог от двадесети век, ако можеше да види този човек поне само за час през своите рентгенови апарати и скенери. Вероятно би изгубил разума си, ако това би му се удало.

Погледна замислено към вратата, през която бяха влезли мравките и жрицата. Коридорът продължаваше да пустее. Би дала много, ако можеше да хвърли поглед зад някоя от безбройните други врати, които преграждаха разклоненията от зле осветения коридор. Тази сграда съвсем недвусмислено беше строена от хора, и все пак... Почувства отново злоещия трепет, който я обземаше всеки път, когато се доближеше до същества или апарати от Морон. После рязко се обърна.

— Хайде, тръгваме. — Тя посочи към Кайл. — Ти ще вървиш пред нас.

Мегаманът кимна. Болезнената бледност на кожата му като че ли се засили, когато той мина през ниската врата и се озова под злоещата тюркоазна светлина на това изкуствено небе. Черити видя как Гърк се кани да тръгне след мегамана и бързо му препречи пътя. Като се изключи обстоятелството, че те почти непрекъснато се караха, джуджето се радваше на пълното ѝ доверие. Но в момента не би се

изненадала особено, ако той чисто и просто пренебрегне заповедта ѝ и блъсне Кайл в пропастта при първата удала му се възможност.

Вратата извеждаше към останките от някакъв малък балкон, който някога сигурно е имал перила, сега обаче беше обрамчен от трите страни единствено от зеленикавия въздух. Надолу водеше тясна, ръждясала метална стълба. Когато тази сграда е била все още сграда, а не развалина, това сигурно е бил аварийният изход. Остарялата конструкция скърцаше и заплашително се огъваше под тежестта им и неведнъж трябваше да изпълняват ужасяващи скокове през плетеницата от разкъсани, наполовина разтопени, наполовина проядени от ръжда стоманени пръти. Минаха край доста други балкони, чиито врати бяха отворени или изобщо вече не съществуваха. Черити хвърляше любопитни погледи към вътрешността на сградата. Повечето помещения бяха празни, пълни с прах и боклуци. Но в някои от тях видя и необичайни конструкции, достиженията на една техника, които ѝ бяха съвсем чужди и чийто вид само я изпълваше с неприятно чувство и страх.

Най-сетне бяха стигнали до улицата и се спряха задъхани, за да съберат отново силите си. Дори Скудър се поклащаше от умора, а Кайл залитна безсилно към някаква стена и бавно се свлече на земята.

Черити се огледа с тръпка на ужас. Тук долу, на улицата, зелено-виолетовата светлина беше по-тъмна, а неестествените цветове и мракът изпълваха развалините и странната джунгла с движения, които в действителност не съществуваха. Дори погледнати отблизо, сградите отчасти не можеха да бъдат разпознати като това, което бяха някога. Растения покриваха навсякъде, подобно на тънка, но плътна пелена, земята. Не беше нужно кой знае колко фантазия, за да си представи човек, че наистина се намира в някакъв непознат свят. В действителност то си беше точно така. Тази планета почти нямаше прилика със старата, родна Земя. От каквото и естество да бяха промените, които мороните бяха извършили с това късче от Вселената, те бяха по-ужасяващи и по-дълбоки, отколкото всички разрушения, които беше оставило след себе си първото им нападение.

— А сега накъде? — попита Скудър.

Черити се огледа още веднъж нерешително. По дяволите! Нямаше представа къде се намират, а какво ли остава пък до това,

накъде да вървят! Накрая тя сви рамене и посочи с не особено решително движение към силуета на Айфеловата кула.

— Натам! — Нямахме никаква определена причина за това решение, то беше чисто и просто един опит да се предприеме нещо.

— Не!

Всички погледи се обърнаха с изненада към Кайл. Мегаманът се беше изправил отново, но продължаваше да се подпира на стената. Лицето му беше лъснало от пот.

— Не нататък. Ще им... паднете направо и ръцете. — Вдигна ръка и посочи на запад. — Свободната зона се намира там.

— Свободната зона? Какво означава това?

Кайл не отговори на въпроса на Скудър. И Гърк се възползва от възможността отново да подхване една от своите тиради:

— Проклетникът лъже! Вероятно това е единствената посока, в която ще се озовем в ръцете на приятелите му.

— Възможно е — отвърна Черити, свивайки рамене. — Но знаеш ли какво, Гърк? Има един абсолютно сигурен начин да го установим — ако го опитаме.

3.

Джунглата бе станала още по-гъста за последните два часа. Никога досега Жан не се беше отдалечавал толкова много от Свободната зона. Може би още на половината път щеше да изгуби посоката, ако не беше малкият компас, който беше взел със себе си от крепостта. Но въпреки този уред му се налагаше често да спира и да се оглежда нерешително.

От една страна, беше напълно сигурен, че не се е изгубил. От друга страна, вътре в себе си чуваше глас, който му заявяваше, че е пълен идиот и че никога няма да намери обратния път. Имаше безброй причини, за да вярва на този глас. Мнозина, които отиваха в джунглата, не се връщаха отново.

Освен това за последния половин час бе нападан пет пъти, последния път от едно същество, което не беше виждал никога преди и от което се беше спасил само защото то явно беше точно толкова глупаво, колкото и силно. Когато огромният колос с хитинова обвивка се беше приближил с многобройните си крайници, Жан се дръпна назад и се препъна в някакъв корен. Падна на земята и остана да лежи там, замаян от удара, и очевидно дори само тази неподвижност беше достатъчна, за да изгуби грамадното същество всякакъв интерес към това междинно хапване, което представляваше за него малкото двукрако същество.

Но не можеше да разчита на това, че всеки път ще има такъв късмет. Гората гъмжеше от паяци, дървеници и стоножки, беше открил и следи от плъхове. Освен това имаше и други същества, които не бяха достатъчно големи, за да умъртвят човек, но все пак достатъчно хищни, за да си отхапят част от него.

Жан отново спря, за да погледне малкия компас, който беше закопчал около китката на лявата си ръка, и установи, че се е отклонил близо километър от обичайния си курс — по-малко, отколкото се беше опасявал, но и повече, отколкото би му било приятно. Един километър в тази местност означаваше цял час — ако му провърви.

Обърна се наляво и се покатери върху някаква разрушена, не много висока, овъглена стена. Тъкмо се канеше да се метне със скок на обратната страна, когато разбра, че отвъд стената няма земя. Това, което беше изглеждало като масивни буци пръст, при по-внимателен оглед се беше оказало плетеница от сиви растения, прилична на паяжина. Жан се дръпна ужасено назад, после се наведе още веднъж и разтвори с помощта на пръчка еластичните клонки.

Разбра, че зад тази разрушена стена се намира приземният етаж на някаква сграда. Подът беше покрит с движещ се черен, лъскав слой, който беше в непрестанно движение и от който към него долетя зловещ хор от скърцащи звуци.

Стоножки, помисли си отвратен Жан. Хиляди стоножки!

Тези животни обикновено не признаваха по-голямо удоволствие от това да се изяждат взаимно, но не биха се отказали и от човек, който би им паднал като дар от небето. Ако беше забелязал опасността дори само половин секунда по-късно, не би му се наложило повече да се тревожи за връщането си назад.

Много предпазливо се изкатери обратно по стената и се застави да постои неподвижно няколко секунди. Трябваше да се съсредоточи. Почваше да става невнимателен — най-сигурният път към провала. Заобиколи коварната клопка и внезапно чу някакъв звук.

Звук, който нямаше място тук — гласове.

Човешки гласове!

Жан замръзна на мястото си. Сърцето му заби като лудо. За момент му се струваше, че ще изпадне в паника. Огледа се отчаяно за някакво прикритие и накрая бързо се скри зад огромен храст в бяло и зелено. Твърде късно забеляза, че белите петна не бяха мъртви листа или гъби, а гнездата на паяци.

Пет-шест от отвратителните малки животинки вече запълзяха по ръцете му и го хапеха с всички сили, докато той се усети да преустанови движението си и да се отстрани на няколко крачки. С отвращение изтръска отвратителните гадинки от ръката си, размаза един особено упорит екземпляр, който се беше впил в дясната му буза и благодари в себе си на Черните богове на Морон, че вече доста пъти беше хапан при многобройните си излизания из джунглата, така че беше развил известен имунитет спрямо отровата на тези малки досадници. След два-три дена може би щеше да развие лека

температура, но това щеше да е нищо в сравнение с онова, което можеше да му се случи, ако беше забелязал грешката си само миг покъсно и се беше доближил до храста още повече, така че паяците да се бяха усетили застрашени и да се бяха нахвърлили със стотици върху него.

Той пропъди тази мисъл, огледа се за друго скривалище и накрая се промъкна зад едно доста дебело дърво, чието тъмновиолетово стъбло беше израсло направо от асфалта.

Собственото му сърце биеше така лудо в ушите му, че за момент дори заглуши звука от гласовете. Застави се да диша колкото може спокойно и се вслуша напрегнат; същевременно ръката му се пъкна под колана и извади оръжието. Поне не беше напълно безпомощен.

Въпреки това призна вътре в себе си, че положението му е всичко друго, но не и розово. Чуваше доста гласове. Ако това бяха ловци...

Не, Жан предпочете да не мисли по-нататък. Срещу мравките оръжието му би му предложило известна защита, поне дотогава, докато той може да се прицели на спокойствие. Срещу ловец обаче...

Опита се да се съсредоточи върху приближаващите се гласове. Разговаряха на език, който той не знаеше. И което беше по-важно — поне един от гласовете принадлежеше на жена! А той никога досега не беше чувал за жена ловец.

Но ако това не бяха мравки или ловци, тогава...

Тогава може би ставаше дума за приятели! Никой жител на Свободната зона, освен него не беше така безразсъден да проникне толкова навътре в джунглата.

Страхът на Жан отстъпваше на едно все по-засилващо се вълнение. Непознати, това означаваше, че в джунглата беше проникнал някой отвън, някой, който идваше от света от другата страна на стената!

Може би, помисли си Жан, неговото рисковано приключение в края на краищата нямаше да се окаже толкова безсмислено, както беше изглеждало до този момент. Защото, ако съществуваше някой, който беше успял да проникне в джунглата отвън, то това означаваше, че старите легенди са истина и че съществуваше път през стената!

Жан се вслуша напрегнато още веднъж, за да установи точно посоката, от която идваха гласовете, после събра цялата си смелост,

излезе от прикритието си и се промъкна, снишавайки се, нататък. Правеше скокове от скривалище на скривалище и използва цялото си умение, за да не предизвика нито един излишен шум. Непознати в отсамната страна на реката означаваше почти автоматично врагове. Дори и тези хора да не бяха на страната на ловците и на мравките, можеше да се предположи, че те вече бяха усвоили желязното правило за оцеляване тук в джунглата: а именно първо да се стреля и после да се проверява кой или какво е улучено.

Гласовете сега бяха вече толкова близко, че Жан би могъл да разбере думите, ако не бяха разговаряли на непонятен нему език. Въпреки това този език му се струваше някак си познат.

Само след няколко мига успя да го идентифицира: беше английски. Език, който владееха някои от по-старите жители на Свободната зона и на който бяха надписани инструментите в укреплението. Главният компютър също боравеше с английски. Жан не се осмеляваше да се надява, че тези хора бяха истинските строители на крепостта. Но може би можеха да му помогнат да разгадае малко по-бързо тайните ѝ!

Тази представа го окрили, но не го направи по-малко внимателен. Приближаваше се към гласовете, които също се приближаваха към него, но непрекъснато спираше и се ослушваше или пък се скриваше зад някой храст или полуразрушена стена. И когато най-сетне съзря петимата, беше много доволен, че се беше държал предпазливо.

Жан беше виждал вече най-невероятни същества, но тази група беше повече от странна. Бяха петима — двама мъже, две жени и един... един...

Жан не беше сигурен какво точно беше. Движеха се бавно сред гъстите дървета и храсти, така че непрекъснат се скриваха от погледа му, потъвайки сред пищната зеленина, и той не можеше добре да види абсурдната фигура с прекомерно голямата глава. Не беше в състояние да определи дали това беше дете, някой недъгав човек или джудже.

Но и останалите членове на групата изглеждаха доста странно: едната от двете жени беше още много млада. Имаше тъмна, късо подстригана коса и беше облечена в нещо странно, наподобяващо военна униформа.

Втората беше малко по-едра и по-възрастна и косата ѝ също беше къса, но много светла. Облечена беше в тъмосин тесен гащеризон, върху който се открояваше един широк, доста груб колан, по който наред с безброй джобове и ципове имаше и нещо, което напомняше на Жан клавиатурите на онези микрокомпютри, които беше виждал в укреплението. Лицето ѝ беше открито и симпатично, но Жан нито за миг не се усъмни относно решителността и силата, които излъчваше тази жена.

Двамата мъже пък бяха толкова различни, колкото изобщо беше възможно: по-едрият от тях беше на около тридесет години, единствен от групата имаше коса, дълга до раменете, която беше пристегната с тънка кожена лента, минаваща през челото. По преценка на Жан трябва да беше висок над два метра, а това означаваше, че привидно нормално сложените му рамене бяха поне два пъти по-широки от неговите собствени. Кожата му беше тъмна и изгоряла от слънцето. Имаше слабо, аскетично лице с открояващ се орлов нос и рязко изрязана брадичка. А над окото му имаше скорошна рана. Драскотината не можеше да е единственото му нараняване, тъй като се движеше с мъка и накуцваше.

И тогава погледът на Жан се спря ужасено върху петия и последен член от групата.

Той беше ловец.

Нямаше никакво съмнение! Мъжът беше с една педя по-дребен от всички останали ловци, които някога беше виждал. Лицето му беше бледо, той се препъваше непрекъснато, налагаше се на няколко пъти да се хваща за стволите на дърветата или за някои клонки, за да не падне. Но без съмнение беше ловец. Черната униформа с кървавочервените пламъци на емблемата на Морон върху гърдите и гърба му, не можеше да се сбърка с нищо друго.

Жан се изтегли припряно малко назад и застана в съвършена неподвижност. Не смееше дори да диша, даже не се решаваше дори да обърне глава, когато групата постепенно взе да се отдалечава от него. Знаеше колко невъобразимо изострени са сетивата на ловците. Това, че не го беше открил до този момент, се дължеше единствено на лошото му състояние. Но това скоро щеше да се промени. Нямаше рани, от които един ловец не би могъл да се съвземе.

Радостното вълнение, с което го беше изпълнила мисълта, че е срещнал хора от света от другата страна на стената, се обърна внезапно в разочарование и безпомощен гняв. Въпреки че го беше видял със собствените си очи, мисълта, че хора са се съюзили с ловци, му се стори в първия момент направо абсурдна.

Но после се сети за нещо: двете жени, мъжът с превръзката и дори джуджето бяха въоръжени — а ловецът не...

През главата му се стрелна една почти безумна мисъл — възможно ли беше тези четиримата да са... заловили един ловец!?

Естествено, дори самата представа за това беше проява на лудост. Никой не беше в състояние да залови ловец. Можеха да го убият или поне да го ранят така тежко, че да имат време да се измъкнат с бягство, но да го победят и да го заловят...

Лудост или не, но Жан не можеше вече да се освободи от тази мисъл. Освен това налице бяха и изстрелите, които регистрираха уредите от укреплението: кратка, но бурна схватка, която той не бе могъл да обясни.

Може би, помисли си възбудено Жан, тези четиримата наистина идваха отвън и може би те бяха дошли, за да покажат на жителите на Свободната зона, че и легендата за непобедимостта на ловците не беше вярна. Трябваше да го разбере на всяка цена. Вероятността този опит да му коства живота, не беше голяма. Но ако тези четирима непознати можеха да му покажат пътя, по който могат да се справят с ловците, то тогава си заслужаваше да се рискува.

Поколеба се още няколко секунди, после върна оръжието обратно в кобура му и запълзя след тях.

4.

Градът се беше превърнал в кошмар. През първите десетина минути те се бяха движили из тесните улички на някогашен стар парижки квартал. И макар че на всяка крачка се бяха натъквали на белезите на невъобразимо опустошение, къщите им се бяха стрували познати и родни, въпреки причудливата им обвивка от зелено-виолетова растителност.

Но след това бяха излезли постепенно от този квартал и разрухата беше ставала все по-голяма. Почти нямаше запазена сграда, нито едно улично платно не беше пощадено от дълбоките, пълни с вода кратери. А повечето сгради, край които минаваха, представляваха опожарени, пусти руини.

Навсякъде около тях се извисяваха странните дървета и растения на една зловеща джунгла, която беше погълнала града, сякаш от деня на неговото унищожение бяха минали не петдесет, а петстотин години. Стволовете на някои от дърветата имаха диаметър десет и повече метра, а короните им се забиваха толкова нависоко в небето, че Черити дори не се решаваше да пресметне височината им. Беше видяла храсти, чиито клони бяха гъвкави като върбови вейки, но които като цяло имаха дебелината на обикновено дърво, беше видяла папрати, каквито може би е имало на земята по времето на динозаврите.

Изобщо всичко тук изглеждаше невероятно високо. Досега не бяха срещали нито един жив обитател на тази кошмарна джунгла, но веднъж бяха минали край паяжина, в чиито влакна се бяха заплели огромни плъхове. И не беше необходимо Кайл да надава предупредителен вик, за да накара Черити и останалите да завият в респектираща дъга около тази бяла плетеница.

Нет и тя се бяха редували като водачи на групата. И макар че Черити имаше гузна съвест, задето беше предоставяла неблагодарната задача на момичето, което си беше все още наполовина дете, да преценява всяка стъпка дали няма да се окаже последната, тя все пак й беше благодарна за това. Чувстваше се объркана и безпомощна както

никога досега. Всичко ѝ изглеждаше така безсмислено, че за последните няколко минути се беше питала вече няколко пъти, и то съвсем сериозно, защо все още продължават борбата. Това, че се бяха измъкнали от клопката на Даниъл, не означаваше изобщо нищо. Не беше забравила разговора, който бяха водили тя и Даниъл в частния му музей под най-високата кула на Шаитаан. Въпреки цялото презрение, което изпитваше към този изменник, тя беше сигурна, че той ѝ беше казал истината. Но ако това беше така, помисли си тя обезсърчено, то тогава всичко, което бяха направили или правеха сега, беше точно толкова безсмислено, колкото и всичко, което можеха все още да направят. Тя воюваше с противник, който не можеше да бъде победен, защото една победа над него означаваше същевременно и смърт. Не само за нея, а за цялата тази планета.

Погледът на Черити се спря на Гърк, който вървеше няколко крачки пред нея. Гърк може и да изглеждаше малко странно, но все пак той беше хуманоидно същество. И това, с което външността му го отделяше от хората, се компенсираше стократно с характера на гнома. „Дали бе роден в Колорадо или на планета № 84 от слънчевата система Ицелпльнк на новата Галактика, помисли си с ирония Черити, Абн Ел Гърк Бен Амар Ибн Лот Фадъл Четвърти беше сто пъти повече човек, отколкото доста човешки същества, които беше срещала в досегашния си живот.“

— Внимавайте там отпред!

Черити се стресна посред разсъжденията си и автоматично посегна към оръжието си, но предупредителният вик на Кайл се отнасяше не до нея, а до Нет.

Младото момиче реагира така бързо и хладнокръвно, както бе очаквала и Черити. Тя също извади оръжието си и застина на мястото си, като започна да оглежда с безкрайно внимание обкръжението си.

Но и не установи нищо особено като Черити, която след кратко колебание застана до нея и заоглежда избуялата зелена стена, която ти обграждаше от три страни.

Малко ядосано се обърна към Кайл. Мегаманът се увери с бърз поглед, че Скудър няма да има нищо против, ако се отдели от мястото си в малката група, и бързо се отправи към тях. Не произнесе нищо, но мълчаливо посочи към един подобен на кълбо храст на височина колкото човешки бой.

Черити пак не можа да открие нещо по особено по храста, с изключение на разпръсната на неравномерни петна бяла, прозрачна субстанция, полепнала по трънливите клонки.

— Какво има? — попита тя, смръщила чело.

Вместо да отговори, Кайл мина напред, спря на метър разстояние от храста и протегна ръка. Пръстите му леко докоснаха подобните на захарен памук валма, при което веществото смени веднага цвета си и странно оживя. Мъхестото бяло кълбо се превърна в тъмносива потрепваща топка, която секунда по-късно експлодира беззвучно и се разля върху ръката на Кайл.

Мегаманът бързо направи крачка назад и се обърна. Ръката му продължаваше да бъде сива, но когато той се приближи, те видяха, че не кожата му се беше променила. Ръката на Кайл беше покрита чак до над китката с някакъв слой от миниатюрни, пълзящи, сиви телца; дребни насекоми с мъхести тела, големи колкото грахово зърно, и с осем крака, които се движеха с бесен темп. Отвратена, Черити направи гримаса, когато разбра, че това са паяци.

Въпреки това се приближи до него и се наклони да се наведе любопитно над ръката му, но мегаманът внезапно вдигна другата си ръка и ѝ направи знак да се дръпне.

— Внимателно — каза той. — Те са силно отровни.

После погледна към Нет.

— Едно или две ухапвания, и щеше да си мъртва.

Нет пребледня, но не каза нищо, а в това време се приближиха Скудър и джуджето. Скудър разгледа ръката на Кайл подобно на Черити със смесени чувства на интерес и отвращение, а лицето на Гърк се мъчеше да изрази отегчение.

— А защо на вас не ви става нищо? — попита Черити.

— Имам имунитет срещу тяхната отрова — отвърна Кайл. Изведнъж той се усмихна, сви ръката си в юмрук и тази армия от миниатюрни паяци трепна като от удар с електрически ток и измря. Животинките се сгърчиха, свиха крайниците си към телата и се отрониха на земята подобно син прах.

— Но те нямат имунитет срещу вас — проговори изненадано Черити.

Нет инстинктивно сложи ръка пред устата си, погледна към храста с бели и зелени петна пред себе си и бързо отстъпи крачка

назад, макар че се намираше на сигурно разстояние от тях. После вдигна объркано поглед към Кайл.

— Благодаря — каза тя тихо. — Мисля, че ми спаси живота.

Кайл не ѝ отговори, но Гърк отново се възползва от ситуацията, за да пусне някоя от своите хапливи забележки.

— Да — изпръхтя той. — Само че се питам защо.

Черити се нареди да отговори рязко, но после размисли и се отказа, след което се обърна отново към Кайл, като погледна въпросително.

— Знаете ли, Кайл — започна тя, — доста рядко се случва двамата с Гърк да сме на едно мнение. Но този път съм съгласна с него. Защо правите това? — Тя смръщи чело и посочи към храста. — Струва ми се, че бихте могли най-спокойно да изчакате аз или Нет да бъдем изядени от тези същества. На никого от нас няма и да му дойде на ума да ви упрекне в нещо.

— Интересна мисъл — отвърна Кайл. После се усмихна едва доловимо. — Предлагам следващия път първо да обсъдим въпроса дали да ви предупредя за някоя опасност или не. — Този път той дори не си направи труда да прикрие ироничната нотка в гласа си.

Но Черити остана сериозна.

— Говоря съвсем сериозно, Кайл — каза тя. — Защо го правите? Нима Гърк е прав и това е само някакъв нов трик, за да ни вкарате в клопката?

Кайл я погледна настойчиво, после поклати безмълвно глава.

— Но защо тогава? — настояваше Черити. — Преди това, в помещението с трансмитера, Кайл... двете животни щяха да ни убият, ако не ги бяхте нападнали. Да не сте напуснали Даниъл и сега си търсите нова работа? Или чисто и просто не обичате нищо, което се движи на повече от четири крака?

Дори и саркастичният тон да беше направил впечатление на Кайл, то той не му обърна внимание.

— Трябва ми... време — произнесе тихо той. — Трябва да размисля.

— За какво? — попита Черити.

— Може би е разбрал, че стои на погрешна позиция — предположи Нет.

Черити ѝ даде знак да замълчи. Мегаманът стоеше абсолютно неподвижен пред нея. Лицето му не издаваше никакво чувство, но на нея ѝ се стори, че вижда как мисълта дълбае зад челото му. И изведнъж отново си спомни израза на недоумяващ ужас в очите му, секунди след като беше излязъл от трансмитера. Нещо ставаше вътре в този човек.

— Даниъл ви е предал, нали? — попита тя тихо. — Искам да кажа, че не беше случайност или грешка, задето нападнаха вас, а не нас. Нали е така?

— Аз... — устните на Кайл затрепериха. Огледа се почти безпомощно наоколо. Самоувереността му беше като пометена. — Аз... не зная — произнесе той накъсано. — Всичко е... неправилно. Това тук е Шаит. Нямам право да се връщам тук. Ще ме убият, ако ме открият.

Мина известно време, докато Черити изобщо схване за какво твори мегаманът.

— Шаит? — повтори тя. — Шаит... Шаитаан...

— Това е мястото, където отнасят децата — предположи Скудър. — Децата, които взеха Анжела и другите жрици, за да ги посветят на Шаит. Те... те биват водени тук, на това място, нали?

Кайл го погледна несигурно и кимна. Но не каза нищо.

— Какво правите с тях? — попита Скудър. Лицето му беше разкривено от гняв, а гласът му мина във фалцет. Внезапно той се приближи до Кайл и вдигна ръце, канейки се да го сграбчи и разтърси, но не го докосна, а само се вгледа в него, изпълнен с омраза. — Какво става с тях? Защо водите всички тези деца в този ад? Какво правите с тях?!

— Нищо — отвърна спокойно Кайл.

— Къде са те? — изрева Скудър. — Убихте ли ги? Да не сте хранили с тях тези гадове тук?

— Не говори глупости, Скудър — каза Черити, но индианецът не ѝ обърна внимание.

Кайл поклати глава отрицателно. Скудър беше застанал пред него с вдигнати заплашително ръце, но погледът на Кайл не показваше ни най-малка следа от страх. Ако Черити изобщо можеше да разпознае някакво чувство в очите му, то това беше в най-добрия случай мека, странно безделна тъга.

— Естествено, че не — каза той. — Те са в базата.

— Знаеше ли Стоун за това? — попита Черити, за да отслаби малко напрежението на опасната ситуация. Знаеше, че Скудър може да изгуби контрол над себе си. Разбира се, индианецът знаеше, че Кайл не е виновен. Ако можеше да се говори за вина, то той се числеше към жертвите, а не към извършителите на престъпленията. Но Скудър чисто и просто търсеше обект, върху когото да излее яда си.

Тя бързо се изправи между Кайл и Скудър.

— Знаеше ли той за къде води този трансмитер? — повтори тя пак въпроса си.

Кайл отново кимна безмълвно.

— Но въпреки това той ви принуди да ни последвате — продължи Черити с неспокоен поглед към Скудър. — Искам да кажа, че той е знаел съвсем точно, че ако минете през този трансмитер, това означава сигурна смърт за вас. Но въпреки това е настоявал.

— Той ме блъсна вътре — каза Кайл.

— Очевидно много е държал да му паднеш отново в ръчичките — намеси се Скудър и продължи да гледа Кайл с безкрайна омраза.

— Или да се отърве от някой друг — добави Черити много сериозно.

Мегаманът не реагира и на тази забележка, но лекият блясък в погледа му показва на Черити, че сигурно е мишо близо до истината.

— На вас ви е забранено да пристъпвате това място — продължи тя. — Какво ще стане, ако все пак го сторите, Кайл?

— Те ще ме елиминират — отвърна Кайл. — Всеки „наемник“ ще стреля веднага по мен.

— Наемник?

— Вие ги наричате мравки — отвърна той. — Но ще стрелят не само те. Другите също ще ме преследват.

— Кои други? — попита разтревожено Скудър.

— Другите като мен — отвърна Кайл.

Скудър пребледня и отвори невярващо очи.

— Да не би... това да означава, че... тук има и други като теб? — възкликна той.

Кайл го погледна сериозно и кимна.

— Това е планетата, на която ние израстваме и ни обучават — каза той. — Шаит.

— Какво значи това? — намеси се Нет. — Тази планета.

Черити я накара да млъкне само с един повелителен жест.

После се обърна отново към Кайл.

— Искате да кажете, че сте израсли тук? Тук, в тази джунгла?

— Не в джунглата. — Кайл посочи неопределено на север. — В базата. Но тя не е далеч оттук.

— И колко такива... като вас има там? — попита Скудър задъхано.

Кайл сви рамене.

— Не зная. Тук няма много. Но не е само този единствен Шаитаан. Мина доста време, откакто бях тук. Тогава бяхме петдесет или шестдесет. Не мога да си спомня съвсем точно.

— О-о — изплъзна се от устата на Скудър. Той преглътна няколко пъти и се опита да се усмихне, но успя да направи само грозна гримаса.

Черити също усети ледена тръпка.

— Петдесет или шестдесет... — бяха видели на какво е способен един-единствен от тези мъже; петдесет като него бяха достатъчни, за да се справят с една цяла планета. — Мисля, че по този начин си спечелихте няколко нови приятели, Кайл. Независимо дали ви се харесва или не.

Кайл бавно поклати глава. Гласът, му прозвуча някак си тъжно:

— Не е толкова просто, капитан Леърд. Не мога да остана при вас.

— Защо не? — попита Черити. — Нима сте все още задължен за нещо на Даниъл?

— Не става дума за него — отвърна Кайл. — Стоун се опита да ме убие. Защо, не знам. Но това няма никакво значение за вашето или моето състояние в момента. Не мога да остана при вас и вашите приятели, независимо дали искам или не. Бих представлявал само опасност за вас. И освен това аз... не мога да живея тук.

— Досега го правите — забеляза Черити.

— Първото и единствено правило е нарушено — отвърна Кайл напълно сериозно. — Нито един мегавоин няма право да се връща в Шаит след приключване на образованието си. При никакви обстоятелства. Аз съм длъжен да унищожа сам себе си. И може би ще го направя.

— Това е първото разумно изречение, което чувам днес от устата ти — отбеляза Гърк с жестокост. — Дай знак, ако се нуждаеш от помощ, приятел!

Неочаквано Кайл се усмихна леко. После пак се обърна към Черити.

— Не мога да остана при вас — каза той. — Оставете ме да си вървя. Давам ви честната си дума, че няма да предам нито вас, нито приятелите ви.

— А после?

Кайл сви безпомощно рамене.

— Не знам — призна той. — Това е... — Той млъкна, явно търсеше подходящи думи и поглеждаше почти умолително към Скудър, Нет и Черити. — Не разбирам — прошепна той. — Би трябвало да ви взема в плен. Би трябвало да... убия другите и да ви върна обратно при Стоун. И би трябвало... да елиминирам самия себе си. Първото и единствено правило е нарушено и аз... — Той отново млъкна и по лицето му пак се изписа странна смесица от безпомощност и отчаяние.

Гледката беше почти потресаваща. Черити беше видяла със собствените си очи как този на външен вид съвсем нормален човек с детско лице и нежни очи беше победил цяла една армия от чудовища. Беше усетила на собствен гръб какво означава да си преследван от същество като него, същество, което проследяваше дирите ѝ с неумолимостта на машина и същевременно оставяше след себе си само смърт и унищожение. Но в момента изпитваше единствено съжаление към Кайл. Студеният гняв продължаваше да бъде вътре в нея, но тя разбра едва сега, че той се отнасяше не към Кайл, че никога не се е отнасял до него. Този гняв беше насочен винаги само към тия, които бяха насъскали този човек да я преследва; същества, които боравеха с хората като с шахматни фигури, които ги разместваха насам-натам и ги жертваха, както си искаха.

— Добре. Всичко е наред — произнесе тя.

Скудър я погледна с леко объркване, докато Гърк трепна като ударен и се задъха:

— Какво значи това — наред?! — закрещя той.

Черити не обърна внимание на виковете му.

— Вървете си, Кайл — каза тя. Вие удържахте думата си. Времето, което бях поискала от вас, отдавна изтече.

— Да не си полудяла? — изрева Гърк. — Той ще ни предаде! Веднага ще ни предаде на събратята си!

— Млъкни най-сетне, мънико — каза Скудър. — Ако наистина го беше искал, отдавна да ни беше унищожил.

Черити беше малко изненадана, защото по-скоро беше очаквала от Скудър да ѝ се противопостави.

— Можете да си вървите, Кайл — повтори тя още веднъж. — Но може да останете и при нас. аз ви се доверявам. Заедно може би имаме по-голям шанс да се измъкнем оттук.

Кайл тъжно поклати глава.

— Има само едно място, където не ви застрашава нищо каза той. — Свободната зона. Не е много далеч оттук. С малко късмет ще успеете.

— Тогава ни придружи — каза Нет. — Заедно сигурно ще се справим.

Кайл отново поклати глава.

— Не мога — каза той. — Не мога да отида там, както и вие не може да дойдете с мен.

— А къде отиваш? — попита Скудър.

— В базата — отвърна Кайл, сочейки отново зад гърба си.

— Но това е равнозначно на смъртта ти! — извика изплашено Нет. — Нали сам ти каза, че те ще те убият.

Черити бързо я погледна и я накара да замълчи.

— Той точно това иска, Нет.

Кайл я погледна почти отчаяно. И Черити тихо продължи:

— Нали съм права, Кайл? Искате да се върнете, за да умрете там. Не тук, близо до нас, където бихте ни навредили, а колкото се може по-далеч от нас. Но знаете ли защо го искате, Кайл?

— Правилото — промърмори Кайл. — Първото и единствено правило. Никой мегаман няма право да се върне в Шаит.

— Глупости! — отвърна Черити. — Ще ви кажа защо наистина търсите смъртта си, Кайл. Разбрали сте, че цял живот сте били на грешната страна. Вие не сте част от тези зверове. Не знам какво са правили с вас и не искам да знам. Но в едно съм повече от убедена: вие

не сте нито робот, нито някое клонирано чудовище. Вие сте човек точно като нас.

— Това... това не е вярно — отвърна Кайл. Но гласът му трепереше и в погледа му проблесна нещо, което напомни на Черити изражението на очите на безумец. За една стотна от секундата тя изпита отново страх от него. — Това... това не е вярно! Аз...

— Вие сте човек — настоя Черити. — Вие сте човек и винаги ще си останете такъв. Все едно какво са направили с вас и все едно колко ще се съпротивлявате на това. Даниъл го е разбрал. Затова се е опитал да ви унищожи.

— Не! — простена Кайл. — Това не е вярно!

— Разбира се, че е вярно — каза Черити, — и вие също го знаете много добре, Кайл. — Тя направи гневен жест в същата посока, в която беше посочил мегаманът. — Вашето първо и единствено правило, да не се връщате никога повече на това място. Да ви обясня ли защо съществува? Защото това тук не е никаква чужда планета! Това тук е Земята. Планетата, на която сме се родили вие и аз, и Скудър, и Нет, и всички останали. А може би и вашите братя, Кайл. Вие не сте пришълец от друга планета. Не знам какво правят с вас и останалите, за да станете такива, каквито сте. Те променят вашия метаболизъм, може би са манипулирали и духа ви. Взели са ви всички спомени от миналото, нали?

Кайл я гледаше втренчено с безпомощен израз в очите, и Черити кимна ядосано.

— Вие не знаете кой сте всъщност, Кайл — каза тя. — Не помните нищо отпреди времето, когато сте дошли в базата. Казали са ви, че сте избрани, за да ви изпратят на друга планета. Отнели са ви всякакъв спомен за вашето истинско Аз и е трябвало да го направят, защото някой ден сте щели да разберете, че воювате срещу собствения си народ, Кайл!

— Даже и така да е! — намеси се разгорещено Гърк. — Какво променя това? Той ще ни предаде! Той не може да действа по друг начин, дори да иска!

— Това не е вярно. — Черити поклати глава. — Няма да го направи. — Гласът ѝ стана по-тих, но същевременно по-внушителен. — Видяхте света, в който живеем, Кайл. Запознахте се с народа, към който принадлежите. Останете при нас! Помогнете ни и ние ще ви

помогнем! Заедно можем да победим враговете! Можем да научим толкова много от вас — и вие от нас.

Кайл простена. Искаше да каже нещо, но успя да издаде само някакъв скимтящ звук. Вдигна безпомощно ръце, скри лицето си в тях и застина, треперейки така.

А после се обърна толкова бързо, че нито Черити, нито някой от останалите можеше да направи нещо, за да му препречи пътя, и с огромни, широки крачки изчезна в джунглата.

Черити гледаше разочаровано и тъжно подире му и махна с ръка, когато Скудър вдигна оръжието си и се нареди да последва мегамана.

— Остави го — каза тя. — И без това няма да можеш да го настигнеш.

— Имаш право — отвърна Скудър, след като сви рамене и прибра отново оръжието си. — А ако трябва да бъда честен — радвам се, че си замина.

Черити премълча. За нейна изненада и Гърк не каза нищо, само мятеше гневен поглед ту към нея, ту към Скудър. Всъщност и тя би трябвало да е доволна, че Кайл не беше вече при тях, защото дори да беше добре настроен към тях, самото му присъствие би представлявало заплаха. Но все пак изпитваше смесени чувства на огорчение и гняв. Ядосваше се на самата себе си, че не ѝ се беше удало да уговори Кайл да остане. И изпитваше ожесточение, когато се сещаше за съществата, превърнали нейния свят в това, което беше: един свят, в който имаше мъже като Кайл, и градове, в които всяка крачка можеше да означава гибел. Не им беше достатъчно да разрушат Земята. Не — нашествениците трябваше да я променят из основи.

След известно време тя се обърна и посочи с уморено движение в посоката, която им беше посочил и Кайл.

— Тръгваме — каза тя отпаднало. — Да се опитаме да стигнем до Свободната зона.

Това, което Жан беше видял за последните допи минути, го беше смутило много повече от всичко друго, което беше преживял за своите осемнадесет години. Видяното беше... истинска лудост! Не само това, че ловецът беше предупредил младата жена начело на групата да се пази от паяците и по този начин ѝ беше спасил живота. Всички

останали — най-вече младата жена със светлата коса — бяха разговаряли след това с него и в крайна сметка го бяха оставили да си върви! Така съвсем сигурно си бяха подписали смъртната присъда. За по-малко от час ловецът щеше да се върне в кулата и да съобщи какво се е случило. И само след някакви си пет минути тука щеше да гъмжи от планери и мравки. Какво за Бога, ставаше тук? Кои бяха тези непознати и какво търсеха?

Жан нямаше отговор на въпроса си, но разбра, че е най-добре да остане скрит. Не беше наясно на чия страна всъщност стояха непознатите. Възможно беше и нещата да стоят съвсем иначе, помисли си той. Може би те само приличаха на хора. Може би те не бяха жертви, а господарите на ловците.

Тази мисъл изпълни Жан с гняв и страх. Винаги беше предполагал, че освен мравките и ловците сигурно има и трета, разпореждаща се сила в забранения град под кулата. И защо тогава да не приличат на истински хора? На пръв поглед и ловците не се различаваха много от кой да е жител на Свободната зона. Щом на тези същества им беше възможно да променят външността си както си искат, с какви ли фантастични възможности разполагаха тогава техните господари?

Сърцето му заби лудешки от вълнение, когато видя как непознатите продължиха пътя си след известно време, описвайки широк кръг около храста с паяците. Ако следваха все тази посока, щяха да стигнат право при реката, а с това и до Свободната зона.

Жан изчака с трепет, докато огромният мъж с червената кожа, който вървеше в края на групата, изчезне сред горската растителност. После и той напусна своето прикритие и ги последва: не направо, а доста по на запад, затова пък по-бързо, за да може да ги изпревари и да мине пред тях.

Беше толкова развълнуван, че почна да прави грешки. Веднъж избягна на милиметри едно гнездо на паяци, а почти веднага след това пропадна в капана на огромен скакалец. Беше истински късмет, че едновременно с пропадането в половинметровата яма настъпи и скакалеца и го размаза с тежестта си.

Жан се освободи с ругатня от коварния капан, почисти с погнуса ботуша си в тревата и реши да бъде по-предпазлив. Трябваше да внимава повече. Сега най-важно бе да стигне невредим до реката и

мотоциклета си, за да предупреди жителите на Свободната зона за опасността.

Поспря за известно време, за да се послуша — не чуваше нищо, освен разнообразните шумове на джунглата — и пак забърза напред. Храсталаците ставаха все по-гъсти, така че беше все по-трудно да се придвижва, а камо ли пък да запази избраната посока. Там, където не му се препречваха храсти, се издигаха останки от опожарени сгради или масивни, доста запазени стени. И неведнъж беше принуден да заобикаля или пък отново да се връща назад по мъчително извървения път, за да може да продължи напред. Единствената утеха на Жан беше, че и останалите четирима очевидно имаха да преодоляват същите трудности. Инцидентът с паяците му беше показал, че те не се ориентираха добре в джунглата. Може пък да имаше късмет и те да му доставеха удоволствието да бъдат изядени или пък да настъпят някое отровно растение.

Въпреки че все повече ускоряваше темпото си и по този начин рискуваше да не забележи някой хищник или пък някоя коварна клопка, на Жан все пак му бяха необходими час и половина, за да стигне отново до реката. И когато най-сетне храсталакът проредя и той съзря пред себе си огромния кален канал, установи с разочарование, че се беше отклонил от посоката си много повече, отколкото беше предполагал. Островът се намирал на два километра вдясно от него.

Жан въздъхна разочаровано. Навярно се беше отклонил от курса си почти под прав ъгъл, без да го забележи. Но може би пък можеше да има и късмет, че изобщо беше стигнал до реката. Вдигна поглед към небето — в момента не се виждаше нищо — и тръгна напред.

Първата третина от пътя измина по-бързо, отколкото се беше осмелявал да мисли. После се натъкна на останките от асфалтов път, който водеше непосредствено край реката. Той беше покрит с мъх и бурени, но поне нямаше да му се налага да внимава за капани или отровни гъби. Повече от половин час вървя устремно към острова, като се спираше и оглеждаше от време на време. Няколко пъти дочу подозрителни шумове откъм джунглата и се стрелваше светкавично към първото прикритие, което му се мернеше пред погледа.

Въпреки това явно бе допуснал грешка, защото внезапно чу точно шума, от който се боеше най-много от всичко на света: рева на самолет!

Жан се завъртя с вик около оста си. Над реката се виждаше малка, сребриста точка, която се приближаваше със стремителна бързина и постепенно придоби очертанията на плосък, кръгъл диск. Планерът се движеше точно срещу него.

По принцип Жан знаеше колко е безсмислено всичко онова, което можеше да направи в момента. Това, което засечеха радарите на планера, нямаше никакъв шанс за спасение. А огнената мощ на този летящ убиец беше достатъчна да го унищожи, независимо къде се намираще или криеше. Въпреки това той се обърна, пробяга две-три крачки към края на гората и се метна с огромен скок зад ствола на едно дърво, когато планерът се приближи с вой. Удари се болезнено о земята, която беше скрита под тънък слой от пълзящи раменни и коренища, после се претърколи и скри инстинктивно лице с длани, сякаш можеше да отблъсне смъртоносния лазер по този начин.

Планерът се приближи, превърна се и огромно чудовище с диаметър три метра, което тласкаше пред себе си вълна от горещ, пълен с вой въздух и мина бързо над скривалището на Жан!

В първия момент той беше така слисан, че дори не схвана какво се случи. Знаеше само, че е жив все още — но не знаеше защо. После нажежената въздушна вълна, която планерът влачеше след себе си като невидим шлейф, удари джунглата и речния бряг. Жан имаше чувството, че нещо го сграбчва и вдига нависоко, а после го завърта във въздуха подобно на изсъхнало листо. Той изкрещя, потърси отчаяно, макар и безсмислено, нещо, за което да се залови, и видя как речният бряг и петнадесетметровата пропаст под него сякаш подскачат нагоре. Няколко пъти се превърта във въздуха, преди да се удари със страшна сила в земята. Ужасна болка като че ли разкъсваше всяка отделна става на дланите, ръцете и раменете му и за момент изпита страховитото чувство, че някой с невидими, невероятно силни ръце го дърпа за краката и се опитва да го повлече завинаги в бездната. После той застина на мястото си след едно последно, много силно потръпване и остана да лежи, стенойки от болка и от страх.

Ревът на планера продължаваше да изпълва въздуха. Но се отдалечаваше. Жан вдигна с мъка главата си, опита се да избърше сълзите, които премрежваха погледа му, и се огледа, без да разбира нищо, в огромния сребърен диск, който за няколко секунди се беше вече отдалечил на няколко километра. Постепенно започна да разбира

защо е все още жив: нападението не беше насочено към него. Компютърът на планера очевидно беше засякъл някоя по-значима плячка.

Огромният летателен апарат внезапно забави ход, наклони се наляво и почна да описва шеметен кръг над реката. За момент Жан си помисли, че екипажът му най-сетне е разбрал грешката си и сега се връща, но в този момент планерът застина абсолютно неподвижно над средата на реката и почна бавно и почти безшумно да се спуска към речния бряг.

Жан разбра, че може би все още има някакъв шанс. Бързо, но въпреки това много предпазливо запълзя към края на гората. Разстоянието беше по-малко от пет метра, но Жан умря хиляда пъти, докато минаха няколкото секунди, които му бяха необходими, за да го измине. Дори не се осмели да вдигне глава и да погледне още веднъж планера.

Стигна невредим края на гората и се отпусна с въздишка на облекчение зад някакъв храст, който въздушната струя след профучалия планер беше наполовина изтръгнала от земята. Почти минута полежа така, вдишваше и издишваше с мъка и не можеше да мисли за нищо друго, освен за това, че се беше отървал още веднъж.

След известно време се подпря на длани и колене и пропълзя още малко навътре в гората. Едва тогава се реши да се поизправи предпазливо и отново да погледне към планера.

Огромният летателен диск стоеше неподвижно около пет метра над земята. Жан можа да различи няколко жълти и червени светлини, които потрепваха в неравномерен ритъм от долната му страна. Но ярката лазерна светлина, която очакваше, не се появи и сега.

„Тук нещо не е наред“, помисли си изненадано Жан. Още докато размишляваше объркано, върху долната страна на диска се появи тесен процеп, който се разшири и превърна в ярко осветен четириъгълен отвор. Появи се тънка метална стълба и опря в земята, а само секунди по-късно десетина мравки напуснаха планера.

Жан инстинктивно се сви още повече зад своето прикритие, въпреки че летателният апарат беше твърде далеч, за да могат мравките да го открият случайно.

Огромните същества се строиха в широк полукръг на брега, а стълбата се скри отново в самолета и вратата се затвори. Секунди по-

късно дисковидният летателен апарат започна отново да набира височина. Жан видя с изумление как самолетът се понесе над реката, приближи се бавно и безшумно към острова и изчезна зад него!

Жан изчака цяла минута, притаил дъх, в очакване той да се появи отново, но после разбра, че това няма да се случи. Планерът беше заел позиция от другата страна на острова, за да изчака някого.

„Те правят засада“, помисли си изненадано Жан. Но за кого? Какво, по дяволите, ставаше тук? За всичките години, когато беше идвал насам, такова нещо не се беше случвало.

Да не би тези приготовления да бяха заради непознатите, които беше видял?

Това беше единственото логично обяснение за Жан и въпреки това той не можеше да разбере смисъла му, тъй като, ако те наистина бяха господарите на ловеца, защо тогава мравките трябваше да им устройват капан?

Тази мисъл не се хареса на Жан. Всичко у него се съпротивляваше на това, но имаше една-едничка възможност да открие отговора на този въпрос. Треперейки от страх той излезе от прикритието си и пропълзя към онова място в края на гората, където бяха изчезнали мравките.

5

Преди половин час бяха чули силен, свирещ звук, който стремително се беше приближил и после внезапно замлъкна. Преди това бяха вървели вече час и половина през джунглата. Растителността ставаше все по-гъста, а заедно с пищната зелено-виолетова растителна напаст се беше увеличил и броят на странните създания, на които се бяха натъквали и които незабавно ги бяха нападали.

Черити отдавна беше престанала да брои колко пъти ги бяха нападали до този момент; в повечето случаи това бяха същества, прекалено малки, за да могат да се преборят с четирима по-едри от тях човеци, но на два пъти ги бяха атакували и такива, от които можеха да се спасят само с помощта на плененото лазерно оръжие. Черити беше наредила на останалите да използват лазерите само в най-краен случай. За мороните сигурно беше много лесно да пресметнат енергийния заряд на оръжията. Но после бързо беше осъзнала, че тази заповед едва ли можеше да бъде изпълнена, поради простата причина, че самото им присъствие в тази джунгла представлява своего рода перманентен краен случай.

Дори и без засичащите радиоустройства, на мравките с положителност нямаше да им бъде особено трудно да ги открият. Трябваше само да вървят подир следата от овъглени, димящи трупове на животни, които групата оставяше подире си, помисли си загрижено Черити. Тази мисъл възкреси отново пред погледа ѝ ужасяващия начин, по който този град се беше променил. Пищната зелена напаст пращеше от живот. Но това беше една напълно чужда, агресивна растителност, донесена от нашествениците неизвестно откъде от Вселената. И ако действително ставаше дума за копие на тяхната родина, то този друг свят сигурно беше истински ад.

За разлика от Земята, на Морон насекомите очевидно са се превърнали в господстващ биологичен вид. В течение на последните два часа тя беше видяла същества, които преди не би могла да сънува и в най-ужасяващите си кошмари; това бяха пълзящи, обвити в лъскава

броя създадения с хищни пипала и отровно жило, в преобладаващата си част абсурдно големи и грозни — и толкова агресивни, колкото побеснял уличен пес. Цялата джунгла представляваше една-единствена, гигантска клопка, в която всеки се нахвърляше върху всеки и всеки изяждаше всеки, независимо от това, че самият той може би биваше изядан в същия този миг.

Въпреки че накрая те бяха почнали да използват оръжията си все по-често и по-безогледно, никой от тях не се бе отървал с по-малко от пет-шест кървави рани. Обитателите на този зелено-виолетов ад бяха, освен това, и истински майстори на мимикрията. Сред тях имаше немалко такива, които биваха идентифицирани като живи същества едва в последния момент, тогава, когато се нахвърляха върху някого.

Черити бе изтръгната от мислите си, когато Скудър, който беше поел водачеството, се спря внезапно и погледна разтревожено назад към нея. Тя се намери да зададе въпроса си, но Скудър бързо вдигна ръка. Затова тя веднага се изравни с него и попита тихо:

— Какво има?

Скудър се послуша за миг с леко наклонена глава и после сви рамене.

— Стори ми се, че чувам нещо — отвърна той. — Но навярно съм се заблудил.

Черити също се вслуша. Не чу нищо — но й трябваше само секунда, за да осъзнае, че вероятно и на Скудър беше направило впечатление същото това обстоятелство: Беше прекалено тихо. Хорът от съскаци, писукаци и крякаци гласове на животни, които ги беше съпровождал на всяка крачка, изведнъж беше замлъкнал.

— Какво има? — попита Нет, която също се беше приближила до тях.

Черити сви рамене и посочи с колебливо движение на ръката джунглата пред себе си.

— Прекалено тихо е — отвърна тя. — Нещо... не е наред.

Черити се намери да продължи напред, но Скудър я задържа с бързо движение и прекрачи мълчаливо край нея, изваждайки отново оръжието си. Черити погледна подире му със смръщено чело, но преглътна забележката си. Никога не й беше харесвало да се отнасят с нея като със слаба жена, която има нужда от закрила, но Скудър вече неведнъж беше доказвал, че има страшно изострени сетива.

Тя се огледа още веднъж за всеки случай, после също приготви оръжието си и продължи напред. Нет и Гърк се присъединиха към нея. Младата жена също беше напрегната, дори и върху лицето на Гърк се беше изписало доста неспокойно изражение. Скудър беше изминал няколко крачки и внезапно спря. За момент застина някак стреснато, после се обърна и даде знак на Черити и останалите да се приближат.

— Е? — попита Черити, когато застана до него.

Вместо отговор Скудър отмести клонките на храстите пред себе си. Бяха стигнали до края на гората. Пред тях имаше ивица земя, широка пет-шест стъпки, по която не растеше нищо друго, освен мъх, гъби, преплетени сиво-кафяви коренища и няколко изсъхнали храста. Зад нея се намираше канал, широк вероятно петстотин метра, а по дъното му се виждаше тиня: очевидно това беше пресъхналото русло на река. Отсрещният бряг като че ли беше по-висок. Но и там буйната растителност беше заличила почти напълно всички следи от човешката цивилизация.

Въпреки това Черити имаше усещането, че гората там някак се различава от тая при тях.

— А сега какво? — Гласът на Нет прекъсна мислите ѝ.

Черити се поколеба за момент, после колебливо сви рамене и кимна с глава към отсрещния бряг.

— Ще минем оттатък.

Нет погледна недоволно към блатистия канал, но премълча.

— Имаме ли причина за тона? — попита Гърк вместо нея.

Черити се постара да не обръща внимание на ядосаната нотка в гласа му и отвърна колкото може по-спокойно:

— Това е посоката, която ни указва Кайл.

— Кайл! — Гърк ядосано размаха ръце. — Сякаш си се влюбила в тоя противен тип!

— Вярвам му — отвърна Черити спокойно.

— Аз също — добави Нет.

Гърк изгледа ядосано и двете млади жени.

— Е, чудесно — заяви той злобно, — в такъв случай, значи, сте две.

— Трима — каза спокойно Скудър. Усмихна се някак смутено, когато забеляза изненадания поглед на Черити. — Нямаше никакъв

повод да ни лъже — продължи той. — Можеше да ни унищожи, когато си поиска, но не го направи.

— Може би наистина не го иска — отвърна Гърк. — Може би има други планове по отношение на нас.

Черити се наклони да отговори рязко, но после размисли и тръгна напред, за да излезе от гората.

Насреща им полъхна топъл вятър, носещ със себе си вонята на заблатеното речно дъно. Черити се огледа неспокойно. Чувстваше се незащитена. Въпреки всички опасности, които криеше джунглата, тя все пак им беше служила като прикритие. Тук навън обаче те се виждаха като на длан. Погледна надолу към празното речно дъно и се запита защо ли растителността на Морон не се е разпростряла и там. Тинята представляваше чудесна хранителна почва за спорите и семената, които вятърът довяваше насам. Но докдето стигаше погледът ѝ, нито едно зелено или виолетово петно не нарушаваше кафявата монотонност на реката.

Нет застана до нея и се наведе предпазливо, за да види какво има в дълбочината.

— Май няма да е много лесно да се слезем долу — каза тя.

Черити кимна мълчаливо. Речното русло наистина не беше много дълбоко, но брегът представляваше в по-голямата си част стена от разрушени зидове, бетон или скалисти отломки. Щеше да бъде определено опасно да се слезе долу — както и да се качат на брега от другата страна.

— Защо не минем по моста? — попита Гърк. Той вдигна ръка и посочи към една от полуразтопени стоманени конструкции, които пресичаха изсъхналото русло на Сена на почти равномерно разстояние една от друга.

Черити размисли малко, преди да поклати отрицателно глава. Имаше поне три мили до най-близкия мост. А нещо и без това ѝ подсказваше, че няма да могат да го използват. Сигурно имаше някаква причина, поради която и там, както на речното дъно, нямаше и най-малка следа от живот. Мъртвата река ѝ се стори повече от всякога като бариера, до която може би се бяха приближили прекомерно много.

Погледът ѝ отново се плъзна над руслото на реката. Недалече от мястото, където бяха излезли от гората, от самото речно дъно, се извисяваше двадесетметров гранитен стълб. Някога преди там

очевидно е имало остров. Сега равното плато с пищната си зелена растителност и с няколкото в по-голямата си част разрушени сгради изглеждаше като нещо напълно абсурдно. Това...

Зелена растителност?

Черити се вгледа още веднъж нататък. Островът и всичко намиращо се на него беше покрито с буйна растителност. Тук-там дори растяха дървета, а на едно място плетеница от зелено-кафяви вейки се спускаше досами речното дъно.

— Какво ти става? — попита Скудър, комуто не беше убягнал моментният ѝ уплах.

Черити посочи замислено към острова.

— Ей оня малък остров.

Скудър смръщи чело и също погледна нататък, но изглежда нищо особено не му направи впечатление, защото след малко пак я погледна въпросително.

— По него има растителност — поясни Черити. — Единственото такова място надлъж и шир.

— Е, и?

Черити вдигна рамене.

— Странно е. Питам се дали може да означава нещо.

— Вероятно — отвърна Скудър. — Но с положителност няма да се покатеря там, за да проверя.

Почнаха да се спускат надолу, което се оказа далеч не толкова трудно, колкото се беше опасявала Черити. Брегът на това място беше укрепен с порест пясъчник, който петдесетте години вятър и дъжд бяха направили доста неравен, така че пръстите на ръцете и краката им лесно намираха нужната опора. И сега начело на групата се придвижваха Скудър и Нет, а Черити вървеше подир Гърк, който поради късите си ръце и крака изпитваше силни затруднения да следва темпото на останалите. Освен това катеренето не беше в числото на специалните умения на гнома. На няколко пъти Черити протягаше изплашено ръка, когато ѝ се струпаше, че ще изгуби равновесие и ще се срути в пропастта. А веднъж се наложи действително да се намеси и да го улови за дрехата, когато ронливият камък неочаквано се отчупи изпод пръстите му. Благодарността на Гърк се прояви в един доста злобен поглед и Черити реши да не се притичва повече на помощ за последните два метра от спускането им.

И действително Гърк отново загуби равновесие, точно когато беше на около метър над дъното на реката. Гномът се търкулна по гръб и падна в калта. Тресавището беше достатъчно дълбоко, за да потъне изцяло в него. Но това трая само миг. После Гърк скочи отново, вдигна двете си ръце към лицето, та да избърше тинята от устата, носа и очите си и започна да ругае с всичка сила. Изглежда беше стъпил на здрава почва, но беше потънал до кръста в кафявата, зловонна каша.

Черити наблюдава Гърк няколко секунди, изпълнена със злорадство, после продължи да пълзи внимателно нататък и също смръщи лице от отвращение, когато застана до колене в тинята. Тя беше неприятно топла и лепкава. Може би, помисли си тя ужасено, се бяха приближили повече, отколкото предполагаша, до отговора на въпроса защо тук долу няма никакъв живот.

Позволи си още половин минута лукса да наблюдава ругаещото джудже, преди да се обърне отново към останалите. Нет и Скудър бяха се отдалечили на няколко крачки и пак се бяха спрели, за да огледат внимателно отсрещния бряг.

От другата страна не се виждаше никакво движение. Въпреки това Черити изпитваше безпокойство, което се засилваше с всеки изминал миг. Направи нова крачка и пак усети, че тинята, през която газеха, не беше обикновена тиня, а някаква кафява субстанция, която се носеше надолу доста лениво. И когато се съсредоточи, на Черити ѝ се стори, че долавя някакво вибриране или пулсиране, нещо като почти неуловимото, безкрайно бавно туптене на някакво далечно, гигантско сърце.

В първия момент понечи да отхвърли тази мисъл като съвършено неуместна, после обаче осъзна, че не за пръв път я обзема подобно чувство: да си спомня за нещо, за което изобщо не може да си спомня, защото никога не го беше преживявала досега. За пръв път това се случи с езика: отделни думи и понятия на мороните докосваха нещо у нея, сякаш дълбоко, дълбоко в същината ѝ се крие някакво прастаро познание, което беше не придобито, а наследено.

Успя най-сетне да прогони тази мисъл и продължи да върви напред, след само две крачки спря отново. Скудър и Нет също застинаха неподвижни по местата си.

Сиво-кафявата тиня се раздвижи. Лениво, мъчително вълнение докосна повърхността ѝ; бавното, плъзгащо се движение на

проблясваща вълна, сякаш нещо се приближава, пълзейки съвсем близо до повърхността.

И после, още в следващия миг, реката експлодира.

Там, където до този миг беше властвало измамно спокойствие, сега изведнъж бликнаха пет-шест врящи гейзера, пръскащи изригвания от сиво-кафявата тиня, които ги облъгнаха с отвратителна, мокра топлина и ги принудиха да залитнат назад. И сред тези изригващи тиня вулкани внезапно се появиха тъмни многокраки фигури!

Черити изкрещя, когато сухите ръце на някаква мравка посетиха към нея и я сграбчиха подобно на стоманени клещи. Тя се опита да се изтръгне, но силите ѝ не бяха достатъчни. Чудовището я вдигна нагоре без никакво видимо усилие, притисна ръцете ѝ към тялото и изви дясната ѝ ръка, когато се опита да насочи оръжието си към него. Тя успя да натисне спусъка, но отровнозеленият лазерен лъч се плъзна безобидно покрай тялото на мравката и превърна тинята зад нея в облак пара.

Черити се съпротивляваше, мятеше се отчаяно, но като единствен успех пожъна само пронизваща болка в десния глезен. Дланите ѝ опипаха безпомощно колана, потърсиха безуспешно начин да извадят второто оръжие, което носеше със себе си, но се натъкнаха на нещо друго.

Мравката издаде пронизителен писък, когато лявата ръка на Черити включи защитната броня на тялото си и петдесетте хиляди волта пронизаха чудовището. То отпусна хватката си. Замириса на изгорял хитин.

Черити се отдръпна с отчаяно усилие, падна тронаво в тинята и успя да се изправи едва в последния миг. Нападна я втора мравка, която бе оттласната подобно на първата. Но синият, пращящ лъч беше вече отслабнал и вторият нападател не остана да лежи неподвижно на земята, както предшественика си, а само след половин секунда успя с усилия да се изправи отново на крака. Той не се хвърли отново в атака, а само застана изправен, поклати глава с движение, което потискащо напомняше човешки жест, и после отново се свлече долу.

Черити бързо измъкна второто си оръжие, освободи предпазителя и започна да стреля безогледно, когато долови някакво движение с крайчеца на окото си. Лазерният лъч прониза нагръдника на мравката и светкавично освободи енергията си във вътрешността ѝ.

Чудовището експлодира, но зад него вече друга мравка се готвеше да се хвърли в атака. Черити застреля и нея и рязко се обърна назад.

Зад нея Скудър и Нет тъкмо довършваха последните двама морони, които бяха оцелели досега при тази несполучлива изненадваща атака. Но им беше дадена само кратка почивка за отдих. Засега не се виждаха никакви други мравки, но реката сякаш беше кипнала цяла. Ако всяко петно в тинята означава мравка, помисли си с ужас Черити, то сигурно тук в тресавището се криеха с хиляди!

Погледът ѝ попадна на трупа на някакво насекомо. То беше наполовина потънало в тинята, но въпреки това успя да забележи, че тази мравка се отличава по нещо от останалите. Изглеждаше по-малка и по-уязвима.

Черити се огледа за Гърк. Джуджето беше паднало и лепкавата кафява каша му стигаше почти до брадата. С един скок се озова до него, дръпна го нагоре и го повлече след себе си към Скудър и Нет.

— Това е капан — каза Скудър. — Те са ни очаквали!

Черити не отговори, а вдигна лазера си и даде изстрел към една лениво приближаваща се вълна от тиня. Нещо, намиращо се под повърхността ѝ, експлодира. Тя видя ярка светкавица, в която се възправяше някаква мравка, преди да умре с писък. Но и това същество се стори прекалено малко на Черити; беше най-много метър голямо, а крайниците му бяха тънки като кибритени клечки. Но това, което не достигаше като големина на чудовищата, те наваксваха с броя си. Всичко наоколо беше в движение, мудни вълни, които пълзяха бавно, но неумолимо към тях. Тя се огледа трескаво наоколо. Намираха се на по-малко от десет метра до брега на реката, но тя знаеше, че са безпомощни, ако се опитат да се покатерят обратно нагоре по почти отвесната стена. Достатъчно често беше наблюдавала как тези същества са в състояние да бягат по перпендикулярна стена, подобно на мухи.

И въпреки това не им оставаше нищо друго. Ако успееш да стигнат до гората, може би щяха да имат все още някакъв шанс.

Даде знак на Скудър и Нет, за да разберат намеренията ѝ, после сграбчи Гърк за ръка, без да продума нито дума, и го повлече по пътя, по който бяха дошли. Без да обръща внимание на протестите му, тя чисто и просто го вдигна нагоре и го принуди да се хване здраво за

една от безбройните издатини по стената, преди тя самата да почне да се катери нагоре.

Черити погледна изненадано над себе си. Петнадесет метра над тях се беше появила някаква фигура; на ярката светлина на вече залязващото слънце приличаше по-скоро на черна, тънка сянка, която я изплаши в първия момент. После обаче видя, че фигурата имаше само две, а не четири ръце.

— Назад — крещеше фигурата. — Те ви очакват тук!

Черити се разсея за миг — и точно този миг без малко да ѝ струва живота!

Тя забеляза някакво треперливо движение в тинята, а след това сивата кал до нея се превърна в буен гейзер, от който се появи черно чудовище с хитинова обвивка и посегна и с четирите си ръце към нея. Черити се извърна и се опита да вдигне оръжието си, но още докато го правеше, осъзна, че е прекалено бавна. Мравката отблъсна ръката и с почти небрежно движение и после я стисна с четирите си нечовешки силни, стоманено яки лапи. Прозвуча остро пращане на електрически ток и между костюма на Черити и тялото на мравката мина синя електрическа дъга. Чудовището изкрещя от болка. Но защитната ѝ броня не беше вече достатъчно силна, за да го умъртви или поне да го нарани по-сериозно. А шокът като че ли направи мравката само още по-разярена, защото тя запрати Черити с такава сила към стената, че не остана въздух в белите ѝ дробове. Черити видя как Скудър се обръща, вдигна оръжието и се отказва в последния момент. Намираше се на двайсет метра от тях, твърде далече и можеше по недоглеждане да улучи нея вместо мравката.

Стисната от чудовището, тя не можеше вече да диша. Пред очите ѝ затанцуваха пъстри кръгове. Черити усети, че почва да губи съзнание. Бавно омекна в ръцете на неприятеля.

Внезапно нещо профуча с такъв отвратителен звук непосредствено край лицето на Черити, че тя усети топла въздушна вълна. В същия миг бронята на мравката се разпръсна на хиляди парчета и чудовището се отметна назад като след юмручен удар.

Черити се съпротивляваше с всички сили срещу заплашващото я безсъзнание. Вдишваше и издишваше шумно, облегна се изтощено на стената и така силно сви длани в юмруци, че заби нокти в ръцете си. Болката помогна. Тъмните пелени пред очите ѝ се поразпръснаха и

постепенно се връщаше и чувствителността в изтръпналите ѝ крайници. Същевременно ѝ се струваше, че въздухът се превръща в течен огън в дробовете ѝ.

Огледа се, стенейки, наоколо. Не се виждаше никаква друга мравка, но битката далеч не беше свършила. Напротив. От всички страни прииждаха вълни, а над главата ѝ внезапно прозвуча омразното свистене на насекомите воители. Погледна нагоре и забеляза, че фигурата, която я беше предупредила, а също и спасила, стоеше на ръба на стената, а беше почнала да се спуска надолу към нея със сръчността на маймуна. На брега се бяха появили черните сенки на десетина мравки, които веднага се включиха в преследването.

Скудър даде изстрел и уби едно от чудовищата, което потъна безшумно в бездната и изчезна в тинята. Но останалите продължиха невъзмутимо своя път.

Черити изчака с разтуптяно сърце непознатият да стигне до нея — последните два метра той преодоля с един крайно смел и рискован скок — после се обърна и му даде знак да я последва. Другият поклати отрицателно глава и посочи, жестикулирайки към тинята, при което непрекъснато крещеше една и съща дума на родния си език, който Черити не знаеше. Изведнъж тя чисто и просто се обърна, хвана Гърк за ръката и хукна да бяга, след което французинът престана да крещи и се присъедини към тях.

Беше още твърде млад, може би на осемнадесет или деветнадесет години, строен и с тъмна коса. Имаше симпатично лице, което обаче в момента беше разкривено от усилията и страха, и беше облечен в някакво странно облекло, което приличаше на саморъчно ушит маскировъчен боен костюм.

— Благодаря — каза задъхано Черити, когато стигнаха до Нет и Скудър. Момъкът наклони глава на една страна и погледна въпросително. Едва сега Черити осъзна, че той не я разбира.

— А сега какво? — попита Скудър.

Младежът погледна го с недоумение и индианецът посочи за обяснение към мравките, които вече се бяха справили със стената. Вдигна оръжието си и се прицели, но младежът енергично заклати глава и посочи към гранитния стълб на острова пред тях. И въпреки че Черити не разбираше отвратителния му жаргон, тя все пак осъзна значението на този жест. Съмняваше се дали ще успеят да стигнат

дотам; мравките можеха да се придвижват значително по-бързо от тях в това лепкаво тресавище.

Скудър погледна недоверчиво към момчето, после сви рамене, обърна се и отново се спря, още не направил първите две крачки. Лазерът в ръката му излъчи зелена светкавица, която се заби в тинята на трийсет метра пред тях. Отекна глуха експлозия и от реката изригна кипящ стълб от тиня и отломки от хитин.

Скудър присви гневно устни и се прицели в друга вълна, но младият французин внезапно го дръпна за ръката и поклати отрицателно глава. Отново каза нещо, което Черити пак не разбра.

Скудър измъкна ръката си с ядосано движение, но не стреля отново, а само загледа с объркване, как младежът бърка в един от многобройните джобове на костюма си и изважда оттам шепа бял, едрозърнест прах. Той грижливо разпръсна праха върху площ от около един квадратен метър и след това премина през него с малки, принудително бавни крачки. После с развълнувани жестове подкани Черити и останалите да последват примера му.

— Какво е това? — попита недоверчиво Черити.

— Семена от скрин — отвърна французинът. — Мразят миризмата им. Няма да ни нападнат. Хайде, по-бързо!

Тя се подчини бързо и задърпа Гърк подир себе си, после хвърли нервно поглед назад към мравките. Върху тези чудовища прахът във всеки случай като че ли нямаше никакво въз действие. Те продължиха да се приближават невъзмутимо и доста бързо, но продължаваха, по някакви неведоми причини, да се въздържат от използване на оръжията си.

Въпреки всичко им оставаха само няколко секунди.

Те хукнаха да бягат. Но не бяха минали и няколко крачки, когато Скудър отново се спря и вдигна изплашено ръка. Изведнъж и Черити дочу доста странен звук: звънко бръмчене, което постепенно се превърна в опъващ нервите вой и накара Черити и останалите да простенат от болка. После се чу оглушителен рев и трясък — и над острова се появи гигантски сребърен диск!

— Планер! — извика ужасено Скудър. Вдигна оръжието си и стреля два пъти към летателния апарат, но изстрелите рикошираха без последствия от бронираното тяло. Планерът се издигна с вой на петдесет-сто метра височина перпендикулярно нагоре, после се

наклони на една страна и се стрелна в полукръг право към тях. Черити и останалите стояха като парализирани на местата си, само Скудър стреляше, доколкото му позволяваше оръжието. Почти всяка от тънките, зелени светкавици попадеше в целта, но силата им не стигаше, за да заплаши сериозно планера. Летателният апарат се спусна с оглушителен вой към тях, внезапно спря и пак се вдигна нагоре, точно когато Черити реши, че пилотът му се кани да връхлети върху им подобно на камикадзе.

Няколко ослепителни лъча се появиха от едната му страна и превърнаха тинята около тях във вряща маса. Върху тях се посипа дъжд от огън и вряща тиня.

Черити изчака, докато очите ѝ се възстановяват от ослепителната светлинна атака, после повдигна предпазливо клепачи и се огледа. Намираха се точно в средата на кръг с диаметър от около петдесет метра, чиито краища бяха белязани с врящата тиня. Залпът не беше имал за цел да ги умъртви. Но посланието, което съдържаше в себе си, беше недвусмислено.

— Искат ни живи — каза Нет.

Черити не каза нищо в отговор, а само кимна уморено. От самото начало беше ясно, че нападението не целеше да ги избие, а само да ги плени. Ако мравките бяха искали да ги убият, то те не биха оцелели още при първата атака.

Планерът се спусна още по-ниско, подобен на проблясваща, стоманена луна, която бавно пада от небето, и в същото време към тях откъм брега се приближаваха десетината мравки.

Мислите на Черити се объркаха. Мравките имаха съвсем ясно заповед — да ги заловят живи и невредими — и може би точно заради това имаха все още някакъв шанс.

— Бягайте! — извика тя. — Всеки в различна посока! Планерът не може да ни преследва всичките едновременно!

Почти едновременно хукнаха да бягат — Нет и младият французин право към острова, Скудър почти обратно в посоката, от която бяха дошли, а Черити към отсрещния бряг, мъкнейки и Гърк подир себе си. Планерът като че ли застина нерешително над тях. После моторите му отново изреваха, издигна се рязко два-сет-трийсет метра във височина, и бордовите му оръжия подновиха обстрела си. Ослепителен жарък лъч изсъска толкова близо до лицето на Черити, че

тя усети смъртоносната топлина като докосването на невидима нажежена длан и изохка от болка, но въпреки това продължи да бяга в зигзаг. Докато тичаше, вдигна с отчаяние глава нагоре и погледна планера.

Случи се нещо неочаквано: планерът престана да стреля. Внезапно откъм острова избухна зловеща, рубиненочервена светлина, след което светец лъч от същата тази тъмночервена лазерна светлина се насочи към сребристия летателен апарат и го прониза.

Всичко стана невероятно бързо; въпреки това Черити видя ясно какво се случи: лазерната светлина прониза дебелия стоманен корпус на самолета като хартия, проби по диагонал кръгла дупка с правилни очертания по тялото му и после светкавично освободи цялата си енергия във вътрешността на кораба.

За част от секундата самолетът засия в ярка, трепкаща червенина. Тялото му сякаш се наду като въздушен балон — и Черити едва успя да извърне главата си и да постави длани пред очите си, за да ги предпази от заслепяването, — когато самолетът се превърна в синьо-бяло пламтящо мини слънце!

Ударната вълна събори Черити и я тласна към тинята. Над нея появя вълна от нажежен въздух. Тя се сви на кълбо и изчака със затаен дъх да отmine огнената атака. Поело предпазливо надигна глава, избърса с ръка калта от лицето си и се огледа наоколо.

Обкръжението ѝ се беше променило напълно. Ударната вълна беше съборила не само нея и останалите, но и мравките и ги беше запратила на метри разстояние от тях. Навсякъде в сивата кал пламтяха малки огнища, там, където от небето бяха нападали горящи отломки и огън. Гореше и част от острова, а от гората се издигаше огромен черен облак дим. Самолетът не беше непосредствено над реката, когато го беше улучил лазерният лъч. Това, което беше останало от него, сигурно беше паднало, опожарено, в джунглата.

Тя чу кашлица до себе си и рязко се обърна. Гърк, както и останалите, също беше преобърнат от ударната вълна и сега се мъчеше да се измъкне от блатото. С бърз поглед се увери, че не е ранен сериозно, после се изправи и се огледа за останалите. Скудър беше застанал на около двайсет-трийсет метра от нея на колене и придържаше със стон лявата си ръка. Нет и младият французин се изправяха мъчително на крака, но очевидно не бяха сериозно ранени.

Десетината мравки също бяха оцелели, но насекомите изглеждаха някак странно объркани, като че ли за секунда бяха напълно забравили за какво изобщо са тук. Само една от тях правеше колебливо движение по посока на Скудър, после обаче нададе почти жалостив вик, извърна се и се заклати към останалите от групата си.

Черити даде знак на Гърк да се присъедини към нея и непознатия, а самата тя изчака Скудър, когато странното поведение на мравките беше изненадало също като нея, защото гледаше с недоумение към черните същества, които не показваха с нищо да имат намерение да се нахвърлят върху беззащитните си жертви. Едва след това той се извърна колебливо.

— Не разбирам какво става — промърмори гой. — Какво...

— И аз — прекъсна го Черити. — Но трябва да се махаме веднага от тук.

Скудър отправи последен поглед назад към мравките, после кимна припряно и побърза да се присъедини заедно с нея към останалите. Когато ги настигнаха, вече се намираха на около двайсет крачки от острова. И Черити разбра защо младият французин ги беше довел тук. Гранитните стълбове бяха гладки като полирано стъкло, но сега се намираха непосредствено под мястото, над което имаше плетеница от клони. Между растенията Черити забеляза дебело въже, което стигаше почти до речното дъно. Цветът му беше толкова точно уподобен на околната среда, че човек трябваше доста да се взира, за да може да го открие.

Тя напрегна всичките си полузабравени познания по френски и попита младежа:

— Оттук нагоре ли?

Младежът я погледна изненадано. После по лицето му пробяга лека усмивка.

— Да — отвърна той. — Трябва да стигнем до укреплението, преди да се върнали.

Черити кимна; за нейна изненада, тя го разбираше, когато говореше бавно. Не се заблуждаваше. Мравките щяха да се върнат, и този път вероятно още по-добре въоръжени.

Стигнаха в основата на острова и младият французин започна сръчно да се катери нагоре по въжетото. Нет веднага го последва, но Скудър изгледа със съмнение Черити и Гърк:

— Ще се справите ли? — попита той.

Черити само кимна, но Гърк се противопостави енергично.

— Изключено! — изкряка той. — Никога няма да се кача там горе.

Скудър изохка примирено — и качи джуджето като някое дете направо на раменете си.

— Дръж се здраво! — заповяда му той.

Гърк извика от уплаха, но Скудър вече бе почнал да се катери по въжето, така че на джуджето не му оставаше нищо друго, освен да се държи с всичка сила за него. Черити се усмихна леко и хвърли последен поглед назад към мравките. Мороните се бяха събрали отново на отсрещния бряг, но нито се канеха да се катерят нагоре, нито пък да се върнат и въпреки всичко да ги последват. Изглеждаха напълно безпомощни, като механизми, чиито програми са се объркали напълно.

Тя пропъди тази мисъл, посегна към въжето и започна да се катери нагоре. Лекотата, с която младият французин и Скудър бяха изменили този път, заблуждаваше. Черити трябваше да напегне и последните си резерви от сили, за да успее да преодолее и петнадесетината метра. Може би изобщо не би се справила с крайната отсечка, ако не беше Скудър, който направо я издърпа нагоре.

Черити се отпусна запъхтяна на колене, дишаше с мъка и притискаше длани към гърдите си. Ръцете ѝ пламтяха като огън, грубото въже бе обелило кожата им.

— Можеш ли да се движиш? — попита загрижено Скудър.

Тя се насили да се усмихне и кимна, което обаче не освободи Скудър от задължението да ѝ помогне да се изправи отново на крака.

— Не можем да останем тук — каза разтревожено индианецът. Погледна към спасителя им и лицето му доби въпросително изражение. — А сега накъде, умнико?

Естествено, младият французин не разбра нито дума. Но въпреки това се усмихна и посочи към едно хълмче, образувано от развалини. Неизвестно защо той беше единственият сред тях, който не изпитваше страх. Дори напротив — изглеждаше направо весел.

— Ще ви отведа в укреплението — каза гой.

Черити се огледа любопитно. Не съзря нищо, което поне малко да прилича на укрепление. На въпросителния поглед на Скудър

отвърна само със свиване на рамене и застана зад момчето, без да произнесе нито дума.

Зад хълмчето се виждаха опожарените останки от няколко по-малки сгради. Черити интуитивно реши, че целта им се намира някъде там, но младият французин пое уверено точно към обраслия с бурени хълм — и когато приближиха, Черити видя, че това съвсем не е купчина развалини. Изпод буйната зелена и виолетова растителност проблясваше стомана.

Тя видя изненадано как водачът им разтваря надвисналата завеса от хрусталаци и клони. Отдолу се появи стоманена повърхност. Момчето постави дланта си върху един червен кръг, който беше врязан в метала и на металната повърхност се появи врата на височина колкото един човешки ръст, зад която проблесна мека, жълта светлина.

— Какво е това? — попита недоверчиво Скудър, докато французинът преминаваше приведен през вратата, обърна се и им помахаше развълнувано, канейки ги да влязат.

— Не съм много сигурна — отвърна Черити, — но ми се струва, че зная.

Тя беше първата, която прекрачи през вратата, следвайки французина. Помещението беше малко, доста ниско и препълнено с компютри, монитори и три огромни кресла, които заемаха почти изцяло наличното вътрешно пространство. Една доловимо, успокоително бръмчене изпълваше въздуха: голяма част от апаратите и екраните бяха включени.

Тя отстъпи настрана, за да направи място на Скудър, Нет и Гърк, които преминаха след нея през малката врата. Младежта докосна някакъв бутон на стената и бронираната врата се затвори отново. После се обърна с триумфираща усмивка към Черити и направи драматичен, очевидно целящ ефект жест:

— Добре дошли в моята крепост! — каза той.

— Крепост? — Черити се усмихна леко, но не каза нищо повече, а се огледа внимателно наоколо. Тя знаеше къде се намираха. Никога не беше влизала в подобно съоръжение, но беше виждала предостатъчно снимки. Това, което я изненада, бе, че то все още съществува — и съвсем ясно продължава да функционира.

— Какво е това нещо, по дяволите? — попита Скудър още веднъж.

— „Леопард 2000“ — отвърна Черити.

Изржението на Скудър стана още по-недоумяващо.

— Танк — допълни тя бързо. — Последният модел на немската отбранителна техника. Построен като специална поръчка за НАТО и за износ за САЩ. — Черити изпита бърза, неприятна тръпка. Видът на този танк би следвало да я изпълни с удовлетворение, но се случи точно обратното. Тази недокосната реликва от едно далечно минало й напомни, по какъв ужасен начин се беше променил нейният роден свят.

— Танк? — уточни Скудър. — Искаш да кажеш, нещо като танковете, които имахме отгатък?

— Ни най-малко — отвърна Черити. — Това тук е последната дума на земната техника, нещо като non plus ultra. С него може да се излезе срещу цяла армия от мравки.

Скудър продължаваше да недоумява.

— Да... да не би да искаш да кажеш, че този танк свали самолета?

Черити кимна.

— Този танк има рубинов лазер с мощност от сто мегавата — обясни тя. — Ако искаш, с него можеш да срежеш и Айфеловата кула.

— Значи тук сме на сигурно място? — попита неуверено Нет.

Черити се замисли за момент.

— Боя се, че не — каза тя накрая. — Нямам ни най-малка представа защо все още функционира след толкова много време, но предпочитам да не съм тук, когато нашите приятели разберат с какво нещо си имат работа.

Тя отново погледна към младежа.

— Има ли още такива танкове? — попита тя с жест, който обхващаше цялото вътрешно помещение.

Младият французин съвсем явно не разбра въпроса й, тъй като само смръщи чело.

— Искам да кажа — поясни Черити, — дали това е единственият танк, с който разполагате? Или...

— Това е крепостта — прекъсна я момчето. — Не разбирам какво искате да кажете.

Черити потисна разочарованата си въздишка.

— Боя се, че ще трябва да ви разочаровам — каза тя на неправилен френски. — Това тук не е крепост. Къде живеете? В свободната зона?

Младежът кимна и за част от секундата на нея ѝ се стори, че вижда недоверчиво припламване в очите му.

— Какъв е този език? — полюбопитства Скудър.

— Френски — отвърна Черити. — Това тук е Париж. Столицата на Франция.

— Изобщо не знаех, че говориш френски — каза Гърк с фамилиарна усмивка.

Черити му отправи само един сърдит поглед и отново се обърна към младия мъж.

— Как се казвате? — попита тя.

— Жан.

— Добре, Жан — каза Черити. — Благодаря ви, че ни спасихте живота. Но...

— Не бях аз.

Черити го погледна изненадано.

— Моля?

— Не бях аз — повтори Жан. — Аз бях при вас, за да ви предупредя. Крепостта очевидно е започнала да стреля от само себе си.

Внезапно очите му светнаха, пълни с юношеско въодушевление.

— Винаги съм си знаел, че тя е въоръжена — заяви той. Но не знаех, колко е силна. Сега можем да си разчистим сметките с мравките. А също и с ловците.

При тази последна дума гласът му внезапно се промени. Внезапно затрепери от омраза.

— Боя се, че ще трябва да поизчакаме малко — каза предпазливо Черити. Сега говореше бавно, и много търпеливо. — Те ще се върнат отново, Жан. И тогава няма да има никаква сигурност за нас.

— Глупости! — възрази Жан рязко. — Та нали сами видяхте как...

— Знам какво може това оръдие — прекъсна го меко Черити. — Знам го вероятно много по-добре от вас. Но знам границите на възможностите му. Повярвайте ми, трябва да се махаме оттук.

— Крепостта е непобедима — държеше на своето Жан. — Дори и да дойдат със сто планера!

— Възможно е — каза сериозно Черити, — но никога не бива да подценявате мороните. Те разполагат с оръжия, които не сте в състояние дори да си представите, Жан. Да не би да искате да останете в този танк, когато те стоварят ядрените си заряди върху острова?

Съдейки по изражението на лицето на Жан, той дори не знаеше какво е ядрено оръжие. Но поне започваше да разбира колко сериозни са думите на Черити, защото не се противопостави повече.

— Свободната зона — продължи Черити. — Можете ли да ни отведете до там?

Младежът се поколеба. За момент погледът му пробяга изпитателно по Нет, Скудър и Гърк. После кимна неуверено.

— Може да ни се доверите, Жан — каза Черити с усмивка.

— Кои сте вие? — попита Жан. — И онези там? — Той посочи с пръст към Гърк и останалите.

— Ще ви обясним всичко — отвърна Черити, — но сега трябва да се махаме оттук. Дори и само за това, че трябва да спасим този танк — добави тя, следвайки свое внезапно хрумване. — Когато се върнат и нас ни няма вече тук, може би няма да го открият.

Младият французин продължаваше да се колебае.

— Ние не бяхте сами — каза той. — С вас имаше и един ловец. Защо?

— Ловец?

— Кайл — обади се Гърк. — Той е видял мегамана.

— Имате предвид мъжа в черно облекло, който ни придружаваше известно време? — попита за по-сигурно Черити.

Жан кимна.

— Ловецът — каза той. — Имате ли нещо общо с него? Защо той беше с вас? И защо не ви нападна?

— И това ще ви обясня, но по-късно — отвърна Черити. Посочи с ръка към бръмчащите, светещи с треперлива светлина контролни уреди на танка. — Моля ви, Жан. Това оръдие реагира автоматично, както сам видяхте. Ако електронният му мозък стигне до извода, че се намираме в опасност, тогава то ще открие огън по мравките. И тогава ще го изгубите.

Предположението ѝ успя. Жан се позамисли, но очевидно разбра, че Черити има право.

— Добре — каза той с натежало сърце — елате с мен.

Погледът му мина някак тъжно по просветващите контролни апарати. Черити очакваше, че ще ги изключи. Но той не направи нищо подобно, а само се обърна с въздишка и се отправи към вратата.

— Няма ли да го изключите? — Черити го изгледа с объркване.

— Да го изключача?

Черити кимна по посока на контролния пулт.

— Двигателят продължава да работи — поясни тя.

Какъв двигател? — попита недоумяващо Жан.

Черити го погледна с изненада. Очевидно той не само нямаше представа какво всъщност е открил, но и не бе докосвал нищо отвътре. Колкото и невероятна да ѝ се стори в първия момент тази мисъл, но двигателят на леопарда явно работеше от години, повече от петдесет години!

Наистина беше по-добре, ако не пипаха нищо. Единствено Бог можеше да знае какво щеше да се случи, ако изключат ядрен двигател, който е работил вече петдесет години...

Тя се обърна към вратата и почти се блъсна в Нет, която се опитваше с отвращение да почисти дрехите си от сивата кал.

— Какво, по дяволите, е това? — недоволстваше младата жена. — По-лошо е от лепило!

Жан я погледна въпросително и Черити преведе по смисъл.

Манна — каза Жан.

Гърк го погледна с объркване.

— Само така го наричаме — поясни Жан. — Не бих ви съветвал да ядете от него. Но на мравешкото котило им харесва.

— Мравешко котило?

— Младите мравки — уточни Жан. — Яйцата, които снася Царицата, биват донасяни в реката, където се излюпват. Младите живеят главно от манната, докато пораснат и изпълзят на брега. Но не се отказват и от нещо друго за хапване, ако им падне удобен случай.

— Забелязахме — отвърна Черити.

6.

Беше объркан. Беше изпитал чувство, което до този момент не познаваше, да, което досега считаше за невъзможно: чувството за безпомощност, чувството, че не знае какво трябва да направи във всеки следващ миг. За пръв път Кайл се намираше в ситуация, която не можеше да прецени. Всичко беше толкова различно; събитията се развиха по начин, който не само го изненада, но и го потресе. Имаше усещането, че е изхвърлен от релсите. Животът му, който до този момент се състоеше единствено от подчинение, се обърка напълно. Не знаеше защо беше тук. Не знаеше защо Стоун го тласна в трансмитера. И още по-малко знаеше защо не взе в плен капитан Леърд и защо не уби останалите, както повеляваше дългът му. Всичко беше така объркващо, така привидно напълно безсмислено. Изпитваше нов вид болка, една дълбока, тъмна пустота, която го изпълваше целия.

Не знаеше защо изобщо продължава все още да живее.

От всички загадки тази като че ли беше най-голямата. Генетичното препрограмизиране, което беше извършено с клетъчния код на неговата ДНК, не само го превръщаше от човек в свръхчовек, но и би трябвало незабавно да предизвика смъртта му, още в същия момент, когато беше излязъл от трансмитера и беше разбрал, че другият край на връзката се намира действително на Шаит.

Но той живееше и беше извършил нещо невероятно: той беше предал господарите. Не само не беше пленил капитан Леърд, както гласеше заповедта му, но беше помогнал на нея и на останалите да осъществят бягството си и същевременно беше убил двама други слуги. Освен това беше донякъде отговорен и за смъртта на жрицата. Старата жена навярно е изгубила разсъдък си, когато го е видяла.

Каквото и да беше означавало за нея появяването му, то сигурно беше толкова жестоко, че тя беше предпочела да умре, отколкото да бъде докосната от него.

Може би, мислеше си той, това се дължеше на раните му. Беше ранен много по-тежко, отколкото кой да е мегавоин преди това.

Нападението на капитан Леърд в пустинята едва не предизвика смъртта му. И той далеч не беше се възстановил, когато беше проникнал в Шаитаан и се беше видял нападнат от десетки мравки, подчинени на Стоун. Може би нещо в мозъка му се беше объркало.

Кайл знаеше колко уязвим беше този орган въпреки всички промени, които бяха предприети с него. Това беше опасност, която учителите му непрекъснато му бяха подчертавали: все едно, какво правеха с него, в тялото му нямаше нито един орган, който да не беше в състояние да се възстанови за изключително кратко време. Единственото изключение представляваше мозъкът. Беше прекалено сложен и комплексен, за да могат клетките му да се възстановят независимо една от друга. Естествено, бяха се погрижили предварително и за този орган. Кайл знаеше, че в мозъка му имаше биологичен контрол, който не правеше нищо друго, освен да проверява непрекъснато функциите на останалите мозъчни клетки; подобно на непрекъсваема компютърна програма в свръхсложен електронен прибор. И че тази група от клетки трябваше да доведе незабавно до смъртта му, ако установеше, че способността му за логическо мислене и действие намалее до една определена степен. Но какво ли, помисли си той, ако точно тази част от мозъка му се окажеше изключена?

Той не проследи мисълта си до край. Не, каквото и да се беше случило с него, то нямаше нищо общо с някаква погрешна органична функция или с грешка в основната му програма.

Той си припомни онова, което му беше казала капитан Леърд. Думите ѝ не би трябвало да го впечатлят, но те го бяха направили и бяха докоснали нещо у него. Струваше му се, че нещо се пробужда у него, някакъв съвсем друг Кайл, който нямаше нищо общо с мегавоина, какъвто той беше двацет и пет години от живота си. Все още не знаеше как да се отнася към този нов Кайл — но той го плашеше.

Свръхизострените му сетива реагираха и Кайл откликна инстинктивно. Метна се светкавично встрани, озова се с движение на рис зад ствола на някакво могъщо дърво и едва тогава се послуша.

Мирисът и оптичните впечатления от гората изведнъж се стовариха подобно на морска вълна върху него и го объркаха тотално за известно време. Той разбра, че за някакъв интервал от време, който не беше в състояние да прецени, навярно е тичал почти сляп из

джунглата. Не беше забелязал почти нищо от своето обкръжение, а се беше занимавал единствено със своите собствени мисли и чувства. И това го изплаши отново. Не беше ли учил да посвещава цялото си внимание на заобикалящата го среда, независимо от това къде се намира и какви проблеми го занимават? Какво ставаше с него, кой можеше да му каже?

Кайл осъзна, че отново се съсредоточава повече върху собствените си мисли, отколкото върху обкръжението си и се насили да притвори очи и да се послуша за шума, който го беше предупредил.

В първия момент това не му се удаде; в джунглата отекнаха най-различни шумове и звуци — шумоленето на вятъра сред върховете на дърветата, крясъците на животни, стъпките на малки твърди крака на насекоми по листата и по земята...

— За пръв път в живота си Кайл прокле неестествената острота на сетивата си и на слуха си, защото той му позволяваше да регистрира не само дишането на човек петдесет метра разстояние, но и всички останали безброй звуци, които бяха винаги и навсякъде, дори и там, където за обикновеното човешко ухо съществуваше само тишина. Обикновено той беше в състояние чисто и просто да елиминира тези смущаващи шумове, но сега това му се удаваше с мъка. Трябваше му безкрайно много време, за да открие отново звука, а след това минаха още няколко секунди, докато осъзнае какво точно чува.

Това бяха стъпки. Стъпките на двама мъже и четирима или петима слуги, които бързо се приближаваха към скривалището му. И които не си правеха особен труд да се движат тихо. Очевидно се чувстваха съвсем сигурни — но защо ли пък не? В края на краищата това беше техният участък, мястото, където си бяха у дома.

Кайл се послуша още малко, после се изправи и се промъкна няколко метра вляво зад ствола на някакво паднало дърво. Силната воня на гнилоч щеше да прикрие собствената му миризма.

Кайл зачака. Минаха само няколко секунди, докато стъпките бяха направили впечатление и на обикновен наблюдател-човек, и най-сетне той ги видя. Ниските хрусталаци се развълнуваха, когато един от избързалите напред слуги започна да проправя път за останалите с помощта на мощните си ръце. Кайл престана да диша и за миг дори и сърцето му спря да бие.

Двамата мъже бяха мегамани като него. Бяха още съвсем млади, но се държаха прекалено лекомислено дори и за ученици. Маскировъчната система на хамелеоновите им костюми не беше включена, така че черният цвят на облеклото им отчетливо се открояваше на фона на обагрената в зелено и виолетово джунгла. И вместо да следят наоколо си, те като че ли се осланяха единствено на вниманието на слугите, защото бяха потънали в задълбочен разговор. Кайл не обърна внимание на думите им, той можеше да чува смеха им, а един от двамата непрекъснато сочеше храста пред себе си.

„Глупаци“, помисли си Кайл, изпълнен с презрение. Даже за огромния туземец с червената кожа, който придружаваше капитан Леърд, щеше сигурно да бъде безкрайно лесно да изненада двамината. Щеше да успее да се справи с тях, още преди да са разбрали, че са в опасност, и...

Кайл отново бе пронизан от леден ужас, когато осъзна какво прави. Той наблюдаваше тези двама мегаман и с очите на враг. Преценяваше шансовете си да ги победи; машината убиец, каквато представляваше той, действаше вече на пълни обороти, но онова там отпред бяха неговите братя! Какво ставаше с него, по дяволите!

С внезапно движение той се изправи и вдигна и двете си ръце. Наистина, не двамата глупаци, а слугите регистрираха това движение, двама от тях се обърнаха светкавично и извадиха оръжията си. Но не дадоха изстрел, когато видяха кой стои пред тях.

Двамата млади мегавоини също прекратиха своя разговор. Единият от тях все пак запази достатъчно присъствие на духа и нагоди цвета на облеклото си на заобикалящата ги среда. Другият само гледаше Кайл с широко отворени очи. За момент Кайл изпита истинско изкушение да даде урок на този млад глупак. Но, разбира се, не го направи. Продължи да стои неподвижен, после прекрачи с огромна крачка падналото дърво и се приближи до двамата мегавоини. Слугите проследяваха всяко негово движение, предпазливи, с насочени оръжия, но не предприемаха нищо, само гледаха нерешително ту него, ту двамината млади воини.

Кайл се приближи до двамата на разстояние от три метра.

— Кой си ти? — попита тоя, чийто маскировъчен костюм беше включен.

— Казвам се Кайл — отвърна Кайл. — Мегавоин първа степен.

Изчака напразно за някаква реакция. Засече само ускорена сърдечна дейност у двамината. Но това вълнение се дължеше единствено на внезапната му поява, а не на звука на името му. Изглежда дори не знаеха, кой беше той.

— Кайл? Никога не съм чувал това име.

— Бях... за известно време далеч оттук — каза Кайл уклончиво. — Моля, деактивирай костюма си. Обърквам се, когато говоря с някакво листо — добави той.

Воинът се поколеба за миг, после обаче посегна с ръка към колана си и размазаното петно пред гората се превърна отново в стройно тяло, облечено в черен костюм; друга грешка, която никога не би се случила на Кайл. Той най-сетне разбра, че тия двамата не представляват никаква опасност. Ако беше пожелал, те щяха да загинат, без дори да разберат какво изобщо става.

— Ти си... — Внезапно по лицето на единия от двамата млади мъже премина израз на силна уплаха. Ръката му посегна към колана и хвана оръжието. Най-сетне и недосетливият му спътник като че ли почна да разбира, че в лицето на Кайл имаха насреща си не някой безобиден турист, защото и той извади оръжието си и отстъпи три-четири крачки назад. Кайл положи известни усилия, за да прикрие презрителната си усмивка.

— Аз съм този, когото търсите — заяви той спокойно. — Смятам, че търсите именно мен?

— Не мърдай! — заповяда по-младият от двамата. — Направиш ли едно само излишно движение и си мъртъв!

Кайл се усмихна уморено.

— Няма да се съпротивлявам — каза той. — Убийте ме.

Оръжията на двамата млади воители продължаваха да бъдат насочени заплашително към главата му, а в същото време двама от слугите се приближиха и посегнаха към ръцете му. Извиха ги грубо на гърба му и ги завързаха там. Около глезените му поставиха два стоманени пръстена, така че можеше да върви само със ситни, тромави крачки. После двете мравки бързо се оттеглиха отново назад. За разлика от двамата глупаци те очевидно доста добре знаеха, че Кайл, дори окован с белезници, продължава да бъде смъртоносна заплаха за тях.

— Нужно ли е да те упояваме или ще ни последваш доброволно?
— попита по-младият от воините.

Вие трябва да ме заловите жив? — попита той изненадано.

Мегаманът кимна.

— По възможност. Но ще те убия, ако дори само се опиташ да избягаш!

Кайл не си направи труда да каже нещо в отговор на това.

След изкачването нагоре обратният път ѝ се стори направо като почивка, поне в първите минути. Жан ги преведе през известно разстояние от незащитената местност до някаква руина. Слязоха в приземния етаж. Оттам пътят водеше през някаква полуразрушена канализационна шахта, в която наистина за последните петдесет години не бяха се стичали отпадъчни води, но която въпреки това вонеше ужасно. После вървяха още известно време по канала, докато Жан спря отново и се улови за една клапа на пода; действията му се извършваха в абсолютен мрак, но с такава увереност, сякаш можеше да вижда в тъмнината.

След това по даден от него знак бяха се спуснали по една стълба надолу. Въпреки че Черити не можеше да види дори собствената си ръка пред очите, тя усети, че пропастта е много дълбока. Сигурно отдавна вече се намираха под нивото на реката, а продължаваха да се спускат надолу. Жан ги преведе през истински лабиринт от канали, които на места бяха толкова тесни, че им се налагаше да се придвижват на четири крака. Но те не бяха единствените тук вътре. Няколко пъти Черити чу шумове, които не бяха предизвикани нито от нея, нито от някой от останалите, а веднъж Жан се спря рязко и им нареди шепнешком да пазят тишина. Те се подчиниха. И макар че Черити не чуваше ни най-малък звук, тя имаше усещането, че е наблюдавана и следена — от очи, които можеха да виждат в абсолютния мрак тук долу също толкова добре, колкото и навън на дневна светлина.

След известно време Жан въздъхна облекчено и им заяви, че могат да продължат пътя си. Черити го попита за причината на безпокойството му.

— Плъхове — бе лаконичният му отговор.

Черити усети наново ледена тръпка. Тя мразеше плъховете. Щом тези отвратителни гризачи, готови винаги да нападнат, бяха оцелели в този свят, то това означаваше, че се бяха нагодили към него, това можеше да се твърди с доста голяма сигурност. И Черити нямаше никакво желание да се среща с някой от тези плъхове, които обитаваха ужасяващата джунгла.

— Колко ни остава още? — изръмжа след малко Скудър. Гласът му звучеше зловещо и неестествено сред този висок кръгъл тунел, през който се придвижваха. Мина доста време, преди да утихне ехото на думите му, което прозвуча също така глухо и металически, както и стъпките им.

Жан не отговори на въпроса и Черити се сети едва след няколко секунди, че той изобщо не го беше разбрал. Тя преведе бързо и французинът отговори:

— Ей сега ще стигнем. Само един момент.

Действително не мина и минута, когато той им нареди с няколко думи да изчакат. Отдалечи се в мрака, но не отиде много надалеч. После го чува да пипа нещо и изведнъж пред тях се появи ярка, бяла светлина.

Черити закри, заслепена, очи с ръцете си. Скудър и Нет също стиснаха очи изплашено, само Гърк остана да стои напълно безразлично на мястото си и се втренчи в ослепителния конус, образуван от светлината. Черити се попита дали той през последните минути мълчеше, защото беше единственият, който можеш да види нещо в тази тъмнина?

— Елате насам!

Ситно преминавайки, Черити пристъпи към него. Очите ѝ постепенно свикнаха с ярката светлина. Сега вече тя можеше да се убеди, че се намираха действително в някаква тръба, чиито стени бяха на петна и бяха покрити на места с ръжда като от проказа. Във въздуха се чувстваше интензивен, неясен мирис и затрудняваше дишането. В първия момент Черити не можа да го определи, но после погледът ѝ падна върху черната, лепкава кал, стигаща до глезените, която покриваше дъното на тръбата, и те разбраха къде се намират. Тръбата беше част от стар нефтопровод, една от многобройните стоманени артерии, които бяха снабдявали световната столица с черната кръв, поддържаща сърцето ѝ: нефта.

На две крачки от Жан тя се спря и вдигна поглед към него, изпълнен с изненада и любопитство. Младият французин не беше стъпил на земята, а се беше качил на някаква странна конструкция, която в първия момент напомни на Черити на мотопед, но превозното средство имаше не две, а шест колела. Четири от тях бяха прикрепени към нещо като външна ос, образуваха ъгъл от трийсет градуса спрямо мотора, така че гумите можеха да се движат по повърхността на извитите нагоре вътрешни стени на тръбата на нефтопровода.

Превозното средство правеше смешно впечатление само на пръв поглед, после Черити осъзна колко смисъл имаше в една такава конструкция вътре в тръбата. Би било доста рисковано начинание, ако някой се опиташе да кара мотор вътре в триметрова тръба. А с това возило задачата щеше да е невероятно лека. Ако двигателят, който се виждаше изпод нацепената пластмасова броня, действително беше това, което обещавахе големината му, то тогава Жан сигурно би могъл да се придвижва с това нещо опирайки чак до тавана.

На младия французин не бяха убегнали учудените погледи, които Черити хвърляше на забележителното му превозно средство. Лицето му засия гордо:

— Харесва ли ви моят мотор? — попита той.

— Това е... доста интересна конструкция — отвърна Черити уклончиво. — Сам ли сте си го конструирали?

Жан кимна въодушевено.

— Трябваше да го видите, когато го получих. Истинска развалина. Трябваша ми две години, за да го направя. Но сега е най-бързият, който съществува в Свободната зона.

— Искате да кажете, че не сте единственият, който притежава такава нещо? — прекъсна го Черити.

Жан я изгледа, като че ли го беше попитала дали слънцето изгрява сутрин.

— Разбира се, че не — отвърна той. — Повечето си имат такъв мотор. Как иначе ще може човек да отиде от едно място до друго?

— Естествено — отвърна Черити с неуверена усмивка. — Какъв глупав въпрос! — Тя кимна с глава към тъмнината зад Жан. — Значи има и други такива свързващи тунели?

— Колкото искате. Само аз знам за двадесетина. Някои от тях са съборени, а два или три тунела бяха затворени, след като мъжете,

които отидоха да ги проучват, не се завърнаха обратно. Но общо взето те са сигурно място — добави той почти припряно, когато видя, че Черити потрепери леко. Мравките не слизат никога тук долу, а също и ловците. Мисля, че те дори не знаят, че съществуват подобни подземни канали. — После той замълча за момент. — Обаче сега имаме един малък проблем.

— Да?

— Мога да взема само един от вас, в краен случай и джуджето. Но останалите двама ще трябва да чакат тук, докато се върна.

— Можем да се движим пеш — каза Черити. — Вие само карайте пред нас и ни показвайте пътя.

— Да вървим пеш?! — Жан се разсмя, сякаш е чул страхотен виц. — Има около десет километра. А на мен ще ми трябват само няколко минути с мотора. Затова пък ще трябва да карам три пъти.

Черити преведе думите му на останалите. Скудър направи ядосана физиономия.

— По-скоро ще пропълзя това разстояние на четири крака, отколкото да се кача на това нещо — заяви той.

Нет само смръщи чело, но Гърк побърза да подкрепи Скудър с енергично клатене на глава.

— Глупости! — отвърна Черити. — Нямаме нито време, нито сили да вървим пеша шест или седем мили през празен тръбопровод. Младежът е прав — един от нас трябва да тръгне с него и да разговаря с неговите хора, а останалите ще чакат тук. — Тя посочи раната на рамото на Скудър, там, където го беше улучила нажежената метална отломка. — Най-добре ще е да го придружиш ти. Нужен ти е лекар.

Скудър само махна с ръка.

— Ти тръгваш — каза той с глас, който не търпеше никакво възражение повече.

— Има право — обади се Нет. — Дори и само заради това, че си единствената от нас, която говори езика му. На Скудър и мен ще ни бъде трудно да отговаряме на каквито и да било въпроси.

— А може и не всички да са толкова любезни, колкото това хлапе тук — добави Гърк.

Черити погледна ядосано джуджето, но не се противопостави повече. Мисълта да остави тук другите никак не ѝ допаднаше, но нямаше никакъв друг избор. Само кимна с натежало сърце.

— Е, добре. Ще го пратя обратно колкото е възможно по-бързо.

Тя се обърна, отиде при Жан и се нареди да се метне на седалката на мотора, но момчето поклати глава и ѝ даде със знак да разбере, че трябва да изчака още малко. Тя видя с изненада как той се привежда над кормилото и почна да пипа по него, след което го изтръгна с едно-единствено дръпване. Завъртя се сръчно на седалката, плъзна се към задния ѝ край и закрепил кормилото там. Секунда по-късно изгасна фарът, който беше заслепил Черити и останалите, вместо него от другата страна на мотора светна нова бяла светлина. Вероятно моторът има и два двигателя, помисли си слисано Черити, или пък момчето така беше преустроило машината, че тя да може да върви както напред, така и назад.

Тя погледна за последен път към Скудър, в резултат на което получи в отговор една почти злорада усмивка, после се настани на седалката зад Жан.

— Дръжте се здраво — каза Жан. — Може да ви пораздруса малко.

Той включи двигателя. В тясната празна тръба ревят му прозвуча още по-силно, отколкото си беше всъщност, и Черити трябваше доста да се стегне, за да не запуши изплашено ушите си с длани.

— Готово? — изкрещя Жан през рева на мотора, като въртеше нервно дръжката на газта и караше машината да надава непрекъснато нов вой, сякаш шумът, който се вдигаше досега, не беше още достатъчен.

— Готово — отвърна Черити. В следващия миг тя се вкопчи с всичка сила в него и отчаяно се съпротивляваше да не бъде преметната чисто и просто назад, защото младият французин наду рязко газта: машината се метна напред с огромен скок и профуча подобно на снаряд през тръбата.

— Не толкова бързо! — изкрещя Черити през воя на мощния мотор.

Действително, Жан намали малко газта и превключи на по-висока скорост, така че тътенът на машината не беше вече толкова оглушителен.

— Не карайте толкова бързо, Жан — изкрещя отново Черити. — Моля ви! Искам да стигна жива при вашите хора!

Жан се засмя през рамо, пълен с младежка жизнерадост.

— Трябва да караме бързо! — изкрещя той в отговор.

— Но защо? — изрева Черити. — Нали няма значение, дали ще мине една минута в повече или в по-малко...

Голяма сива сянка профуча край тях, толкова бързо, че Черити не успя дори да разгледа какво беше това, но след първата последва втора, трета, накрая се появи цяла орда сиви, рунтави тела.

Инстинктивно се улови още по-здро̀во за Жан и не каза нищо повече, когато той отново даде газ и ускори още повече движението им. Черните и червени петна по стените на тръбата се превърнаха в несекващ поток от цветове и движение, който преминаваше край тях като буреносните облаци в някой силно динамичен филм.

А сивите тела отново и отново профучаваха край тях: едри, рунтави същества с проблясващи очи и нокти, които изглеждаха като малки ножове по повърхността на стоманата и понякога се опитваха да достигнат и до тях, но не успяваха, тъй като Жан бе доста усъвършенстван в ловкостта си да ги избягва.

Черити се питаше как ли можеше да различи тези животни при развиваната скорост и то така навреме — тя самата не виждаше нищо друго, освен размити цветове и форми.

Най-сетне превозното средство намали скоростта си. Все още хвърчаха с около шейсет-седемдесет мили и час през тунела, но след онова, което току-що беше преживяла, на Черити тази скорост се стори почти разходка.

— Какво беше това? — попита тя.

— Плъхове — отвърна Жан, без да се обръща към нея.

Черити потрепери. Ако това бяха плъхове... някои от животните бяха големи почти като овчарски кучета!

Постепенно Черити започна да различава подробности от обкръжението. Тунелът не навсякъде беше така запазен, както по отсечката, през която бяха пътували досега. Два-три пъти те минаха през огромни ями, очевидно изровени нарочно. А веднъж се натъкнаха на място, където таванът се беше срутил, така че трябваше да се навеждат ниско над седалката, за да могат да преминат.

И най-сетне забелязаха светлина.

И началото това беше само някаква искра в тъмнината пред тях, която обаче почна бързо да се превръща в червеникав светъл кръг. Жан

още веднъж намали скоростта и Черити забеляза, че на няколко пъти включи и изключи фаровете, може би за да даде някому знак.

Внезапно железният тунел свърши и странното возило се озова в някакво огромно кръгло пространство, прилично на храм от ръждясала стомана. Моторът се заклати и накрая се обърна бавно на дясната си страна, загубил равновесие поради тежестта на предните си колела. Черити инстинктивно се хвана още по-здраво за Жан.

Въпреки това едва не хвъркна от седалката, когато двете десни странични колела опряха с внезапен удар в земята.

Жан натисна силно спирачката, изключи мотора и се обърна ухилено към нея.

— Наред ли е всичко? — попита той весело.

Черити направи гримаса.

— Да — изръмжа тя. — Но къде, по дяволите, сте се учили да карате мотор?

С елегантно движение французинът слезе от мотора, мина крачка назад и протегна ръка, за да помогне на Черити да слезе долу. За момент беше изкушена да игнорира ръката му, но после посегна бързо към нея, измъкна се несръчно от седалката на мотора, който стоеше наклонен при спирането, подобно на заседнал кораб, и за пръв път се огледа внимателно.

Навсякъде в огромната зала от стомана имаше мотори, подобни на този на Жан, и все пак неприличащи един на друг. Имаше най-странни конструкции, някои от които изобщо не приличаха на такива, за които може да се предположи, че ще се движат наистина. Един мотор пък приличаше на стоманена паяжина, в чийто център беше прикрепена седалка. Е, помисли си иронично Черити, защо пък не? Времето на индустриализираното масово производство отдавна беше минало окончателно. Това, което се произвеждаше днес, беше най-изискана ръчна изработка.

Тя откъсна погледа си от моторите и се завъртя в кръг. Залата, в която се намираха, не представляваше нищо друго, освен огромен, празен резервоар. Освен тунела, през който те самите бяха влезли тук, по ръждясалите стени се виждаха още поне петнайсетина отвори на други тръбопроводи. На отсрещната стена тя съзря голяма, запоена с тежки метални плочи врата, която беше поставена допълнително, ломите и милнът и тук представляваха объркана плетеница от петна от

ръжда и катраненочерна тиня, но подът беше изненадващо чист. Очевидно тази зала беше често използвана.

Звукът от тежки стъпки я накара да се обърне. Между безразборно спрените мотори се бяха появили две фигури, които бързо се приближаваха към тях.

— Жан! Къде по дяволите...

Мъжът — беше няколко години по-възрастен от Жан, но носеше същото облекло и държеше оръжие в ръката си — изненадано млъкна, когато забеляза Черити. За миг като че ли беше само объркан, после обаче свали със смешно бавно движение оръжието си и го насочи към Черити.

— Коя сте вие? — попита той.

Черити понечи да отговори, но Жан я изпревари.

— Свали оръжието — каза той. — Тя не е опасна.

Но Анри не свали оръжието си. Черити забеляза разтревожено колко силно треперят ръцете му. Надяваше се много, спусъкът на това очевидно саморъчно сътворено оръжие да не е прекалено чувствителен.

— Коя сте вие? — повтори Анри. В гласа му се чувстваше страх.

— Моля те, Анри — каза Жан. Той бързо застана между Черити и другия и почна да жестикулира с ръце. — Остави тая глупост! Ще ти обясня всичко!

Анри не отговори, но спътникът му направи бързо две крачки встрани и насочи второ, подобно на първото, оръжие към Черити. За разлика от Анри лицето му не показваше ни най-малка следа от ревност.

— Дръпни се настрана, Жан — повтори пак Анри.

Този път Жан се подчини. Той погледна бързо, почти заклинателно към Черити и започна отново:

— Ако чисто и просто ме изслушаш за две минути, ще разбереш, че си на път страшно да се изложиш.

Анри го погледна за момент доста неуверено и малко сведе оръжието надолу.

— Коя е тя? — попита той. — Откъде идва?

— Срегнах я навън — отговори Жан. — В джунглата и...

— В джунглата?! — Очите на Анри се разшириха от изненада. — На отсрещната стана? — Той вдигна оръжието си отново, и то със

светкавична скорост. Облиза нервно устните си с върха на езика.

Жан изпъшка.

— С удоволствие ще обясня — отвърна той. — Ако ме оставиш да се доизкажа. — Посочи за обяснение към Черити, после към мотора си и накрая към тунела, от който бяха дошли. — Бях оттатък. Нещо става на отсрещната страна на реката.

— Имаше някаква експлозия — каза Анри. — Цялата зона е в тревога. Оттатък нещо беше взривено.

— Зная — каза Жан. — Беше техен самолет.

Анри го изгледа с неприкрито съмнение.

— Самолет?

— Той ни атакува — потвърди Жан. — Мен и нея и останалите. Ние бяхме всъщност там, когато той се взриви.

— Кои останалите? — намеси се вторият мъж.

Този път Черити изпревари Жан, когато той поиска да отговори. Застана бързо до него и се обърна към мъжа, който продължаваше да държи оръжието си насочено към нея.

Въпреки че досега беше произнесъл само едно изречение, тя имаше сигурното усещане, че той е онзи от двамата, с когото трябваше да разговаря.

— Моите спътници и аз — произнесе тя на френски.

— Там всъщност има още?

— Има още трима — каза Жан. — Чакат да се върна и да ги докарам.

— Ти няма да правиш нищо — нахвърли се мъжът върху него. Даде знак на Анри, без да изпуска Черити от очи нито за миг. — Върви и съобщи на Барлър, че имаме гости. Аз ще я пазя.

Анри се поколеба за малко, преди да изчезне тичешком.

— Не прави никакви глупости — възпротиви се Жан. — Останалите трима ме чакат. Обещах им, че ще ги докарам. Да не искаш плъховете да ги изядат?

— Ти оставаш тук — настоя мъжът. — Нищо няма да им се случи. Ще се погрижим за тях, не се безпокой. А вие... — Той направи кратко, но повелително движение с оръжието си, — вие оставете съвсем внимателно оръжията си на пода.

Черити не каза нищо и извади лазерния пистолет от колана си. Предпазливо го остави пред себе си на земята и леко го побутна с крак

към мъжа. Тъмнокосият смръщи чело, като видя, че това е един от ония малки лазерни пистолети, с които си служеха мравките, но не каза нито дума.

Изведнъж Черити се усъмни дали в лицето на приятелите на Жан са си намерили истинските съюзници. Погледна Жан полувъпросително, полуядосано, на което французинът отговори само със смутено свиване на раменете.

— Съжалявам — каза той. — Аз също не разбирам, какво...

— Добре, добре — прекъсна го Черити. — По принцип те са прави. Нямахте да са добри войници на пост, ако не ме подозираха.

— Глупости! — лицето на Жан потъмня, когато той погледна към мъжа с оръжието. Другият отвърна спокойно на погледа му и след известно време Жан отново се обърна и закричи в привидно отегчение към Черити.

— Слушайте — прошепна той. — Те... нищо не знаят за крепостта. И много би ми се искало да си остане така.

Черити погледна изненадано момчето. В първия миг ѝ се стори невероятно Жан да е запазил в тайна находката си през всичките тези години, но един втори поглед право и очите му ѝ показа, че това наистина беше така.

— Ще се опитам — отвърна тя тихо.

— Какво си шушукате вие там двамата? — попита остро въоръженият мъж.

— Нищо! — Жан го стрелна с поглед. — Опитвам се само да я уверя, че ние тук в Свободната зона не сме всичките такива носорози като вас двамата!

Черити с мъка потисна смеха си. Но не каза нищо повече.

7.

Усетът му за време се беше объркал. Не знаеше дали е минал час или цял ден, откакто го бяха довели тук. Вълнуваха го чувства, които му бяха чужди, въпреки че извираха от самия него. Но те идваха от такава сфера в душата му, за чието съществуване досега не беше и подозирал, сякаш имаше стена в мислите му, някаква невидима стена, която никога не може да прекрачи и която сега се беше пропукала. Какво се криеше зад нея, не му беше известно. Но то го плашеше. Струваше му се, като че ли разполага изведнъж с повече сетива, сетива, които изследваха не толкова външния, колкото вътрешния космос. Всички останали сетива и инстинкти, усъвършенствани до фантастичност, продължаваха да работят с обичайната си прецизност. Но наред с това той почваше да усеща, а това, което усещаше, беше най-вече болка. Такава болка, чиято истинска причина той все още не знаеше.

Кайл чу стъпките, които се приближаваха до килията му, секунди преди те да достигнат вратата. Той бавно се изправи и седна върху тясната, нетапицирана кушетка. Тънките сребърни вериги бяха направени от материал, който издържаше дори и на неговата сила. Беше им казал, че не е необходимо да го завързват, но естествено те го направиха. Доведоха го в това малко помещение със стени и с бронирана врата, която освен това се наблюдаваше от четири малки камери, прикрепени към тавана. Помещението също объркваше Кайл. Никога в живота си досега той не се беше намирал в подобно помещение, но без съмнение това беше затвор, оборудван съвсем специално за такива като него. Кайл се питаше смутено защо тук съществува затвор за мегавоини. Не беше ли той първият, чието кондициониране се беше объркало?

Вратата се отвори най-сетне и някакъв мегавоин влезе в помещението. Той бързо освободи Кайл от веригите и направи крачка назад. После излезе от килията и се обърна надясно. В коридора го очакваше втори мегавоин. Това бяха по-възрастни, опитни мъже, а не

полудеца като двамината, които беше срещнал в гората. Мълчаливо оставиха Кайл да застане между тях и го придружиха до някакъв асансьор в края на коридора.

Когато вратите отново се разтвориха безшумно, Кайл бе заслепен от ярка, тюркоазнозелена слънчева светлина. Той установи с изумление, че му трябваше цяла една секунда, за да се адаптира към променената светлинна обстановка. Като че ли губеше все повече и повече от адаптационните си способности. Но сега поне знаеше отново къде се намира. Те минаха край трите огромни сребристи купола на тренировъчния комплекс и се насочиха към кулата, при което Кайл се запита не за пръв път какво ли предназначение е имала първоначално тази странна конструкция. Кулата имаше височина над триста метра, изглеждаше внушителна дори редом до гигантските полусфери на тренировъчната зала — особено като се вземеше под внимание обстоятелството, че беше творение на примитивната туземна раса, която беше властвала над тази планета преди колонизацията.

Кайл неволно вдигна поглед нагоре и се помъчи да види масивното тяло на кралицата под върха на кулата. Но не видя нищо друго, освен тъмни проблясъци, за които не беше сигурен дали не идваха от огромните студени очи на инсектите, които го оглеждаха, пълни с омраза и недоверие.

Но дори и кралицата да го видеше, тя едва ли щеше да знае кой е той. Освен това едва ли би проявила някакъв интерес. Тя си имаше други проблеми, а не да се интересува за някакъв си отделен мегавоин, чиято система бе изпаднала в хаос.

Въпреки това тази мисъл не го напускаше, докато той се приближаваше, воден от двамата си придружители, към продълговатия стъклен комплекс на главната квартира. Знаеше, че кралицата е нещо повече от тъпата, огромна машина за раждане, както би могла да се стори на някой страничен наблюдател. Но никога не се беше замислял какво беше тя наистина.

Влязоха в стъкления лабиринт на Главната квартира и с един асансьор, чиито стени също бяха от стъкло, се качиха два етажа погоре. След това той беше въведен в просторно помещение, обзаведени с пластмасови мебели в бяло и червено.

Кайл застина на мястото си, когато видя кой го очаква вътре. Пред прозореца на отсрещната стена бяха застанали три фигури. Две

от тях приличаха на ония слуги, които капитан Леърд и приятелите ѝ наричаха мравки, само че бронята им беше от някаква твърда материя с направо неприятна белота. Един-единствен път досега беше виждал лично някой от инспекторите, и то беше преди години, когато имаше нещастен случай в една от тренировъчните зали и бяха загинали почти тридесет души от новациите.

Видът на третата фигура предизвика у него истински шок.

Това беше Стоун.

Губернаторът на планетата стоеше абсолютно неподвижно до прозореца и наблюдаваше Кайл. По лицето му не трепна нито едно мускулче, но Кайл усети бурята от чувства, която изведнъж нахлу в душата на Стоун. Честотата на пулса и на дишането му почти се удвои. Ако мегавоинът не знаеше, че по принцип това беше невъзможно, той би се заклел в този миг, че Стоун всеки момент можеше да загуби разсъдъка си от страх.

А самият Кайл...

... изпитваше омраза.

Това чувство му беше напълно непознато.

Гняв, яд, разочарование, та даже и ярост — всичко това беше преживявал най-вече по времето преди да завърши образованието си, но никога досега не знаеше какво означава да мразиш човек.

Сега той го разбра.

Мъжът от отсрещната страна на стаята се беше опитал да го убие; беше го предал и най-накрая принудил да извърши най-голямата простъпка, която можеше да извърши един мегавоин.

За един кратък миг, недостатъчно дълъг, за да може наистина да изгуби контрол над себе си, но определено достатъчно дълъг, за да изпита чувството в цялата му ужасяваща дълбочина, Кайл усети желание да хване Стоун и да го убие.

Двамата мегавоини сигурно усетиха какво става в него, защото вдигнаха ръце, готови за съпротива. Но после Кайл се овладя отново и се усмихна уморено.

— Аз... няма да направя нищо.

Двамата мегамани се поуспокоиха. Знаеха, че казва истината, защото реакциите на тялото му им говореха много повече, отколкото думите му. Въпреки това те си останаха предпазливи, готови всеки миг да се намесят, ако той все пак изгуби контрол над себе си.

— Изведете го навън! — настоя Стоун.

— Не е нужно — отвърна спокойно Кайл. — Аз отново се владея.

— Не му вярвам — държеше на своето Стоун. — Той ще ме нападне. Веднъж вече се противопостави на заповедите ми.

Кайл погледна Стоун доста настойчиво, после се извърна с въпросителен поглед към инспектора, застанал вдясно на губернатора Стоун. Малката тъмночервена татуировка над дясното му око показваше, че той е по-висшестоящия от двамата инспектори.

— Трябва да го махнете оттук! — настоя възбудено Стоун. — Аз...

— Замълчете!

Гласът на инспектора прозвуча студено, с металически оттенък. Това не беше истинският му глас, а синтетичният продукт на превеждащ миникомпютър, който беше имплантиран в гръкляна му.

— Не съществува никаква опасност — продължи инспекторът. — Състоянието му изключва всякаква възможност да ви нападне, докато това не му се нареди изрично.

Стоун погледна неуверено към огромната бяла мравка. После обаче кимна и отстъпи назад с ядосано изражение на лицето.

Инспекторът се обърна към Кайл. Студените му очи го разглеждаха по начин, който му беше странно неприятен. Никога не беше изпитвал страх от тези същества, но сега почваше да изпитва неудоволствие дори от самата си близост с тях. Променяше се. Нещо в него се готвеше да се промени.

— Знаеш единственото и първо правило на твоя клас? — зададе първият си въпрос инспекторът.

Кайл кимна.

— Никой мегавоин няма право да се връща на Шаит след приключване на обучението си.

— Защо тогава си тук? — попита студено инспекторът.

— Не беше доброволно.

— Искаш да кажеш, че е било нещастен случай?

Кайл се поколеба за момент.

— Не — произнесе той накрая.

— А как тогава се стигна до тук?

Кайл беше малко объркан. Инспекторите трябваше да знаят причината. Без съмнение бяха разговаряли със Стоун. Възможно ли беше той да не им е казал истината? Мисълта се стори на Кайл направо смешна, и въпреки това тя беше в момента единственото обяснение за странните въпроси.

— Защо не отговаряш? — запита инспекторът.

— Може би защото в момента си измисля правдоподобно обяснение — каза Стоун. Той посочи обвинително с пръст към Кайл. — Защо изобщо разговаряте с него? Дори само обстоятелството, че е тук, доказва, че вече не функционира според устава! Унищожете го, преди да е причинил още вреда!

— Млъкнете, губернатор Стоун! — Гласът на инспектора продължаваше да звучи студено и делово. Но въпреки това на Кайл изведнъж се стори, че долавя и заплашителна нотка в него.

Известно време огромната бяла мравка наблюдаваше безизразно Стоун, после внезапно и рязко се извърна отново към Кайл и с една от четирите си ръце направи подканящо движение към него.

— Така че?

— Бях тласнат в трансмитера от губернатора Стоун — отвърна Кайл.

— Това не е вярно! — изкрещя Стоун. — Той лъже!

Инспекторът не обърна никакво внимание на думите му.

— Защо е било нужно на губернатор Стоун да извърши такова нещо? — попита той мегамана.

— Не знам — отвърна Кайл. — Може би, за да се отърве от мен по този начин.

Стоун се канеше отново да избухне, но този път инспекторът го накара да млъкне с повелителен жест, още преди да беше успял да произнесе нещо.

— Обяснете как стигате до това предположение — каза той.

— Забелязах някои нередности — поде Кайл. — Губернатор Стоун не се държи така, както се очаква от човек с неговата длъжност. Струва ми се, че използва властта си, за да добива лични облаги, в ущърб на истинската му задача.

— Това е смешно — каза Стоун.

Но и този път инспекторът игнорира възражението на Стоун и даде на Кайл знак с ръка да продължи нататък.

— Възложено ми беше да заловя капитан Леърд и спътниците й, или, ако това не беше възможно, да ги елиминирам. Сблъсках се с неочаквани трудности. Назованата с името капитан Леърд, местна жителка на планетата се оказа много по-опасна, отколкото беше твърдял губернатор Стоун.

— Тази част от историята ни е известна — обади се иж пек торът. — Това, което не знаем, е какво се случи вътре в Шаитаан.

— Хората на губернатор Стоун откриха огън по мен — отвърна Кайл.

— Взеха го за външен човек — защити се Стоун. — Заповедта им беше да убиват всеки, който няма специално разрешение за влизане в Шаитаан. Вината не беше моя.

Кайл погледна изненадано към Стоун. Сега вече беше напълно сигурен, че Стоун лъжеше. Това, което досега беше само предположение, се превърна в увереност, той разбра, че войниците в Шаитаан не бяха открили случайно огън по него, а по изричната заповед на Стоун.

— Въпреки всичко ми се удаде да заловя капитан Леърд — продължи той. — Но тъй като трябваше да се бия същевременно и с хората на Стоун, тя и спътниците съумяха да се изплъзнат в последния момент. Използваха същата трансмитерна връзка, с помощта на която и аз се озовах тук. Исках да ги последвам, но в последния момент видях в каква цел беше насочен трансмитерът.

— Защо войниците са нападнали Кайл? — Инспекторът се обърна към Стоун.

Губернаторът само сви упорито рамене.

— Както вече заявих: те явно са го сметнали за външен човек.

— Костюмът му излъчва опознавателния сигнал обади се вторият инспектор.

Стоун го погледна за кратко, изпълнен с омраза.

— Навярно е бил повреден — отвърна той. — Кайл беше повече мъртъв, отколкото жив, когато се появи в Шаитаан. Костюмът му висеше на парцали. Възможно е сигналят да не е бил излъчен.

— Облеклото му не изглежда твърдо повредено — отвърна инспекторът.

— По дяволите! Знаете така добре, колкото и аз, че тези неща се регенерират точно така, както и този... тези чудовища — отговори

възбудено Стоун и посочи към Кайл. — Не знам какво се е случило. Когато се втурна в залата, той стреляше като обезумял. Аз самият се усетих застрашен от него.

Този път инспекторът наблюдава Стоун по-продължително време. И въпреки че неподвижното му лице с хитинова обвивка изобщо не беше в състояние да демонстрира каквито и да било чувства, на Кайл му се стори, че не се доверява много на думите на Стоун. Но не каза нищо, а отново се обърна към Кайл и направи отново своя подканящ жест.

— Когато видях на каква приемателна станция беше включен трансмитерът — продължи Кайл, аз преустанових преследването. Губернатор Стоун дойде при мен и ми нареди да последвам капитан Леърд, но аз му обясних, че това е невъзможно.

— И след това?

— Той ме блъсна в трансмитера — каза Кайл. — Бях тежко ранен и доста се изненадах от постъпката му. Не бях в състояние да му се противопоставя.

— Но това не е вярно — заоправдава се развълнувано Стоун. — Искрах само да му помогна да се изправи, вероятно в тоя момент се е препънал.

— След пристигането си тук сте убили една жрица и двама войника, Кайл — продължи инспекторът, без да обърне никакво внимание на изражението на Стоун. — Защо?

— Войниците ме нападнаха — обясни Кайл. — Трябваше да защитя живота си. За смъртта на жрицата имам само косвена вина. Когато тя ме позна, сложи сама край на живота си.

— И след това оставихте капитан Леърд и спътниците ѝ да се измъкнат — каза инспекторът.

Кайл кимна.

— Вярно е — отвърна той колебливо. — Аз... бях така объркан. Не знаех какво следва да направя. Първото и единствено правило беше нарушено и аз... и аз...

Той се запъна, погледна почти отчаяно към Стоун и двамината инспектори и повтори:

— Бях объркан!

— Лъже! — обади се отново Стоун. — По дяволите, нима не виждате! Тоя тип лъже с всяка изречена дума! Излязъл е напълно от

контрол! Той е на тяхна страна, не е вече на нашата! Унищожете го, преди да ни е унищожил всичките!

Двамата инспектори не му отговориха, но Кайл изпита отново надигация се необуздан гняв. Едва сега забеляза какви думи използва Стоун. Той говореше за него като за машина, като за вещь без душа и съзнание, а не като за човек. Но вие сте такъв, Кайл, беше казала капитан Леърд. Вие сте човек и винаги ще останете такъв, независимо от това, какво са направили с вас!

— Ти знаеш какво си сторил, Кайл, нали? — продължи инспекторът след една доста дълга пауза.

Кайл кимна.

— Не би трябвало да си жив. Възможно е първичният инстинкт за самосъхранение да е потиснал всичко друго, когато се е наложило да се сражаваш срещу двамата войника. Но след това би трябвало да се самоунищожеш. Защо не го направи?

— Не знам — каза Кайл. Гласът му трепереше. — Аз... не знам... какво... какво стана с мен — прошепна той измъчено.

— Системата ти е нарушена — отвърна инспекторът. — Това е изненадващо. Това е първият случай досега. Ще трябва да го проучим.

— Да не би да искате да го оставите жив? — изкрещя Стоун. — Сигурно сте полудели! Вие... вие сте наясно, на какво е способен той!

— Случило се е нещо, което не може да се случи — отвърна сухо инспекторът. — Програмната му система е нарушена. Трябва да разберем как е могло да се случи нещо такова.

— Да, ако ви остави изобщо време за това! — заяви гневно Стоун.

Инспекторът му нареди да млъкне и след това отново посочи към Кайл.

— Ще те изследваме, Кайл. Ще се провери компютърната ти програма и ако е нужно, ще се поднови. За това, което се е случило преди в Шаитаан, ще вземем решение по-късно. Както и относно понататъшната ти съдба.

Минаха повече от двацет минути, докато дойде Барлър. За това време Черити и Жан се опитаха неколкократно да обяснят на стражите си коя е тя, но мъжете не искаха да ги разберат и се съгласиха само да

изпратят три други мотора, за да доведат Скудър и другите двама. Малко преди комендантът на Свободната зона да се появи в реконструирания резервоар за нефт, те се върнаха обратно.

Нито Скудър, нито Нет произнесоха нещо, когато ги дръпнаха от моторите и ги отведоха при Черити, само Гърк ругаеше тихо на своя непонятен език и хвърли на Черити доста ядосан поглед.

Когато Барлър най-сетне се появи, Черити веднага го позна, още преди Жан да ѝ прошепне името му. Французинът трябва да беше около четирийсетте, беше едър почти колкото Скудър, но не толкова мускулест. Имаше тъмна, късо подстригана коса, само в лявата част на главата му изпъкваше отличаващия се белег от изгаряне с лазер. Освен това леко провлачваше левия си крак.

Но въпреки тези недостатъци той излъчваше невероятна самоувереност и сила. Когато Барлър видя, че Черити и останалите трима са пазени от почти двацет тежковъоръжени мъже, той сви бързо и презрително устни. Но не каза нищо, а само пристъпи към Черити, измери я с продължителен, не непременно недружелюбен поглед и зададе въпроса си на почти изряден английски:

— Коя, по дяволите, сте ние?

Скудър понечи да отговори, но Черити бързо пристъпи към Барлър. Мъжът зад него веднага вдигна заплашително оръжието си. Барлър се обърна и го погледна гневно, след което мъжът свали оръжието си с почти смутено движение.

И така — повтори Барлър. — Кой сте вие? И откъде идвате?

Името ми е Леърд — отвърна Черити. — Капитан Черити Леърд, Космическа служба на САЩ. — Тя се усмихна леко, когато забеляза как Барлър мръщи вежди. — Но това едва ли ви говори нещо.

— Кое ви навежда на тази мисъл, мис Леърд? — отвърна Барлър. Той въздъхна и за момент доби почти загрижено изражение. — Не знам какво впечатление сте получили от нас до този момент — каза той, — но се боя, че то не е съвсем вярно. Ние не сме нито глупаци, нито диваци. Знам много добре какво означава Космическата служба на САЩ. Знам също — добави той след кратка, но многозначителна пауза, — че тя не съществува от почти шестдесет години.

— Вярно е — отвърна Черити предпазливо. — Аз някак съм оцеляла, нали разбирате.

В очите на Барлър проблесна гняв.

— Престанете да говорите глупости, капитан Леърд — каза той остро. — Коя сте вие? И каква е тази история, че Жан уж ви бил срещнал оттатък в джунглата?

— Това е истина — отвърна Черити. — Но не може да бъде обяснено така лесно. Това е една... — Тя се поколеба — ... една доста дълга история.

Барлър се усмихна измъчено.

— Имаме безкрайно много време — отвърна той. — А и аз съм търпелив слушател.

Черити въздъхна. Знаеше, че няма да бъде лесно да убеди жителите на Свободната зона, че те са точно тези, за които се представят. И въпреки това в първия момент беше объркана. Барлър беше толкова по-различен от това, което беше очаквала. Чувстваше, колко тънък беше ледът, върху който се движеше. Барлър без съмнение беше човек с голяма интелигентност — но той ни за секунда не би се поколебал да нареди да ги разстрелят, ако тя дадеше дори един неверен отговор.

— Добре — започна тя. — Името ми е Черити Леърд и съм родена в...

8.

Той изпитваше страх. Копнееше да се върне обратно при топлината на мама, при мекия ѝ глас и мириса ѝ, но вместо това се озова пак в някаква вселена от блестящ хром и студени, проблясващи апаратури, които не разбираше. В един свят на огромни същества, които го наблюдаваха втренчено с блеснали очи го докосваха понякога болезнено с твърдите си хищни нокти. Известно време крещя, но никой не реагира и постепенно крясъците му преминаха в скимтене и хленч, а накрая и съвсем престанаха. Оттогава той лежеше тук, в легло, много по-меко от това, което познаваше. Беше на две години.

Когато настъпи вечерта, той отново заплака и този път някой се отзова: чу тежки, странно пляскащи стъпки, а след това едно от тези странни същества се приведе над леглото му и го погледна с очи, които сякаш се състояха от милиони шлифовани миниатюрни стъклени късчета.

Видът на това същество го изплаши. То беше голямо и твърдо, имаше прекалено много ръце, но затова пък нямаше лице. Той започна да ритя с крака и да отблъсва тъничките черни ръце, които посегнаха да го извадят от люлката му, но, естествено, не можа да постигне нищо. Злобното черно нещо го отнесе до една маса, положи го върху нея и го задържа с две от страшните си черни ръце, докато другите две опипваха тялото му и му причиняваха ужасна болка. Гърлото му скоро го заболя от виковете и целият отмаля, но въпреки това не престана да се съпротивлява с всичка сила.

Черното чудовище го принуди да отвори уста и да пие. Това, което потече в гърлото му, беше горчиво на вкус. Той се закашля, повърна по-голямата част от изпитото и без малко щеше да се задуши в тази течност. Секунди по-късно стана нещо странно: по цялото му тяло се разля блажено спокойствие, усещане за топлина и сила, които никога досега не беше изпитвал, а в същото време мислите му бяха обхванати от някакво странно безволие. Той все още знаеше къде се намира, все още знаеше, че бяха отнели от него майка му и вместо нея

му бяха дали това страшно, черно чудовище, но въпреки това той вече нямаше никаква сила да се съпротивлява повече. Престана да крещи и след малко затвори очи и заспа.

В тази нощ започнаха сънищата.

Кайл скимтеше от болка, когато отвори очи. Не беше физическа болка, а една такава скръб, която се надигаше от дълбините на душата му и която не можеше да смекчи нито някакъв наркотик, нито пък някакво препрограмиране. Това беше мъчителното усещане поради спомена кой е той в действителност и какво бяха направили с него.

— Той се събужда.

Кайл почувства как твърди и студени ръце посягат към ръката му и забиват в нея тънка игла. Секунди по-късно в нея се вля парлива течност. Той се опита инстинктивно да използва променения химически състав на тялото си, за да анализира медикамента и да го неутрализира, но не успя. Каквото и да беше това, то беше по-силно от него; наркотик, който потискаше съпротивителните сили на организма му и само след секунди влезе в кръвообращението му и достигна до мозъка. Всичко наоколо отново почна да се размива пред погледа му. Двете бели фигури на инспекторите той виждаше като неясни призраци, между които танцува трета, по-малка сянка.

— Защо правите това?

Той познаваше този глас. Принадлежеше на Стоун. И почувства, че това име означава нещо особено за него, нещо, което беше важно и което мразеше повече от всичко на света.

— Той трябва да си спомни. — Този глас звучеше по друг начин, той беше студен, сякаш говори машина, а не жив човек.

— Трябва да открием момента, в който в програмата му се е промъкнала грешка. Само така ще можем да я подновим. И да предотвратим повтарянето ѝ при останалите.

Изведнъж Кайл не беше повече в състояние да се съсредоточи. Трите сенки загубиха очертанията си пред погледа му и всичко стана нереално и маловажно.

Той притвори очи и отново беше двегодишен.

— И аз трябва да повярвам на тази история? — Барлър се усмихна, клатейки глава и несъзнателно прокара ръка по белега на

лявото си слепоочие. Беше се облегал небрежно на един от моторите. Симпатичното му лице и нежните очи не можеха да заблудят Черити нито за миг, колко опасен в действителност беше Барлър. — И така, вие твърдите, че сте били свидетел на нашествието на извънземните? Прекарали сте последните петдесет и пет години в замразителна камера и след като сте се събудили, веднага сте се заели с освобождаването на земята от тиранията на нашествениците. И не само това — даже сте успели да извоювате доверието на един ловец.

— Това не зная със сигурност — поясни Черити. — Но все пак той ни пусна да си вървим.

Барлър отново поклати глава.

— Да допуснем, че казвате истината, капитан Леърд. Тогава ще ви помоля да се поставите в моето положение и да ми кажете, дали вие бихте повярвали на всичко онова, което ми разказахте.

Черити въздъхна тежко. Беше се страхувала от този въпрос, защото не можеше да му даде удовлетворителен отговор.

— Какво, по дяволите, очаквате от нас? — попита Скудър ядосано. — Пропуск от мороните, подписан от Стоун?

Пръстите на Барлър забарабаниха в бърз, лек ритъм по резервоара на мотора, на който се беше облегал, и той устреми поглед от Черити към Скудър и обратно.

— Не зная кой е този Стоун — каза той. — Но зная, че това, което разказвате, звучи доста фантастично.

— Но това е истината — обади се Нет. — Попитайте и Жан. Той беше при нас. Все пак мравките без малко щяха да ни унищожат.

— Не се съмнявам, че са ваши врагове — отвърна търпеливо Барлър, — но вашите врагове не е задължително да са и наши прагове. Освен това — продължи той, леко повишил тон, — може би точно фактът, че сте се изплъзнали, ме кара да се съмнявам.

— Да не би да предпочитате да ни бяха изпозастреляли? — попита жлъчно Нет.

— Живея вече над четиридесет години тук — отвърна Барлър, — и самият аз съм унищожавал някои от тези животни. Но никога досега не съм чувал някой да е успявал да се изплъзне от техен самолет, камо ли пък да го унищожат.

— Не бяхме ние — повтори Черити за кой ли път. — Това беше оня танк.

Вместо да отговори, Барлър хвърли на Жан дълъг укорителен поглед. Черити бе разбрала едва след известно време, че действително никой тук в Зоната не знаеше за съществуването на леопарда. Жан наистина беше пазил само за себе си в продължение на години тайната на своето откритие. Досега Барлър не беше казал нито дума по този въпрос, но беше изпратил двама от своите хора на острова, за да огледат крепостта на Жан.

— Даже и да съществува този танк — каза Барлър след известно време, — то тогава ще трябва да ми обясните следното: самолетите патрулират почти непрекъснато над реката, а вие не сте единствените хора, които са нападани от тях. Ако това нещо стои наистина там и ако реагира напълно автоматично, щом някой човек е застрашен, защо тогава не е стреляло още преди петдесет години?

Черити се поколеба за миг, преди да отговори. Беше си поставила същия въпрос още преди часове, когато се намираха заедно с Жан във вътрешността на леопарда. И ѝ се струваше, че се догажда за отговора.

— Мисля, че танкът не е защитавал нас, а мен — произнесе тя колебливо.

Барлър сви вежди.

— Разбирам — каза той иронично. — Електронният му мозък е програмиран за спасението на осемдесет и пет годишни астронавтки. Най-малкото, ако са така добре запазени като вас.

— Не — отвърна сериозно Черити. — Но това нещо — тя разкопча двете горни копчета на униформата, извади през глава тънката здрава верижка и показа на Барлър своята разпознавателна плакета, но веднага я дръпна назад със съжалително свиване на раменете, когато французинът поиска да я вземе в ръце.

— Няма да ви послужи за нищо — поясни тя. — Не ме питайте как функционира, но тези „пропуски“ са настроени само към тези, които ги носят. Функционират единствено, когато се намират в ръцете на законния си притежател.

— Документ за клас „А“! — Барлър сви одобрително устни.

— Вие знаете какво е това?

— Разбира се — отвърна спокойно Барлър. — Аз пак ви повтарям, капитан Леърд, в течение съм на някои неща. — Той отново се облегна на мотора, погледът му се отправи покрай Черити някъде в

пространството, а накрая се обърна към Жан. — Значи ти си открил този танк преди пет години — каза той.

Жан кимна.

— Да — призна той несмело.

— Никога ли не ти се е удало да направиш нещо с него? — попита Барлър. — Искам да кажа, освен да си седиш вътре и да залагаш на карта живота на всички ни?

Жан отбегна погледа му, докато клатеше смутено глава.

— Не много. Аз... открих как се включва главният компютър. Той е закодиран по някакъв начин, но съм сигурен, че ще мога да открия кода. Вече бях започнал да изпробвам всички възможности.

— О-о — Барлър се усмихна развеселено. — Искаш да кажеш, че си щял да опитваш като луд, докато не откриеш истинския код?

Жан кимна.

— Че как иначе?

— Да, как иначе — отвърна Барлър. Той погледна към Жан с истинско съчувствие и поклати глава, сякаш не можеше да проумее неговата наивност. — Боя се, че ще е трябвало доста дълго да си играеш на проверки. Какво мислите, капитан Леърд, колко време щеше да му е необходимо?

Черити сви рамене.

— Не съм сигурна — каза тя, — но ако работи всеки ден по десет часа... сто, а може би и сто и петдесет хиляди години.

Жан пребледня, а Барлър се усмихна иронично и след това пак посочи към плакетата, която Черити продължаваше да държи в ръката си.

— Значи смятате, че танкът е реагирал на нея?

— Не знам — призна Черити. — Но ако всичките му системи все още функционират нормално, той сигурно е приел сигнала и го е разшифровал. И когато електронният му мозък е стигнал до заключението, че това нападение застрашава живота ми... — тя направи неуверено движение с двете си ръце, — е, тогава той е реагирал, както предвижда програмата му за подобен случай.

— Само генерали от НАТО и висши правителствени служители получават документи за клас „А“ — подчерта Барлър.

— Знам.

Той погледна въпросително към Черити.

— Влизате ли в някоя от тези групи? — попита той.

— Не — отвърна Черити. — Но въпреки това имам такава плакета, както сам виждате.

— Ако това нещо въобще е истинско — каза Барлър.

— Истинско е — отвърна ядосано Черити. — Но за съжаление нямам никаква представа как да ви го докажа. — Тя отново надяна верижката около врата си, скри плакетата под якето и пак се закопча.

— Мога да ви разбера, Барлър, задето не ни вярвате — продължи тя, — но историята, която ви разказах, е истинска. Чисто и просто нямаме достатъчно време да ви изчакаме да решите дали да ни вярвате или не. Рано или късно братята на Кайл ще се появят тук, за да ни потърсят. И тогава би било по-добре за вас, ако нас вече ни няма.

— Няма да дойдат тук — отвърна Барлър толкова убедено, че Черити се отказа да му възразява. — А що се отнася до това, дали ви вярвам или не... — Той погледна замислено Черити, изправи се внезапно и я подкани с ръка: — Последвайте ме!

Барлър махна отрицателно, когато и Скудър, Нет и Гърк се намериха да станат, за да го последват.

— Само тя — нареди той.

Скудър смръщи чело и Черити му отправи бърз, умолителен поглед.

— Няма нищо — каза тя. — Аз му вярвам.

— Аз не — произнесе Скудър. — Ако ѝ направите нещо, ще ви убия — извика той подир Барлър.

Французинът се усмихна, зави бързо край мотора и се отправи към огромната стоманена врата, където спря още веднъж и изчака Черити да го настигне. Анри и още някакъв мъж поискаха да се присъединят към него, но Барлър поклати отрицателно глава.

— Ще идем сами — каза той. — А в това време внимавайте за гостите ни. — Той посочи Скудър. — Някой трябва да се погрижи за ръката му. Раната не изглежда добре. — Те излязоха от помещението и се отправиха наляво. Барлър я поведе през тесен, нисък коридор от ръждясала стомана, който свършваше в основата на също така ръждясала стълба. Черити беше малко изненадана, че отвън не ги чакаха никакви хора. Барлър очевидно наистина искаше да остане сам с нея. Това беше доста необичайно. Ако действително знаеше какво

представява Космическата служба, тогава трябва да беше наясно и с това, че в обучението им влизаше и ръкопашен бой.

Стълбата ги отведе до друг коридор, в чиято отсрещна страна се виждаше втора, по-широка метална стълба, водеща нагоре. Барлър зави в обратна посока и я подкани с ръка, когато тя се поколеба да го последва.

— Къде отиваме?

— Сама ще видите — отвърна грубо Барлър.

Черити вървя подир французина почти четвърт час, минаваха през тесни, еднакви, празни коридори от метални плочи, които образуваха истински лабиринт под земята, накрая стигнаха пред ниска желязна врата.

Черити спря изненадана, когато Барлър отвори ръждясалата стоманена врата и тя видя къде се намираха.

Пред тях имаше огромна, облицована с бели плочки зала, чиито размери можеше само да бъдат предусетени на трепкащата светлина на малкото факли, прикрепени към стените. На малко разстояние от вратата се намираха долните стъпала на широк, напълно разрушен ескалатор. От другата страна се намираха пет-шест проблясващи релсови коловози, които се свързваха в края на залата и свършваха в два огромни, полукръгли тунела. Черити установи между другото, че по тези релси няма и следа от ръжда.

— Това е метрото! — възкликна Черити слисано.

Барлър спря и се извърна към нея с лека усмивка.

— Разбира се, че е то — каза той. — А вие какво очаквахте?

Черити гледаше с недоумение боядисания в жълто влак на метрото, който се намираше само на няколко крачки от нея. Имаше само един вагон, но вратите му бяха отворени и вътрешното осветление гореше — поне доколкото неоновите лампи все още функционираха. Черити дочу тихо, познато бръмчене; звук, който по-рано беше толкова обичаен, че човек вече изобщо не му обръщаше внимание.

— То... все още действа? — попита тя, не вярвайки на очите си.

— Действа отново — поправи я Барлър. Той пак се усмихна с онази странна, почти скръбна усмивка. — Не така надеждно и точно както по-рано, а и влаковете не пътуват така често. Но все пак може да

се дойде тук и не е нужно човек да се бои, че ще бъде нападнат и ограбен.

Черити гледаше ту него, ту влакчето на метрото. Видът на този занемарен, но все още функциониращ влак я разтърси повече, отколкото можеше да предполага.

— Използваме го много рядко — каза Барлър, комуто, естествено, изненадата ѝ не беше убягнала. — Изразходва доста ток, а и резервните части за вагоните почват да стават рядкост. — Той като че ли очакваше някакъв отговор, а после я покани с жест да се качи във вагона: — Елате!

Черити беше прекалено изненадана, за да възрази. Тя последва послушно Барлър и влезе в едно от купетата. Стресна се уплашена, когато вратите автоматично се затвориха след нея и посегна бързо да се хване за нещо, тъй като влакчето потегли с твърдо, рязко дръпване. Станцията на метрото се плъзна покрай прозорците, после вагонът потъна в единия от тунелите и ги обхвана пълен мрак.

— Седнете, капитан Леърд — подкани я учтиво Барлър. — Ще пътуваме известно време.

Черити се подчини, а Барлър мина напред, за да разговаря с ватмана.

Мекото поклащане на вагона и монотонният, почти плашещо познат шум на колелата върху релсите започна да оказва странно въздействие върху Черити. Тя се отпусна и облегна върху една от тапицираните седалки и притисна слепоочие в стъклото на прозореца, притвори очи и се наслаждаваше на усещането за хладина върху кожата си, както го беше правила толкова често преди, в един друг, изгубен живот.

Но може би, помисли си тя, те имаха втори шанс. Може би щяха да успеят — не тя или Скудър, а поколенията, които идваха след тях, — да изградят един нов, дори по-добър свят. Може би мороните не бяха направили нищо друго, а само ускорили естествения ход на нещата. Културата на двайсети век не беше единствената цивилизация, която беше изчезнала почти безследно от лицето на Земята.

Но може би тя беше последната. Ако не успееш да отблъснат мороните, тогава нямаше да има нова цивилизация, която да се издигне като феникс изпод пепелта на отломките на света.

Беше така... нечестно, помисли си тя. Още петдесет години, и те може би щяха да прогонят тези чудовища обратно там, откъдето бяха дошли. Смешни петдесет години, сравнени с един свят, чиято история се беше развивала за повече от десет хилядолетия!

Чувството, че не е вече сама, я накара да отвори очи. Барлър беше застанал пред нея, присвил лявата си ръка и пъхнал палец под колана, и я наблюдаваше. Върху лицето му се четеше странно изражение: смесица от възхита и недоверие, в което като че ли нямаше никаква следа от враждебност.

— За какво мислите? — попита французинът.

— За... нищо — отвърна уклончиво Черити. — Защо?

Барлър направи нещо като свиване на рамене и се усмихна едва забележимо.

— Лицето ви изглеждаше много особено — отвърна той. — Някак тъжно.

Черити се усмихна насила и отново поклати глава.

— Няма нищо — повтори тя. Само за да смени темата, тя се изправи в седалката и посочи през прозореца. От другата страна на ослепелите стъкла цареше пълен мрак. Пътуването през този подземен, празен тунел, в който от половин век не беше горяла светлина, беше нереално, направо потискащо, подобно на сцена от кошмарен сън.

— Колко ще трае пътуването?

Барлър седна и също погледна през прозореца.

— Още доста — отвърна той. — Трябва да стигнем почти до другия край на града.

Черити се беше надявала, че ще ѝ каже къде точно отиват, но той не ѝ достави това удоволствие. Известно време тя го наблюдаваше мълчаливо, после отново се облегна и пак притисна глава към стъклото, този път обаче, без да затваря очи.

— Вие сте особен човек, Барлър — каза тя.

Спътникът ѝ я погледна:

— Така ли?

— Когато последния път срещнах човек като вас — каза Черити, — едва не бях убита. Скудър и останалите също. Те не ни повярваха, че сме тези, за които се представяме.

— Кой ви е казал, че ви вярвам?

— Ние сме тук, нали? — отвърна Черити. — Искам да кажа, че ако вярвахте, че сме шпиони на мороните, то би било съвсем лекомислено от ваша страна да се качите съвсем сам на този влак. Или ме смятате за безобидна, тъй като съм жена?

За нейна изненада Барлър се засмя тихо. Черити го погледна учудено и комендантът на Свободната зона отговори с пояснителен жест:

— Дори само този въпрос доказва, че не сте шпионка, капитан Леърд.

— Защо? — начинът, по който беше наблегнал на думата шпионин, я накара да наостри уши.

— Ако сте тази, за която се представяте — отвърна усмихнато Барлър, — тогава няма от какво да се боя, нали? А ако не... — Той сви рамене. — Ако вие и приятелите ви сте наистина ловци, дошли, за да ме убиеете... Е, в такъв случай бихте могли да го сторите тук, както и на което и да е друго място. Така или иначе, на мен не ми е предоставена никаква възможност да предприема каквото и да било.

Черити помълча известно време. Отговорът я изненада.

— Що за човек сте вие, Барлър? — попита тя накрая. — Фаталист или циник?

— Може би по-малко и от двете.

— Такъв ли става човек, когато четиридесет години от живота му минават в бягство? — запита сериозно Черити.

— В бягство? — Барлър смръщи изненадано чело. После се усмихна отново и поклати глава. — Заблуждавате се, капитан Леърд. Ние не сме нито бегълци, нито пленници.

— Но вие сте...

— Друг път — прекъсна я Барлър. — Нека поговорим за това друг път, капитан Леърд. Моля ви.

Черити се съобрази с желанието му. През останалата част от пътуването, което продължи наистина повече от половин час, тя не каза нищо. След цяла една вечност влакът забави ход и най-сетне спря на някаква друга станция на метрото. За разлика от тази, от която бяха отпътували, новата подземна зала не беше осветена. Върху перона падаше малко светлина само от прозорците на вагона.

Барлър стана, мина в задната част на вагона и се върна с голям прожектор и две катранени факли. Закачи прожектора на колана си,

подаде на Черити едната от факлите и без да каже нищо, излезе навън на перона. После запали и двете факли. Червената светлина описваше кръг от плаха светлина около себе си, но далеч не достатъчно, да освети огромната, облицована с бели напукани плочки зала. Освен това факлите воняха отвратително, а от напоения им с катран край върху ръката на Черити падаха непрекъснато малки искрици.

Тя посочи към прожектора на колана на Барлър.

— Не работи ли това нещо?

— Работи. — Барлър кимна с глава. — Но го използваме само в краен случай. Батериите постепенно привършват, а отдавна вече не се произвеждат нови.

Черити се извини наум пред Барлър за този глупав въпрос. Малкото нещо, които беше видяла досега от Свободната зона: моторът на Жан, това метро, което функционираше все още по неведоми причини — я караше вече да почне да забравя, къде се намира. Светът се беше променил из основи. Нямаше дори такива елементарни неща като батерията, която по-рано се захвърляше автоматично, след като се изразходваше, и се заменяше с нова. Хората на двайсет и първи век живееха главно с останките, които им беше оставила загиналата цивилизация.

Те прекосиха залата и използваха повредения ескалатор, за да се качат нагоре. В края на ескалатора се намираше мрежа от широки, тъмни повърхности и тесни ивици светлина и когато дойдоха по-наблизо, Черити видя, че входът беше затворен с импровизирана дъсчена стена. Искеше да помогне на Барлър да отвори малката врата, вградена в нея, но той ѝ нареди с движение на ръката да поеме факлата му, докато се оправи със скърцащите шарнири. Черити се огледа потресено. Светлината на двете факли не стигаше много далеч, но това, което виждаше, не я караше да изпитва желание да види по-надалеч. В края на трептящия червен кръг тя забеляза някакво призрачно тяло, което се беше проснало върху стъпалата на отсрещния ескалатор.

Навън все още си беше ден. След полумрака под земята дори и меката зелена светлина на това фалшиво слънце се стори на Черити неприятно силна. Тя премига, сложи ръка над очите си и ѝ трябваше известно време, за да свикне отново с променената светлина.

Барлър изгаси факлата си, но не я пусна долу, и Черити последва примера му. Отдалечиха се на север от входа на метрото и завиха при първото кръстовище. Черити се оглеждаше внимателно, докато вървеше подир Барлър. И тук градът се беше превърнал в жертва на джунглата; и все пак се отличаваше съществено от онова, което беше видяла от другата страна на реката. Растенията бяха далеч не така буйни, както отатък. Храсталакът беше по-проходим, и наоколо беше много тихо.

Мина известно време, докато Черити осъзнае причината за тази тишина: крясъците на животните, които така я бяха изплашили на отсрещната страна на реката, тук липсваха напълно. Само някъде в далечината се чу жалният писък на птица, а веднъж ѝ се стори, че вижда как някаква сянка се стрелва през клонака. Хората като че ли бяха отблъснали животните тук.

Барлър отговаряше с готовност на въпросите ѝ.

— От самото начало сме се стремили да не допуснем животните да добият превес — каза той. — Разбира се, не ни се удаде да ги унищожим напълно. И съвсем не бих ви посъветвал да се разхождате сама и без оръжие в тази гора. Но останете ли на улицата и отваряте ли си очите, едва ли би могло да ви се случи нещо.

Черити го погледна изненадано.

— Вие сте прочистили цялата Свободна зона?

Барлър сви рамене и спря.

— О, тя не е толкова голяма, колкото си мислите — отвърна той. — Няма и единадесет километра по брега и са по-малко от пет в тази посока. — Той посочи на запад до стената.

— А зад нея?

Барлър я измери със странен поглед.

— Вие би трябвало да го знаете по-добре от мен.

— Тази стена — продължи Черити, — какво по-точно представлява тя?

— Ако знаехме, може би щяхме да я отстраним досега — отвърна сериозно Барлър. — Във всеки случай това не е истинска стена, ще ви я покажа. Не е вече така далече.

Той продължи напред, така че Черити нямаше вече никаква възможност да задава други въпроси, вместо това трябваше да ускори ход, за да не го изгуби от погледа си.

Внезапно Барлър спря и посочи към някаква почти двуметрова ограда от ковано желязо, която беше превърната в почти непроходим жив плет от нависналите клони и листа. Зад нея се намираше двуетажна сграда от бял мрамор, която някога ще да е била истинска перла на архитектурното изкуство. Черити имаше чувството, че вече е виждала тази постройка. После погледът ѝ попадна върху потъмнялата месингова табела до входа и след малко тя успя да разчете нечетливия надпис: „ПОСОЛСТВО НА СЪЕДИНЕНИТЕ АМЕРИКАНСКИ ЩАТИ“.

Тя погледна изненадано към Барлър.

— Посолството?

Барлър се обърна към нея и кимна. Усмиваше се едва доловимо.

— Защо не? Сигурен съм, че вашият посланик ще може да ви идентифицира.

Каза това с такъв сериозен тон, че трябваше да мине известно време, за да разбере Черити, че той се е пошегувал. Засмя се принудено, продължи да върви и оглеждаше любопитно фасадата на просторната сграда.

Разрухата, жертва на която беше станал цял Париж, не беше минала безследно и край зданието на посолството, покривът и част от етажа под него бяха разрушени, стърчаха само няколко опушени черни греди. Черните дупки на мястото на прозорците бяха опушени от пожара. Черити се запита какво ли е ставало тук. За разлика от Ню Йорк, чиято гибел тя беше видяла със собствените си очи, Париж изглежда не беше загинал бързо и безмълвно победен. Руините, овъглените къщи и огромните кратери, които виждаха на всяка крачка, говореха свой собствен език.

Тя се спря пред широката мраморна стълба, която водеше към входа на сградата.

— Какво търсим тук?

Барлър ѝ посочи вратата:

— Влезте, капитан Леърд! Там вътре ще намерим отговор на въпроса коя сте вие всъщност.

Вътре в сградата беше така тъмно, както впрочем бе очаквала тя. Когато затвори вратата подир себе си и спря за миг, за да привикне с дрезгавината, тя дочу тихо, монотонно бръмчене. Стресна се изплашено, когато разбра какво е това всъщност.

— Климатичната инсталация?

Барлър я изгледа, без да каже нищо.

— Тя продължава да функционира — произнесе слисано Черити.

— След всичкото това време?

Французинът кимна.

— Тук вътре функционират още много неща — каза той. Вдигна ръка и посочи към една отворена врата. — Елате.

Черити видя бюро, а в креслото пред него някакъв приведен напред скелет се мъчеше безуспешно да изпълни парадната униформа на морски пехотинец. Пред петдесетгодишния труп се намираше покрит с прах компютърен терминал, върху чийто екран просветваха зелени букви.

— Невероятно! — възкликна Черити.

Барлър се усмихна леко.

— Да — каза той, свивайки рамене, — довоенна стока. Навремето са произвеждали само качествени продукти.

Черити го погледна объркано. Не беше сигурна, дали в гласа на Барлър има наистина ирония.

— Какво търсим тук? — попита тя. — Нали не сте ме довели, за да ми покажете всичко това?

— Разбира се, че не — отвърна Барлър. — Само си помислих, че може би ще ви е интересно. — Направи ѝ знак да го последва.

Прекошиха партера на сградата на посолството. Мъртвият войник вън в преддверието не беше единственият, на когото се натъкнаха. По някое време Черити престана да брое скелетите, които се бяха вече полуразпаднали. Повечето носеха същата черна униформа на морската пехота, както и мъжът отвън, и почти всички бяха въоръжени. Бяха загинали с оръжие в ръка.

— Какво се е случило тук? — попита Черити, когато Барлър се спря пред тясна врата в края на коридора и се залови с ключалката ѝ.

— Опитали са се да ги спрат — но сама виждате с какъв успех.

Черити поклати глава.

— Защо все пак градът е толкова разрушен?

Барлър спря за момент заниманията си с ключалката и я изгледа странно през рамо.

— Струва ми се — каза той, наистина с усмивка, но все пак изведнъж пак с оня дебнещ, почти мнителен тон на гласа си, — че вие

сте били свидетел на това, а не аз.

Черити кимна.

— Видях как падна Ню Йорк — потвърди тя. — Стана за няколко минути. Те използваха оръжие, което унищожаваше само органичните форми на живот. Но Париж изглежда така, като че ли се е налагало да превземат сградите една по една.

Барлър сви рамене и отново се зае с ключалката.

— Така горе-долу е и било — отвърна той. — Аз не съм бил там, но от всичко, което съм чувал, боевете трябва да са продължили около половин година.

— Но защо? — учудваше се Черити. — Ако те...

— Защо не ги попитате направо тях — прекъсна я ядосано Барлър. Той отново вдигна поглед и се усмихна извинително. — Простете — каза той, — това май не беше твърде тактично.

— Няма нищо — отвърна Черити. Изведнъж се чу металическо щракване и вратата се откряна леко.

Барлър отстъпи назад, за да я отвори изцяло, запали отново факлата си и изчезна, без да каже нито дума повече, надолу по тясната стълба, която започваше от вратата. Черити го последва. Пътят водеше право надолу. Стените представляваха гол бетон. Те преминаха през някакво приземно помещение, натъпкано с какви ли не вещи, промъкнаха се приведени през една ниска врата и започнаха да се спускат по нова стълба. Стъпките на Барлър ставаха все по-бавни и на неясната светлина на факлата тя съзря нова врата, този път от масивен метал.

И сега беше нужно известно време, преди той да отвори тази врата, а след това свали прожектора от колана си, включи го и внимателно изгаси факлата си.

Черити го погледна въпросително. Барлър насочи бледия лъч на прожектора насам-натам из помещението зад вратата, който разкри само прах и бетон. После насочи лъча към тавана и тя разпозна миниатюрните, разположени в концентрични кръгове отвори вътре в изкуствената облицовка. Радиоактивна охрана. И съдейки по поведението на Барлър, тя изглежда все още функционираше.

Французинът влезе в помещението, направи няколко крачки и отново спря. Черити премига, когато вдигна прожектора и светна с него право в лицето ѝ.

— Елате, капитан Леърд — каза той. — Сега ще проверим дали документите ви са редовни.

Едно немного приятно чувство обхвана Черити, когато последва французина. Барлър отново сведе лъча на прожектора надолу, но очите ѝ сълзяха от ярката светлина и в първия момент ѝ беше доста трудно да вижда отново. Когато очите ѝ се адаптираха към обстановката, тя видя, че са се озовали само в една по-широка празна камера от бетон. По пода имаше прах, събиран от пет десетилетия. Погледна въпросително към Барлър.

Французинът се отмести встрани и размаха прожектора около себе си — и в този момент Черити светкавично се досети къде точно се намираха!

Беше така изненадана, че в първия миг имаше очи само за оградената в алуминиева рамка изподрана врата. Коридорът зад нея тънеше в пълен мрак, но ако човек се вгледаше по-добре, можеше да съзре слабото сияние от зелени и жълти светлинки, които проблясваха някъде много надалеч.

Барлър ѝ остави достатъчно време, за да се справи с изненадата си. После се приближи до вратата и насочи лъча на прожектора към коридора зад вратата — и Черити тропна за втори път.

Върху голия бетон зад вратата лежах мъртъвци. Двама от тях бяха човеци, а другите двама — мравки. Както хората, така и животните бяха страшно обезобразени: двамата мъртъвци сигурно се намираха тук от доста дълго време, защото телата им бяха мумифицирани, но Черити въпреки това можа да установи, че лицата им бяха така разкривени, като че ли са изпитали страхотни мъки, преди да умрат.

Тя притисна изплашено длан към устата си и се отметна леко назад. Барлър замълча, после пристъпи към вратата и вдигна ръка.

Движението като че ли задейства някакъв скрит механизъм, защото изведнъж тъмнината от другата страна на вратата се смени с лека, почти нежна жълта светлина, а в рамката на вратата се появи тясна червена светеща ивица. Чу се електрически звън и някъде се включи запис, който произнесе някакво предупреждение. Думите не можеха да се разберат, лентата очевидно беше толкова изхабена, че беше почти неизползваема.

— Е? — Барлър наклони глава и я изгледа изпитателно. — Какво е това?

Черити мислеше, че знае отговора, но все пак инстинктивно вдигна ръка и попипа с върховете на пръстите си студения метал на плакетата си. Страхуваше се да прекрачи тази врата. Знаеше много добре какво се намира на отсрещната страна, както и знаеше, че по принцип нямаше от какво да се бои — но плакетата на врата ѝ беше на около шейсет години. Нямаше никаква гаранция, че след всичкото това време ще действа също така надеждно както смъртоносната машина, която беше вградена в тавана на коридора. Но не ѝ оставяха никакъв друг избор. Така че тя събра всичката си смелост, затвори очи — и направи решителна крачка напред.

Нищо не се случи.

Магнетофонът се изключи със звънко щракване, и светлината в рамката на вратата потрепери. Черити направи нова крачка, огледа се целенасочено и откри малкото табло на стената, на четири-пет крачки от нея, най-много на метър от протегнатата ръка на един от убитите воители, които и умирайки, се беше опитал да го достигне.

Тя преодоля нежеланието си, продължи напред с разтуптяно сърце и зави в голяма дъга около двамата убити човеци и животните. С разтреперани пръст свали плакетата от верижката на врага си, постави я в тесния отвор на уреда и се вслуша с притаен дъх.

Една, две, три ужасни секунди не се случи нищо. После бръмченето престана и светлината в таблото се смени, превърна се от червена в зелена. С тихо бръмчене плакетата отново се върна през отвора на миникомпютъра и Черити посегна към нея, след което бързо я прикрепи отново към верижката си. После се обърна към Барлър и му помахаша.

— Няма никаква опасност повече. Можете да влезете.

Барлър се поколеба. За момент погледът му спря върху двамата мъртъвци, после се овладя, прекрачи през вратата и отново се спря. Огледа се неуверено, но след още няколко секунди като че ли разбра, че онова, каквото и да е било то, което е убило двамата души и мравките, поне за момента не представлява никаква опасност.

Той продължи напред, отдъхвайки си, и се спря пред Черити:

— Значи, вие сте наистина от Космическата служба — каза той.
— И очевидно сте били нещо повече от един обикновен капитан.

Черити поклати отрицателно глава:

— Заблуждавате се — каза тя. — Моите приятели и аз имахме задачата да отведем на сигурно място президента и някои други членове на правителството. Поради тази причина получихме и тези плакети.

Барлър сви рамене и се усмихна.

— Всъщност няма никакво значение защо имате този документ. Важното е, че го имате. Какво е това тук?

Черити се поколеба за миг, преди да разбере колко глупаво бе колебанието ѝ. Времената, когато това подземно съоръжение се пазеше в най-дълбока секретност, бяха отдавна вече минало.

— Тайно съоръжение — отвърна тя. — Мисля, че става дума за секретна база на НАТО, Навремето имаше доста такива станции, но не ми беше известно, че някоя се е намирала непосредствено под сградата на посолството.

— Във всеки случай продължава да действа — отбеляза Барлър. — Дори и на тези проклети мравки не им се удаде да проникнат вътре. — За пръв път, откакто го познаваше Черити, той изгуби контрол над себе си: и ритна гневно едно от мъртвите насекоми. Хитиновата обвивка се нацепи и разлетя на хиляди късчета из коридора. Черити видя, че уязвимата плът на това същество се беше превърнала в прах.

— Микровълнова бариера — проговори тя тихо. Нова ледена тръпка пробяга по гърба ѝ, когато си помисли, че и самата тя би могла да бъде мъртва като тия двамата нещастника, ако мъничката плакета не си беше свършила работата. — Който влезе тук, без да има право на това — продължи тя в отговор на въпросителния поглед на Барлър, — няма никакъв шанс. Лъчението е абсолютно смъртоносно.

— Знам — отвърна спокойно Барлър. — То унищожава дори ловци.

Черити го погледна изненадано, но Барлър кимна за потвърждение.

— Преди няколко години се опитаха да вкарат тук вътре един от тези живи роботи — каза той. — По някакъв начин той успя да излезе отново навън, но не живя дълго.

— Мислех, че няма нищо, което да може да ги увреди — каза Черити.

— Не и това тук — отвърна мрачно Барлър. — Това беше първият и последен път, когато умря някой от тях. — Той се замисли за момент. — Сега, когато можем да влизаме свободно тук, сигурно ще можем да го използваме като оръжие.

— Едва ли — отвърна Черити. Дори само при представата да използват това ужасно оръжие срещу живи същества стомахът ѝ се сви в спазъм. — Освен ако не преустроите целия коридор и не се опитате да ги примамвате тук един подир друг.

Барлър я погледна объркано.

— Добре — каза той — да се поогледаме в такъв случай наоколо.

Черити се помъчи да убеди самата себе си, че недоверието ѝ е напълно неоснователно, но това не ѝ се удаде. Обстоятелството, че това съоръжение продължаваше да функционира след всичкото изминало време, доказваше особено ясно, колко много неговите конструктори са държали на защитата му от достъп на външни лица. Възможно беше тук да има неща, които беше по-добре да останат забравени завинаги.

— Не разбирам защо чисто и просто не са си осигурили достъпа посредством прилагане на сила — каза тя, докато вървеше подир Барлър през тесния коридор. — Това е напълно в техните възможности.

Барлър кимна.

— Сигурно — каза той, — но ми се струва, че това, което се намира тук долу, каквото и да е то, е било толкова важно за тях, че не са искали да го унищожат. — Той я погледна въпросително. — И допускам, че съществува съответното устройство.

Черити отново бе силно изненадана. Действително съществуваше съоръжение за самоунищожение, което би вдигнало целия комплекс във въздуха, ако охранителния компютър стигнеше до заключението, че може да бъде превзет от враговете. Но се изненада колко много бе известно на Барлър.

— Ако аз можех да конструирам такова съоръжение, то бих се погрижил да не може да попадне невредимо в ничии ръце, поне не на тези, които успеят насилствено да проникнат вътре — поясни Барлър, сякаш беше прочел мислите ѝ.

Бяха стигнали до края на коридора, където се намираше една-единствена тясна метална врата. Барлър натисна дръжката надолу,

постоя малко и след това я отвори изведнъж.

В помещението зад нея веднага блесна бяла неонова светлина. Черити застана до него. Не знаеше какво беше очаквала, но с положителност не и това. Зад вратата се простираше огромна полукръгла компютърна зала. Цялата отсрещна права стена се заемаше от огромен екран, съставен от многобройни паралелно включени по-малки монитори. Някои от тях не действаха, но повечето все още функционираха. Те изобразяваха цветна стереокарта на света, върху която трептяха множество червени и зелени светлинки. В действие бяха и повечето от останалите компютърни монитори; зелената им светлина изпълваше помещението със зловеща осветеност, която напомни на Черити фалшивата светлина на тюркоазното слънце. И навсякъде лежах тела на мъртъвци: мъже с тъмносините униформи на морската пехота и на армията на САЩ, но и цивилни, които бяха полегнали като заспали върху клавиатурите на компютрите или пък се бяха свлекли пред пластмасовите столове. Никой от тях не беше загинал от насилствена смърт, това Черити разбра още при пръв поглед. И нито един от тези мъртъвци не беше под петдесет години.

— Господи — прошепна Барлър. — Какво се е случило тук?

Черити не отговори. Но не беше особено трудно да си представи човек какво се е разиграло тук: нашествениците са атакували сградата на посолството, но въпреки превъзходството си не са успели да проникнат в този подземен комплекс. Обаче служителите в посолството са се оказали като пленници в приземието. Може би са издържали месеци, докато са се привършили постепенно хранителните запаси и са разбрали, че няма никакво спасение вече.

Черити мина покрай Барлър през вратата и пристъпи колебливо до един от компютрите. Сърцето ѝ заби учестено, когато погледът ѝ падна върху трепкащия монитор. Разбираше малко от онова, което четеше там, но онова, от което се беше опасявала досега, се превръщаше все повече и повече в сигурност. Тя протегна неуверено ръка, вкара няколко думи в компютъра и зачака нещо да се случи.

Върху монитора се появиха зелени букви, после нещо изсъска и от уреда се посипа дъжд от искри. Секунда по-късно екрана стана черен.

— Е? — попита Барлър откъм вратата. — Какво е това?

Черити изобщо не му обърна внимание, а застана до друг компютър. Повтори данните с разтреперани пръсти и този път уредът с готовност ѝ предостави информация. Върху монитора се изписаха трепкащи зелени и бели колони от цифри.

Мина почти четвърт час. След известно време Барлър застана до нея и започна да наблюдава любопитно през рамото ѝ, без да я прекъсва повече, докато Черити предпазливо навлизаше в тайните на компютърната система. Беше ѝ много трудно. Нищо от това, което виждаше тук, не се числеше към същинските ѝ задачи, но тя знаеше какво да търси.

Най-сетне се изправи отново и погледна първо към Барлър, после към огромния стенен монитор.

— Мисля, че вече зная защо са държали толкова много да получат това тук непокътнато — каза тя тихо.

Барлър я погледна въпросително, без да каже нищо.

— Това е нещо като копие на североамериканската НОРАД — прошепна Черити.

Барлър отново я погледна въпросително, без да каже нищо.

— Може и да се заблуждавам, но съм доста сигурна, че тук долу е закодиран почти целия архив на НАТО. — Тя посочи с ръка към екрана. — Всеки оръжеен склад, всяко летище, всяка секретна база... Чисто и просто всичко.

— Боя се, че не разбирам нищо — каза Барлър.

Черити посочи развълнувано към екрана.

— Те ни победиха, Барлър — каза тя възбудено. — А ние даже им помогнахме, като им отворихме вратата. Те парализираха цялата ни отбранителна система с един удар, но тя все още съществува. Разбирате ли? Всичко стана прекалено бързо, за да можем наистина да се съпротивляваме, но по-голямата част от онова, което притежавахме, е все още налице.

— Искате да кажете... оръжията? — попита Барлър.

— Оръжия, самолети, кораби, складове, резервоари за горива... Каквото си щете. Навремето имаше доста секретни бази и мисля, че когато военните са разбрали, че губят борбата, са скрили още повече неща.

Очите на Барлър се разшириха, сякаш той едва в този момент беше разбрал какво всъщност означава находката им.

— А това тук е...

— Всичко е записано — потвърди Черити. — В тези компютри е записано точното разположение на всяка секретна база и на всеки склад, който е съществувал на територията на Западна Европа.

— Но тогава... — Гласът на Барлър секна от възмущение. — Тогава би могло да се въоръжи цяла една армия.

— Теоретично да — произнесе тихо Черити.

— Какво означава това?

— Не знам как можем да се доберем до тази информация — Черити обхвана с жест цялото помещение. — Повечето от нещата вероятно не функционират вече. А и почти всички данни са закодирани.

— Бихте ли могли да се справите? — попита Барлър.

Черити се усмихна мрачно.

— Ако разбирах малко повече от компютри и ако имах достатъчно време...

— Колко време? — настоя да разбере Барлър.

— Спомнете си отговора ми на Жан, когато попита колко време ще му трябва, за да разкрие тайната на танка! — каза Черити вместо директен отговор.

— Искате да кажете...

— Искам да кажа, че сигурно ще бъде доста трудно да използваме наистина това, което открихме тук. — Тя въздъхна. — Съжалявам, ако ще ви разочаровам, но всичко това... — Тя сви рамене. — Може би така е по-добре.

— Разполагаме с няколко души, които разбират от компютри — отбеляза замислено Барлър.

— Дори и така да е — Черити отново сви рамене и се отвърна от пулта. — Повярвайте ми, Барлър, няма да имате голяма полза от това. Дори не можете да се измъкнете от този град.

— Вярно е — отвърна Барлър. Лицето му внезапно потъмня от гняв. — Защото сме беззащитни. Защото живеем, само доколкото те ни позволяват това. Можем ли да се борим с тях само с това? — Той тупна ядосано с длан по кобура на пистолета, окачен на колана му. — Ако разполагахме с повече от ония танкове, като този, който Жан намери на острова, или пък ако имахме прилични снаряди...

Черити преглътна отговора, който трептеше на езика ѝ. Тя разбираше реакцията на Барлър, която я настройваше по-скоро тъжно. Войната с нашествениците не можеше да бъде спечелена с помощта на оръжия.

— Не става дума само за това — продължи Барлър. — Знам какво е представлявало НАТО. Военните са оставили не само оръжия. Има толкова много неща, които са ни нужни, толкова много неща, които бихме могли да научим тук — и всичко това се намира тук.

Да — въздъхна Черити. — Само че не зная какво да правим с него.

— Имаме време — възрази Барлър. — Вие и вашите приятели можете да останете при нас. Можете да ни помогнете.

— Боя се, че точно това не можем да направим — отвърна отпаднало Черити. — Ще бъдем само заплаха за вас. Рано или късно те ще разберат къде се намираме и тогава ще пристигнат и ще почнат да ни търсят.

— Рано или късно, може би — отвърна Барлър — но дотогава може да ни помогнете. И ние на вас. — Той се поколеба за момент, а след това попита: — Можете ли да изключите тази микровълнова бариера?

Черити кимна.

— Моля ви да го направите в такъв случай — каза Барлър. — Ще изпратя няколко души тук, които разбират от тези апаратури. А ако искате — добави той, — ще изчакам до момента, в който напуснете града.

— Защо не?

Черити не се чувстваше добре при тази мисъл. Без да може да посочи ясна причина за това, тя имаше чувството, че ще бъде грешка да събудят тази база от стогодишния ѝ сън. Изведнъж ѝ се прииска да се махне оттук. Струваше ѝ се, че ще се задуши, ако остане дори само за минута в тази зала. Обърна се рязко и се отправи отново към изхода, после обаче пак се спря, когато погледът ѝ попадна върху мумифицирания труп на войника от морската пехота. Поколеба се, а после се наведе, за да вземе оръжието на мъртвия.

Беше тежък гама лазер. Провери заряда, провери и оптичския мерник, а след това праметна оръжието през рамо.

Барлър я погледна въпросително.

— Да не се каните съвсем сама да обявите война на мравките?
Черити замълча. И самата тя не знаеше отговора.

— Щяхте да ми показвате стената — беше лаконичният ѝ отговор.

9.

Кайл беше петгодишен, когато за пръв път влезе в сферичната сграда за тренировки. Много неща се промениха от онази ужасна нощ, когато му отнеха майката и собствения свят. Понякога все още си спомняше времето, когато небето над него беше синьо, а не зелено, и когато не някаква хитинова маска на огромно насекомо, а едно меко лице се надвесваше над него, щом почнеше да плаче от глад или умора.

Но спомените — и сънищата, които го бяха мъчили в началото — идваха все по-рядко. Започваше да забравя, спомените му бяха заличени. И вече съвсем, съвсем рядко го връхлиташе внезапното чувство, че мястото му изобщо не е тук.

Вместо това започна да усвоява новите неща така бързо и като на игра, както можеха да учат само малките деца. Не разбираше истински това, което учеше, но знанията биваха натрупвани в паметта му, готови за деня, в който щяха да му потрябват. Учиха го да взема решения и да извършва сложни мисловни операции на онова равнище на духа му, което обикновено се използваше от подсъзнателната мисъл. Освен това се учеше да владее до съвършенство тялото си и да господства перфектно над чувствата си.

Не след дълго вече знаеше, че твърдите, черни същества, които така го бяха изплашили през първите дни и седмици, не са негови врагове. Те не му бяха и приятели, защото понякога му причиняваха болка, но когато не идваха, за да го отведат в някое от ония ужасни помещения, в които имаше остри ножове и тънки, дълги игли, които се връзваха в плътта му, те бяха негови послушни слуги, които изпълняваха почти всяко негово желание. Когато беше на две години и половина, той се научи да образува смислени изречения и за известно време му доставяше огромно удоволствие да дава пълна свобода на тиранина, който се крие у всяко дете, и да кара черните, огромни същества да правят всичко онова, което му хрумнеше в момента. Някои караше да се бият помежду си, докато едното падне мъртво и

окървавено на земята. За известно време тази игра му доставяше огромна радост. По-късно му даваха оръжие в ръка и го караха да напада огромните черни колоси. И въпреки че те се съпротивляваха, той ги убиваше. После един ден отново го отведоха в оная ужасна стая на болките и след като се свести от безсъзнанието, което винаги и неизбежно следваше тези негови посещения там, той внезапно осъзна, че тези създания не са нито негови играчки, нито негови роби, а само негови слуги. Същества, които едва ли имаха по-голяма стойност от машини, но все пак не беше добре да ги разрушава поради чист каприз и той престана да го прави.

Когато стана на пет години, за пръв път усети докосването на смъртта.

Никой никога не му беше казвал откога е тук и колко още ще остане на това място.

Никой никога не му беше казвал колко трае една година, или пък месец, или пък ден.

Той имаше приятел. Името му беше Марк. Всъщност те всички бяха нещо като единаци, самотни бойци, които не биваше да знаят що е чувство. Но Марк и той биваха често заедно, доколкото им позволяваше тренировъчната програма и той се чувстваше странно привързан към тъмнокосото момче, което беше малко по-голямо и силно от него. Вътре в себе си Кайл знаеше, че това чувство трябваше да се отхвърли, но той въпреки това го съхраняваше в сърцето си като съкровище, като своята голяма тайна, за която никой нищо не знаеше, дори и слугите. Доколкото им позволяваше времето, двамата се срещаха; поведение, което наистина се гледаше с недобро око от слугите, но все пак се приемаше.

Тъй като бяха млади, те можеха да се упражняват само в първата от трите сребристи сфери, един огромен, изкуствен терен с непрекъснато сменяща се температура, с непостоянна светлина и различна гравитационна сила, където дебнеха непрекъснато разни опасности. Въпреки че слугите, които отговаряха за подготовката му никога не пропускаха да го предупредят за опасностите, които го дебнеха в този изкуствен свят, Кайл гледаше на времето, което прекарваше досега тук, като на някакво огромно приключение, опасна, но вълнуваща игра, която поставяше пред него все нови и нови предизвикателства. Кайл и Марк не я подценяваха нито за миг.

Смъртта беше част от ежедневието им както сутрешните упражнения за медитация и часовете в спалния тренажор. Бяха виждали смъртта на не един от техните другари по време на тренировките в сферата. Кайл самият беше нееднократно раняван, но никога така тежко, че неговото вече обучено тяло да се регенерира тяло да не може да се справи с това. Слугите никога не прекриваха прага на тези сфери. А ако някога това станеше, то бе само за да отнесат някой загинал или да се намесят, ако някой от обучаваните се държи против правилата.

Пътят, който трябваше да изминават обратно всеки път, водеше покрай ниски пясъчни дюни, които постоянноменя формата си и невинаги бяха само от пясък. Веднъж свръхчувствителният слух на Марк го беше предупредил да не се приближава до някакво безобидно на вид хълмче. От безопасно разстояние те бяха метнали камък към възвишението, след което пясъкът експлодира и се появи цяла армия от малки, но смъртоносни насекоми.

Бяха вече почти оставили зад гърба си опасната зона, когато се появи шивачът. В мълчаливо споразумение Марк и той бяха кръстили така високия два и половина метра робот, когото срещаха вече доста пъти, защото той, макар и да имаше блестящо метално тяло, напомнящо отдалеч на слугите, в по-голямата си част се състоеше от остри ножове и ножици, които се въртяха и прещракваха във всички възможни посоки. Това същество не беше много бързо, но нямаше никакъв смисъл да бягат от него, защото то не знаеше нито умора, нито изтощение и неумолимо преследваше жертвите си. Малките ръчни лазерни пистолети, с които бяха въоръжени Кайл и другите, бяха напълно безполезни пред това механично същество. Все пак и то имаше своето слабо място: на тила си имаше малък жълт бутон, който трябваше да се достигне или да се натисне чрез сръчно мятане на камък, за да се превърне роботът в застинал сталактит.

Когато Марк и Кайл дочуха характерното за шивача дрънчане и тракане, те незабавно се отдалечиха един от друг, за да не може роботът да ги нападне едновременно и двамата и поне единият да има възможност да успее да го елиминира. Бяха научили доста неща, но още не бяха разбрали, че няма нищо, което може да се предвиди. Когато шивачът се появи пред тях измежду дюните, Марк и Кайл зачакаха той да се поколебае за малко и после да се втурне към единия от тях.

Но вместо това той се спря за момент, погледна ги със студените си електронни очи — и се разпадна на две части. От грубия двуметров стоманен колос се получиха два подскачащи метални елипсоида, които бяха покрити със свистящи остриета и въртящи се ножове.

Кайл инстинктивно усети опасността. Той светкавично падна на една страна, видя с крайчеца на очите си, че приближаващото се механично чудовище повтаря това движение и се завъртя още веднъж настрани. Стоманените остриета на шивача изсвистяха покрай него. Кайл веднага скочи на крака. Още докато раздвоеният шивач се мъчеше да се извърне по неустойчивата основа от пясък, Кайл преодоля разстоянието до него с огромен скок и стисна два от остриета, извити ножа. Метна се с всички сили назад, присви колене към тялото и почти в същия миг протегна крака напред. Остра болка прониза лявото му стъпало, когато там се вряза някакъв остър метален трън, но внезапното движение извади шивача от равновесие. За една ужасна половин секунда Кайл имаше чувството, че няма да успее да повдигне колоса, но после прихвана превитите рамене и шивачът изведнъж изгуби почва под краката си и се преметна в широка дъга над главата на Кайл. Прелетя два-три метра из въздуха и след това тупна с глух удар на земята.

Без да обръща внимание на болката в крака и на кървящите си длани, Кайл скочи на крака и се обърна. Роботът също се опита да се изправи, но не успя. Тънките му като кокили крака непрекъснато се огъваха, а смъртоносните ножове изравяха високи пясъчни фонтани от земята. Кайл погледна още малко движенията на изкуственото механично чудовище, за да се убеди, че няма да може да скочи изведнъж и да го нападне отново, после се обърна и се огледа да открие Марк и неговия противник.

Приятелят му не беше имал толкова късмет като него. Навярно също се беше опитал да се изплъзне от шивача, но роботът го беше настигнал и го беше проснал на земята. Кайл можеше да види само някакъв овал от хромирано желязо и краката на Марк, които се подаваха изпод тялото на механичния убиец и яростно ритяха. После той чу вик. Пясъчните фонтани, които вдигаха във въздуха остриетата на шивача, внезапно се обагриха в червено и краката на Марк престанаха да се движат.

Кайл хукна с вик. Шивачът пусна жертвата си се претърколи, обагрениите с кръв ножове се вдигнаха, за да се противопоставят на новопоявилия се противник. Кайл беше забравил всичко, което му бяха казвали, всичко, което беше учил за поведението в една такава опасна ситуация. Знаеше само, че Марк беше в смъртна опасност и че трябва да му помогне. Хвърли се с вик срещу шивача, сграбчи един от въртящите се сърповидни ножове и завъртя робота около него. Това движение наистина му струваше два пръста, но все пак успя да отхвърли робота убиец на два метра от себе си. Настигна го с пронизителен вик и настъпи с двата си крака тънките, стоманени стъпала на съществото.

Шивачът изгуби равновесие и се строполи на земята, на около метър до него. Тънко острие се плъзна към лицето на Кайл и раздра бузата му, но в същия миг ръката на Кайл попадна върху бутона на тила на робота и го дезактивира.

Шивачът застина на мястото си, в един миг превърнал се само в къс мъртво желязо.

Кайл простена. Все още не беше се научил напълно да изключва от физическата болка, но можеше да я потисне и да я контролира. Разтреперан, успя да се изправи отново на крака. Всичко се въртеше пред погледа му, а сърцето му биеше лудо. Кървеше от няколко рани и чувстваше как силите му го напускат. Въпреки това се отправи клатушкайки се към Марк.

Марк все още беше в съзнание. Имаше десетина тежки рани и ситният пясък, върху който лежеше, попиваше тъмночервената течност като огромна гъба. Устните му се раздвижиха, когато Кайл се отпусна на колене до него и го погледна, но не се чу никакъв звук. После Кайл видя защо: едно от остриетата беше прорязало гърлото му. Раната приличаше на хилеща се широка, червена уста на някой клоун. В очите на Марк се появи изражението на неопикуема мъка.

Той умираше.

Кайл отчаяно се приведе над приятеля си и притисна дланта си към ужасната рана на шията му.

— Марк! — изкрещя той. — Не дишай! Опитай се да не дишаш! Концентрирай се!

Кайл съзря паниката в погледа на Марк и разбра, че огромният страх от смъртта караше приятеля му да забрави всичко, на което ги

бяха учили. За момент и той като че ли щеше да се поддаде на паниката. Внезапно разбра, че Марк щеше да умре, но това не биваше да става! Не и Марк! Не и единственото същество в целия свят, което все още означаваше нещо за него!

— Не умирай! — извика той отчаяно. — Съсредоточи се! Знаеш как се прави! Стегни се, идиот!

Нещо стана със светлината. Стана по-светло, като че ли внезапно към Кайл и умирация му приятел се бе насочил светлинният конус на огромен прожектор. И внезапно отекна тътнещ, металически глас, идващ като че ли от небето:

— Кайл, какво правиш?

Главата на Кайл се отметна внезапно нагоре. Със сълзи в очите той се вгледа в небето над себе си, което внезапно беше станало не синьо, а имаше сребристия цвят на метала, от който всъщност беше направено. Тъмна сянка се придвижваше светкавично бързо към него.

— Марк! — крещеше Кайл и продължи да разтърсва момчето. — Съсредоточи се! Опитай се да не дишаш! Кислородът в кръвта ти е достатъчен. Можеш да живееш с нето, достатъчно дълго, за да се затвори раната. Направи го! Направи го най-сетне!

Той разтърсваше Марк като в забрава, но момчето не реагираше вече. Не беше в състояние.

Марк беше мъртъв. Това прозрение едва не накара Кайл да загуби разсъдъка си. Той изкрещя, започна още по-силно да разтърсва Марк и накрая го удари с длан през лицето, като че ли можеше с ударите си да върне обратно живота в него.

Тъмното нещо на небето стана още по-голямо, приземи се с вой на гребена на изкуствената пясъчна могила зад него и се раздели на две, след което паякообразните фигури на двама слуги забързаха към него.

Кайл се обърна. Внезапно отчаяният му гняв се превърна в омраза, в безцелна, кипяща ярост, която не можеше с нищо да бъде укротена. С пронизителен вик вдигна оръжието си, даде изстрел по една от двете фигури и се метна встрани, когато тя се срина на земята с вик от болка, а другата извади грубото си оръжие и го насочи към него.

Огромната мравка нямаше никакъв шанс. Болката придаваше нечовешка сила на Кайл. Той се претърколи през глава, стреля още по време на движението към слугата и установи с гневно задоволство, че

той изпуска оръжието си и отскочи назад с болезнено свистене. Кайл светкавично размахна малкия си лазерен пистолет и стреля срещу другата мравка, която се опитваше да се изправи отново на крака. И този път попадна в целта, и макар и мощността на малкия лазер далеч да не беше достатъчна, за да рани обвитото в броня същество, то все пак можа да му причини голяма болка. Мравката падна отново, закри с всичките си четири ръце лицето си и започна да съска и свисти високо и пронизително.

Когато Кайл се извърна, за да простре и втората мравка окончателно на земята, синьо-бяла светкавица се спусна право от небето и го прониза, като го накара да изгуби съзнание за стотна от секундата.

— Стената! — Барлър посочи към края на гората: — Искахте да я видите, нали така?

Те не се върнаха при станцията на метрото, след като бяха излезли от разрушената сграда на посолството, а бяха вървели повече от четвърт час точно в обратната посока. Джунглата ставаше все по-гъста и Черити разбра, че сигурно вече се приближават към края на Свободната зона. Сега границата се намираше точно пред тях.

След две-три крачки джунглата изведнъж свърши, а зад нея почваше... да, какво всъщност почваше?

Атомен чадър? Сфера от проблясваща магия на мороните?

Глупости.

Пред нея беше... нищото. Нищо и може би най-изненадващото нещо, което беше виждала някога.

Въпреки че бяха вече само на метър разстояние от невидимата граница, Черити не можеше да види нищо. Нямахше ивица от опожарени растения, нямаше видимо съпротивление, което да възпира буйната растителност — нищо. Непосредствено пред нея земята беше покрита с килим от корени, лишеи и мъх, а на метър оттам нямаше нищо друго, освен началото на пуста, леко надигаща се местност, покрита с трева и руини, която някъде в трудно определяемата далечина се сливаше с небето. За момент Черити се попита каква ли гледка представлява отвън енергийният чадър, ако имаше някой, който да го наблюдава. Външният свят изглеждаше по-скоро така, като че ли най-

висшата форма на живот е стръкче тревица там, където някога бяха предградията на Париж, сега се разпростираше само някаква огромна местност с развалини. След кратко търсене Барлър откри клон, който отчупи и метна в широка дъга по посока на развалините.

Той никога не стигна дотам.

Когато докосна невидимата граница, където джунглата преминаваше в тази сива, безутешна равнина, клонът изчезна.

Странно, но всичко се извърши по крайно недраматичен начин. Нито се посипа дъжд от огнени искри, нито се разкриха димящи развалини, нито пък се появи ситно ситнещ се прах — абсолютно нищо. Парчето дърво чисто и просто беше изчезнало. Черити погледна смутено към французина.

— И от... обратната страна ли насам функционира по същия начин? — попита тя.

Барлър кимна:

— Нищо не може нито да влезе, нито да излезе оттам.

Вместо да отговори на тези думи, тя свали от рамото си гама лазера, който беше взела от посолството, свали предпазителя и насочи оръжието към овъглените останки от някаква двуетажна сграда, намираща се на по-малко от петдесет стъпки от тях. Барлър я наблюдаваше смръщено, без обаче да каже нищо, когато Черити натисна спусъка и тънкия синьо-бял енергиен лъч прониза стената на сградата и прогори в нея отвор с диаметър от почти един метър.

Черити свали оръжието, поколеба се за миг, а после отново го праметна през рамо, след като го обезопаси.

— И какво доказва това? — попита Барлър.

— Нищо — отвърна Черити след кратко колебание. — Но може би това, че тази стена не е съвсем непробиваема.

Барлър се засмя нерадостно.

— Това е лазер, нали? — попита той, сочейки към оръжието. Той също беше праметнал през рамо подобно оръжие, взето от посолството, но досега не го беше удостоявал с нещо повече от един бегъл поглед.

Черити кимна.

— Всъщност това не е нищо друго, освен концентрирана светлина — продължи Барлър. — Никога не съм отричал, че стената пропуска светлината. Но за зла беда това никак не ни помага.

— Зная — призна поражението си Черити. Погледна към невидимата, смъртоносна разделителна линия, която отделяше разрушения град от един може би също така разрушен свят. Докъде стига тази стена? — попита тя.

Барлър сви рамене.

— Никой от нас не е бил на срещнатата страна на реката — отговори той. — Но вероятно е полусфера. Предполагам, че диаметърът ѝ е около сто километра.

Черити се замисли за миг.

— Това означава...

— Че центърът ѝ трябва да се намира някъде точно под Айфеловата кула — потвърди Барлър.

Черити го изгледа смутено.

— Понякога — каза тя го питам съвсем сериозно дали не сте в състояние да четете чужди мисли.

Барлър се усмихна леко.

— Не е особено трудно. Най-вече, ако това са мисли, които самият аз съм имал поне стотина пъти.

— Никой никога ли не е преминавал тази стена? — попита Черити.

Барлър поклати глава.

— Никога.

— А вие и останалите, които живеят в Свободната зона? Как сте се озовали тук?

— Аз ли? — Той се усмихна с болка. — Не знам. Спомням си, че съм роден другаде. Но е било толкова отдавна, че не съм сигурен дали наистина е било така или само си го въобразявам. Откакто се помня, живея тук. Останалите също. — Той махна с ръка, когато тя понечи да го прекъсне. — По-просто ще е, ако ви покажа останалото, мис Леърд.

Черити отново погледна към невидимата стена. Нещо в историята на Барлър не беше точно така. Искаше да зададе още един въпрос, но Барлър посочи към мястото, откъдето бяха пристигнали.

— Да се връщаме — подкани той. — Обратният път е дълъг и не искам приятелите ви да почнат да се безпокоят за вас.

10.

— Това ли беше моментът?

Бялата фигура на мравката инспектор извърна глава и сведе въпросителен поглед към Стоун, който добави, сочейки пояснително към голото, неподвижно тяло върху хромираната маса, където се провеждаше изследването:

— Това ли е грешката в програмата му?

Инспекторът се поколеба за миг, като че ли не беше съвсем сигурен какво трябва да отговори. После направи движение, което явно беше еквивалентно на поклащането на човешка глава.

— Не. Такива неща се случват. Не много често, но се случват. Той беше много млад тогава и у него все още имаше много от човека. Навярно по-късно се е случило нещо друго, за което нищо не ни е известно. Този инцидент ни беше познат.

Стоун се извърна замислено и отново погледна към лежащия в безсъзнание мегаман. Въпреки че волята на Кайл беше стопроцентово изключена както при машина, чийто контакт бяха прекъснали, той все още изпитваше страх от това стройно тяло. Дали това беше собственото му чувство за вина спрямо Кайл или пък безпокойството му се дължеше на увереността, че Кайл и сега продължаваше да бъде опасен?

Погледът му се откъсна от лицето на мегамана, което изглеждаше странно миролюбиво и спокойно в съня, и затърси по огромния екран над леглото изображенията и думите, в които се трансформираха сега мислите на Кайл. В момента не можеше да различи нищо сред безсмислената бъркотия от движения, цветове и форми. Попита се дали тази навяваща страх мисловна апаратура действа при всеки човек.

Може би не Кайл му внушаваше страх, а цялото това обкръжение. Всичко тук беше така... различно. Толкова по-различно от онова, което беше видял през последните години. Дори и той, може би най-могъщият човек на тази планета, беше виждал досега твърде

малко от свръхмощната технология на нашествениците. А малкото, което беше видял, беше по-скоро объркващо, отколкото впечатляващо. Една технология, която в някои моменти превъзхождаше тази на Земята от двайсети век, в други не беше чак толкова развита, която обаче се основаваше на безогледното използване на материал и енергия.

Това, което Стоун беше видял в тази база под Айфеловата кула, надминаваше всичко, което би могъл да си представи и в най-смелите си сънища. Тук като че ли нямаше нещо, което да е невъзможно, нещо, което да не може да се извърши от машини и от безшумно действащи компютри. Не за пръв път, откакто беше излязъл от камерата на подземния бункер и се беше присъединил към нашествениците, той се питаше, кои са те в действителност, без обаче да намери отговор на въпроса си.

— Колко още ще трае изследването? — попита той.

— Докато открием това, което търсим — отвърна спокойно инспекторът. — Имало е някаква грешка. Някакъв инцидент, който не сме забелязали. Трябва да разберем, какво точно е било.

— Това може да продължи със седмици — каза сериозно Стоун.

— Така е — потвърди инспекторът.

— А дотогава капитан Леърд сигурно ще е на хиляди мили оттук — каза Стоун. — Или на някой друг континент.

Инспекторът обърна бавно огромния си, триъгълен череп и го погледна със студените си многоцветни очи.

— Мястото, където се намират капитан Леърд и спътниците й, ни е известно — отвърна той.

Стоун разтвори изненадано очи:

— Знаете къде...

— Търсените лица се намират в Свободната зона.

— Защо тогава чакаме още? — попита Стоун възбудено. — Защо не изпратите някого да ги залови?

— Няма никаква необходимост от това — отвърна инспекторът.

Те отново използваха метрото, за да се върнат обратно, но слязоха на друга метростанция. И край нея тези пет и половина десетилетия не бяха минали безследно, но въпреки всичко тя

изглеждаше чиста, дори поддържана. Електрическото осветление функционираше, за голяма изненада работеше дори и ескалаторът.

Беше почти мръкнало, когато излязоха навън. Слънцето се беше вече скрило зад хоризонта, а светлината беше станала така тъмнозелена, че изглеждаше почти черна. Гледката беше доста странна и тя повече от всичко друго символизираше за Черити абсолютната промяна на този свят.

Толкова по-изненадващо изглеждаше онова, което се намираше около старата шахта на метрото: един почти напълно жив град. Ако не беше тази зловеща, черно-зелена светлина, Черити би решила, че се намира в някой град на двацети век. Улицата беше широка и безлюдна. Единствената зеленина, която виждаше, бяха растения и грижливо поддържани саксии. Но когато Черити се вгледа по-внимателно, тя забеляза, че някои прозорци бяха почернели и някои покриви бяха рухнали.

Тя погледна изненадано към Барлър и този път французинът не успя да прогони израза на гордост от лицето си.

— Значи това е Свободната зона?

Барлър кимна.

— Какво сте очаквали? Няколко мръсни човека от каменния век, които обитават свърталища от руини без покриви?

— Разбира се, че не — отвърна припряно Черити. — Само съм малко изненадана. Оттатък в Америка съм виждала съвсем други градове.

— Така ли?

— Те никога ли не идват тук?

— Мравките? — Барлър поклати глава. — Никога. Във всеки случай не доброволно. — При тези думи сянка пробяга по лицето му. — Пък и защо ли да идват? — продължи Барлър. — Ние не им правим нищо, те на нас също. Това тук е Свободната зона.

— И никога не сте се опитвали да излезете оттук?

Барлър сви презрително устни.

— Вие видяхте стената, нали?

Черити не отговори нищо, а последва французина по широката улица като се отправиха към многоетажна бяла сграда. Въпреки че също беше стара и носеше белезите на тежка разруха, които бяха само отчасти отстранени, тя създаваше някак впечатлението на нещо

официално. Напукана мраморна стълба водеше към входа ѝ. Преддверието беше осветено със сиянието на няколко неонов лампи. Черити разбра, че се намираха в някакъв предишен хотел. Някогашната рецепция беше все още запазена, но зад нея се виждаха монитори.

— Това е управлението ни — поясни Барлър, комуто не беше убягнал изненаданият ѝ поглед.

Черити погледна още веднъж към монитора. Беше доста далеч от тях, за да може да различи подробности, но не беше трудно да се разбере, че камерите показваха няколко големи площада, които почти не се различаваха от улицата, която току-що бяха пресекли.

— Какво е това? — попита тя иронично. — Пътна контролираща система?

Барлър я погледна с недоумение.

— Тук има няколко места, които е по-добре да държим под око — отвърна той. — Но всичко това ще ви обясня утре. А сега ще ви заведе при вашите приятели.

Черити тъкмо се канеше да тръгне, когато някакво движение върху един от мониторите привлече вниманието ѝ. Беше малък двуизмерен екран с доста лоша картина. Но въпреки всички смущения и ивици тя можа да различи черните хитинови фигури, които се движеха между сградите...

— Кажете ми, Барлър — каза Черити — грешно ли съм ви разбрала или вие наистина преди по-малко от десет минути твърдахте, че те не идват никога насам?

Барлър я изгледа за миг объркано, после очите му се ококориха в изненада, когато погледът му падна върху монитора. Изплашено изражение се появи върху лицето му, но той не каза нищо, а се озова с два скока при въпросния екран и вдигна някаква старомодна телефонна слушалка, прикрепена под него. Черити напразно се опитваше да разбере думите, които той разменяше с човека от другата страна на връзката, след като припряно набра някакъв телефонен номер, но Барлър говореше толкова бързо, че не можеше да схване нищо от онова, което казваше.

Но той изглеждаше видимо ядосан, когато окачи обратно слушалката и се обърна към нея.

— Някакви проблеми? — попита иронично Черити.

— Не — отвърна раздражено Барлър. — Аз бях наредил да се изключи тази камера. Някакъв глупак не го е направил.

— Защо? — попита Черити.

— За да не го видите — отвърна прямо Барлър.

Откровеността на този отговор изненада Черити.

— Какво да не видим?

— Мороните — каза Барлър. — Моля ви, не ме разбирайте погрешно. Бях на мнение, че е по-добре да покажем на вас и приятелите ви всичко по реда си. Някои неща от това, което ще видите тук при нас, ще ви объркат.

— Вярно е — потвърди Черити. — Наистина... ме обърква това, да видя тук съществата, за които вие твърдахте, че никога не преминават реката.

— Те не го и правят — каза Барлър. — Това, което са донесли, това... — Той млъкна, погледна я за миг замислено и като че ли търсеше подходящите думи. — Преди малко ме попитахте откъде съм дошъл — произнесе той накрая. — Откъде идват всички тези хора тук. — Усмихна се уморено и посочи към монитора, чиито образ изчезна мигновено, сякаш го беше преустановил с движението си. — Оттам.

Черити не разбра.

— Понякога те идват тук — продължи Барлър. — Те... донасят деца. Момчета, момичета... най-често кърмачета. Не знаем откъде идват и защо го правят. Те чисто и просто ги донасят тук. Много от тях са болни, много умират, но повечето успяваме да запазим. — Той въздъхна. — Бих ви го показал по някакъв друг начин, но в това се крие тайната на Свободната зона, че те ни донасят тук, без някой да знае защо.

— Но аз — прошепна Черити — във всеки случай... вярвам ви.

Този път Барлър беше този, който погледна недоумяващо.

— Децата, за които беше разказвал Кайл — проговори Черити, повече на себе си, отколкото към Барлър. — Ние... се питахме какво ли правят с всички ония деца, които жриците отвеждат в Шайтаан.

Какви деца? — попита Барлър. — И какви жрици?

Черити не обърна внимание на въпроса.

— Една малка част биват превръщани в мегавоини — продължи тя. — Естествено, те... те ги подлагат на тест. И тези, които не са пригодни, идват тук.

Очевидно Барлър не разбра нито дума от това, което каза Черити. Но не се впусна в дискусия, а само се извърна. Тя вече предполагаше, че ще се насочат към широката стълба, но Барлър тръгна към единия от трите асансьора. Черити установи с изненада, че вратите се отвориха сами, когато той се приближи до тях, а кабината вътре беше ярко осветена.

— Непрекъснато ме изненадвате, Барлър — каза тя, докато влизаше след него в асансьора. Французинът се усмихна, натисна копчето за третия етаж и се обърна, когато вратите плавно се затвориха.

— За вас може би всичко изглежда изненадващо — отвърна той. — За мен е по-скоро жалко, особено когато си помисля как е изглеждало всичко преди.

За момент Черити замълча и се замисли. После попита:

— Откъде знаете как е било? Искам да кажа, като изключим материала, който ви е необходим, за да пуснете всичко тук в действие — откъде имате своите знания?

Барлър я изгледа с особено изражение в погледа:

— Капитан Леърд, вие сте много нетърпелив човек, моля ви, изчакайте до утре. Тогава ще отговоря на всичките ви въпроси.

Кабината стигна до третия етаж и спря. Тук горе също светеше само всяка четвърта или пета лампа, но светлината беше достатъчна, за да може Черити да види, че сградата се намира в отлично състояние. Или тук вътре не са се водили никакви боеве, или пък бяха положили всички усилия да заличат всякакви следи. Някои от многобройните врати бяха отворени и Черити можа да установи, че някогашните хотелски стаи са превърнати очевидно в складове. В някои от тях се виждаха бюра и големи, пълни с папки етажерки, други пък бяха натъпкани почти до тавана със сандъци и кашони.

— Плячка — поясни иронично Барлър. — Този град някога сигурно е бил доста богат. Ние сме доста на брой и живеем тук вече четиридесет години, но въпреки това намираме все още достатъчно неща, за да съществуваме.

— На колко души възлиза вашето население? — любопитства Черити.

Барлър сви рамене.

— Никога не сме се преброявали — отвърна той, — но трябва да сме към десет хиляди.

Десет хиляди, помисли си Черити. Бяха много, и все пак ужасно малко, като вземеше предвид, че жриците на Шаит вече четиридесет години довеждаха деца в Шаитаан, отнемани от семействата им. Какво за Бога ставаше с останалите? Дали наистина са ги убивали при опитите си да ги превърнат в същества като Кайл? Или Кайл ги беше излъгал, когато беше казал, че има само малцина като него? Черити не искаше да повярва на нито една от тези възможности. Трябваше да има и някакво трето обяснение.

Барлър се спря пред някаква врата в края на коридора.

— Заповядайте, капитан Леърд — каза той. — Приятелите ви сигурно вече ви очакват. — Той отвори вратата и Черити прекрачи край него, влизайки в помещението.

Скудър, Нет и Гърк седяха край малка масичка под прозореца и спореха оживено с Жан и някаква тъмнокоса млада жена, която не беше много по-възрастна от Нет и превеждаше думите на Жан на почти перфектен английски. Те прекъснаха разговора си и Скудър и Нет скочиха на крака и тръгнаха насреща им, докато Гърк остана седнал и само ги измери с мрачен поглед.

— Черити! — възкликна Скудър с очевидно облекчение. — Как си?

Черити понечи да отговори, но Барлър застана до нея и постави ръката си върху рамото ѝ.

— Ще ви оставя сами. Капитан Леърд ще може да ви информира за всичко. В това време Жан и Елен... — той посочи към тъмнокосото момиче до масата — ще се погрижат за вас.

Черити огледа бързо младата францужойка. Тя изглеждаше любезна и имаше открито, симпатично лице.

— Елен е дъщеря ми — добави Барлър и се сбогува с лека усмивка.

Черити пристъпи до масата и седна. Изведнъж усети колко много е изморена.

— Не бива да се сърдите на баща ми, че е недоверчив — каза Елен. — Все пак той носи отговорността за всички ни тук. — Момичето нямаше никаква прилика с Барлър. Само в очите ѝ проблясваше същото енергично пламъче.

— Баща ви е прав — отвърна Черити. — На негово място вероятно и аз щях да бъда мнителна. Най-вече сега, след като видях онази стена. — Нет я погледна въпросително и Черити продължи: — Това е нещо като енергийно поле, което пропуска само въздух и светлина.

— Къде точно бяхте? — попита Скудър. — Вече бях почнал да се безпокоя. Нямахте ви няколко часа.

Черити се поколеба за момент. Дори слабото усилие да разкаже на Скудър и останалите за онова, което бяха видели, като че ли превишаваше силите ѝ. Тялото ѝ бе обхванато от оловна тежест и умора.

В стаята се възцари пълна тишина, докато Черити разказваше за своите преживявания. Скудър и Нет изглеждаха замислени, а Гърк гледеше мълчаливо през прозореца, зад който избледняваше последният остатък на зеления ден.

— Боя се, че... не разбирам съвсем — прекъсна Нет най-сетне мълчанието, след като Черити беше спряла да разказва. — Ако този бункер действително съдържа толкова важна информация, защо тогава не са го разбили с употреба на сила?

— Защото тази информация е прекалено важна — отвърна Черити. — Те искат да стигнат до нея, но не да я разрушат.

Нет я погледна въпросително.

— Защо?

— Защото са плячкаджии!

Всички погледи се насочиха изненадано към Гърк. Досега не беше произнесъл нито дума, но по-изненадващ от думите му беше начинът, по който ги произнесе. Гласът му вибрираше от омраза.

— Какво искаш да кажеш?

Гърк погледна за миг към Черити, без да каже нищо, и тя разбра, че той отново съжалява за казаното. Въпреки това отговори:

— Никога ли не сте се питали откъде имат всичките си оръжия и машини, всичките си компютри и космически кораби?

Черити поклати глава. Въпросът ѝ изглеждаше толкова абсурден, че никога не беше идвал наум.

— Във всеки случай не са си ги създали сами — каза джуджето. — Крадат и откъват всичко, което им е необходимо.

— Това май е доста преувеличено — обади се Скудър.

Гърк го изгледа остро. В очите му трепкаха зли пламъчета и за миг създаде впечатлението, че гневът му ще се насочи към индианеца.

Никак даже! — настоя той. — Те не произвеждат нищо. Никога не са си дали труда да направят нещо действително сами, а само плячкосват и опожаряват.

— Но това са безсмислици! — отвърна отпаднало Черити. — Говориш за същества, които са подчинили на себе си навярно вече десетки планети.

— Десетки? — Гърк се засмя измъчено. — Да... но въпреки това нещата стоят точно така, независимо дали го вярваш или не. Защо да си правят труда да изработят нещо сами, когато могат да го откраднат? Галактиката е достатъчно голяма и има страшно много планети, които си заслужава да бъдат ограбени.

— Колко? — попита Черити.

Гърк само сви рамене.

— Във всеки случай много, много повече, отколкото ти можеш да си представиш — отвърна той раздражено.

— Това във всеки случай обяснява — намеси се Жан, на когото Елен беше превела всичко — защо те са унищожили базата, както и бункера, от който сте излезли вие, Черити.

Черити погледна изненадано към Жан. Той се усмихна:

— Разговаряхме, докато ви нямаше.

Действително, Черити трябваше да признае, че думите на Жан не са съвсем лишени от логика. Мороните бяха превзели станцията СС01 и я бяха разрушили в по-голямата ѝ част, но не бяха унищожили напълно съоръженията, което по принцип им беше напълно във възможностите. Това беше и единствената причина, поради която тя все още беше жива.

— Ако там долу действително се намира точното описание на разположението на всички... — Той я погледна въпросително. — Как го нарекохте? НАТО?

Черити кимна.

— ... на всички бази на НАТО — продължи внезапно разгорещено Жан — то тогава това означава, че някъде навън има достатъчно оръжия и боеприпаси, за да се въоръжи цяла една армия.

— Защо това трябва да е играло някаква роля? — попита тихо Черити.

— Защото тогава ние бихме могли да окажем съпротива! — отвърна развълнувано младият французин. — Искам да кажа, ако успеем по някакъв начин да преминем през тази проклетата стена или пък, ако някъде в нашия град се намира една от тези бази...

— Ако се намираше — обади се спокойно Елен — то ние отдавна да сме я намерили.

Жан махна ядосано с ръка.

— Вие не можахте да откриете и крепостта — отвърна гой.

— Защото не ни каза къде се намира — възрази почти дружелюбно Елен.

Черити съзря гневните искрици в очите на Жан и вдигна успокоително ръка.

— Моля ви — каза тя. — Никой няма да спечели, ако почнете да се карате. Независимо от това, че Елен май има право. И ако успеем да се доберем до данните — това не означава, че всичко от този материал все още съществува. Освен това стената продължава да бъде бариера.

Жан смръщи ядосано вежди.

— Видяхте с какви оръжия разполага крепостта — каза той.

— И сега ще идеш там и ще опожариш цялата джунгла — вметна иронично Елен. — Или най-добре направо базата.

— Защо не? — попита Жан заядливо.

Тъмнокосото момиче въздъхна.

— Ще пораснеш ли някога, Жан? — попита тя. — Ти и останалите глупаци, дето никога няма да разберете, че живеем тук само защото те ни разрешават това.

— Живеем! — Жан се изсмя саркастично. — Жалко живуркане, докато те поканят на лов!

— Или докато някой идиот ги провокира да ни нападнат — добави Елен.

— Забрави ли, какво се случи с теб? — попита Жан. — Гласът му трепереше. — Убиха родителите ти. Без малко да убият и тебе — какво още трябва да се случи, за да разбереш, че за тях сме само едни играчки?

— Вашите родители? — попита Черити.

Елен кимна.

— Барлър не е истинският ми баща. Взе ме при себе си, след като родителите ми загинаха по време на един лов.

Черити не за пръв път чуваше тази дума и този път тя се поинтересува за значението ѝ.

— Приятно забавление за приятелите на Барлър — обади се Жан, преди Елен да успее да отговори на въпроса. — От време на време взимат неколцина от нас на другата страна на реката и ги оставят в джунглата. Който успее да се добере до реката, остава жив. Но досега никой не е успявал. — Той кимна по посока на Елен. — Освен нея. Но родителите ѝ загинаха. Едно от тия чудовища ги убило, пред самите ѝ очи.

— Вярно ли е? — попита съчувствено Черити.

— Да. — За нейна изненада Елен се усмихна. — Но вече не се притеснявам да говоря за това. Минаха повече от двайсет години. Почти не си спомням какво точно се случи.

Жан отговори ядосано, но Черити изобщо не го слушаше. Изведнъж ѝ се стори, че върху ѝ с огромна тежест се стоварват всички часове, прекарани досега непрекъснато на крак. Беше чисто и просто безкрайно изморена.

Изправи се с трудно потисната прозявка и се извърна.

— Знаете ли какво? — попита тя. — Спорете, колкото си искате, но аз ще си потърся сега някое ъгълче, където да мога да се сгуша.

— Почакайте — каза Елен и също се изправи. — Ще ви покажа стаята.

Черити кимна с благодарност и тръгна след девойката. Излязоха от стаята, прекосиха коридора и влязоха в друга, по-малка стая. Елен посочи към широко, току-що застлано легло и се усмихна леко, когато Черити с въздишка на облекчение направо се тръшна на него, без да си прави труда да съблича дрехите или да събува ботушите си.

— Утре сутринта ще ви покажа града — каза Елен, — ако желаете.

— С удоволствие — едва проговори Черити, затворила очи. После отново вдигна клепачи и погледна Елен. — Направете ми една услуга и се застъпете пред баща си за Жан — помолите го. — Все пак, ако не беше той, сега нямаше да сме живи.

Елен само махна леко с ръка.

— Нищо няма да му се случи — отвърна тя. — Баща ми обикновено изглежда по-строг, отколкото е. Няма да му откъснат главата.

Черити понечи да отговори, но още преди да успее да го направи, беше вече заспала.

11.

Това беше първата нощ от дълго време насам, през която тя имаше усещането за сигурност и не беше измъчвана от кошмари. Събуди се от слънцето, което грееше в лицето ѝ, и въпреки че беше светло, тя продължи да лежи със затворени очи и да се наслаждава на топлината. И за тези минути си позволи лукс, който никога не си беше позволявала досега, през всичките тези седмици, които бяха изминали от събуждането ѝ в бункера: да се поддаде на илюзията, че всичко е било само лош сън, че ей сега ще си отвори очите и ще се озове отново в леглото си в малката бяла къщичка в едно от предградията на Ню Йорк.

Но това си остана илюзия и тя се разпръсна, когато си отвори очите и видя, че не е сама.

На един стол до леглото ѝ седеше някаква мършава фигура с тяло на дванайсетгодишно дете и глава на плешив великан-столетник. Гърк очевидно беше заспал; главата му, която като че ли наистина беше прекалено тежка за врата му, се беше отпуснала настрани. Мърдаше неспокойно насън, а устните му произнасяха беззвучни думи на някакъв чужд непонятен език.

Черити седна безшумно в леглото и се вгледа внимателно в джуджето. Гърк почти непрекъснато носеше широка намотка, която прикриваше тялото му почти до кокалчетата. Главата си все криеше под огромна качулка. Сега обаче беше облечен само с панталони до коленете и тънка риза. Странното несъответствие между главата и тялото му сега още по-силно се набиваше на очи. Докато Черити разглеждаше мълчаливо джуджето, тя се попита с чувство на лека изненада, как така нито на нея, нито на някой от другите беше направило впечатление, колко странно изглеждаше в действителност Гърк. Беше хуманоидно същество, но определено не беше човек. И не за пръв път тя изпита внезапната увереност, че единствената причина, поради която никога не си беше задавала този въпрос, беше тази, че Гърк не желаше тя да го направи.

Изведнъж Гърк се събуди. Не мръдна, а само вдигна клепачи, но в погледа му нямаше умора, а само израз на странно дълбока, почти бащинска симпатия.

— Кой си ти? — попита тя.

Вместо да отговори, Гърк се усмихна леко, намести се удобно на стола и сведе поглед надолу. По лицето му пробяга смутено изражение. Наведе се, вдигна наметката, която се беше свлякла на пода до стола му и се загърна плътно в нея. Изведнъж пак заприлича на дете, което се е облякло с дрехите на възрастен, защото му е станало студено.

— Надявам се да не съм те събудил — обади се Гърк.

Черити поклати глава.

— Какво правиш тук? — попита тя.

— Чаках те да се събудиш — отвърна Гърк. — Имах чувството, че двамата трябва да си поговорим. Насаме.

Черити се попита дали наистина беше случайност, че Гърк отново я беше изпреварил. От бягството им от Шаитаан те нямаха нито време, нито възможност да разговарят. Но един разговор беше необходим, защото от него можеше да зависи всичко, което щяха да предприемат в бъдеще. С внезапна уплаха тя осъзна, че знанията на това уродливо джудже можеше да решат съдбата на цялата тази планета.

— Да — каза тя. — Струва ми се, че има някои неща, които трябва да изясним.

— Стоун е говорил с теб — каза загрижено Гърк. — Така си и мислех, че тая дърта клюкарка няма да си сдържи устата.

Черити се усмихна едва доловимо. Досега Гърк много успешно беше играл ролята на глупак, но в действителност той беше всичко друго, само не и това.

— И тъй? — попита Черити. — Кой ще започне? Ти или аз?

Гърк изпъшка.

— За съжаление нямам цигари, които да мога да ти предложа.

Черити го изгледа въпросително.

— Би могла да изтръскаш пепелта им върху главата ми, а аз щях да извикам високо: *mea culpa!*^[1] и да се удрям в гърдите — поясни Гърк.

Черити се разсмя, без да иска.

— Никога не се отказваш от ролята на клоун, а?

Може би съм наистина такъв? — отвърна Гърк сериозно.

Струва ми се по-скоро, че си опасен, малкият.

Гърк се ухили широко, но в очите му имаше недоверчиви искрици.

— Опасен ли? — попита той.

Черити кимна.

— Опасно глупав или опасно коварен — все още не съм напълно сигурна.

— Коварен, може би — отвърна обидено Гърк. — Но глупав не съм по никой начин.

— Наблюдаваше най-спокойно как двамата със Скудър почнахме с дружни сили да копаем гроба за цялата тази планета — каза Черити.

— Сега се надценяваш, Черити — отвърна Гърк с усмивка. — Толкова дълбоко изобщо не сте в състояние да копаете.

— Престани да се правиш на идиот — помоли Черити уморено, — знаеш добре какво имам предвид. Стоун ми разказа какво се е случило с родната ти планета.

Тя наблюдаваше внимателно джуджето. Беше очаквала при тези думи той да се изплаши или да се разгневи, но Гърк продължаваше да се усмихва невъзмутимо.

— Истината ли е казал? — попита тя.

— Кой? — каза вместо отговор Гърк.

— Стоун — отвърна търпеливо Черити, макар че погледът на Гърк ѝ показваше, че той много добре разбира какво иска тя от него. — Малко преди те да дойдат, нашите обсерватории откриха светлината на нова звезда. Дадохме и името PRO-ALPHA-7. Предполагам, че ти я наричаш по друг начин.

— Така ли?

— Стоун твърди, че това е било слънцето на твоята планета.

— Той е без съмнение голям умник.

— Тя не е експлодирала от само себе си — продължи Черити. — Стоун казва, че мороните са я взривили, когато не са успели да ви победят. Истина ли е това?

— Ами да — отвърна Гърк. — Доста яко тресна, това мога да ти кажа.

Черити остана сериозна и почувства, че и Гърк не е толкова спокоен, както се преструваше.

— И това въобще не те засяга?

Гърк сви рамене.

— Беше доста отдавна — отвърна той. — По вашето летоброене... — Той се замисли за малко — ... горе-долу седемдесет хиляди години оттогава, нали? — Черити кимна и Гърк продължи. — Доста много време. Вече почти не си спомням как изглеждаше там.

Мина известно време, преди Черити да разбере какво всъщност беше казало джуджето. Тя разтвори широко очи от изненада и се втренчи в него.

— Ти... си бил... там?

Гърк кимна.

— Бях един от последните, които се магнаха оттам — потвърди той.

Черити го погледна с още по-голямо изумление. Не се усъмни нито за миг в думите му. Чувстваше с непоколебима увереност, че джуджето не лъже.

— Ти... ти искаш да кажеш... че си... на седемдесет хиляди години?

— Да не искаш да видиш кръщелното ми свидетелство? — Гърк се ухили и разкри ред остри, жълти зъби. — Разбира се, че съм на толкова години. Но разбира се, че и не съм.

— Аха — каза Черити.

— Аз съм от тези, които се измъкнаха в последния момент — продължи Гърк. — Разполагахме с космически кораб. Някои от нас успяха да се спасят в последния момент. — Гласът му утихна и изведнъж в очите му се появи израз на горчивина. — Но не много — добави той.

— А другите? — попита съчувствено Черити.

— Корабът беше много малък. Бяхме двеста осемдесет и шест души. Всичко, което остана от населението на цялата ни планета.

— Исках да кажа, другите кораби — обади се бързо Черити.

Гърк поклати глава.

Ние... но искам да говоря за това. Бях... бях случайно на борда на кораба, когато се случи — каза той. — Стана така... невероятно бързо. В единия миг слънцето беше там, а в следващия...

— Какво точно се случи? — настояваше Черити.

Гърк се усмихна с болка.

— Познаваш тази история. И ти си я преживявала. — Те идват един ден от нищото, а ние бяхме същите глупаци като вас — ние не само им отворихме вратата, ами даже им постлахме червено килимче, така да се каже. Колко глупави бяхме! Очаквахме приятелите си от Космоса, които щяха да се появят от трансмитера — а вместо тях дойдоха те.

— Но вие ги отблъснахте — забеляза Черити.

— О, да! — Гласът на Гърк мина почти във фалцет. — Поберждавахме ги, отново и отново. Накрая — добави той тихо — се напобедихме до смърт.

Той вдигна ръце, като че ли иска в знак на отчаяние да заудря главата си, после обаче отново ги отпусна и продължи с треперещ глас:

— Беше чиста случайност, че някои от нас оцеляха. Мнозина от нас разбраха, че няма вечно да можем да им се противопоставяме. Знаехме, че рано или късно ще загубим и заради това си построихме този кораб.

— За да избягате с него и да потърсите другаде нова своя родина — предположи Черити.

— Да. — Гърк кимна. — Така или иначе нямаше никакъв смисъл. Още тогава те бяха завладели половината Галактика, а скоро ще овладеят и другата половина. Няма сила във Вселената, която да ги възпре. Ние бяхме на пробен полет и тъкмо се канехме да се върнем у дома, когато експлодира нашето Слънце. Беше чудо, че се спасихме. Корабът се движеше със скоростта на светлината. През първите седмици нито един от нас не смяташе, че наистина ще успеем. Но някак все пак успяхме.

— А след това? — попита Черити.

Гърк въздъхна дълбоко и сви рамене.

— Опитвахме се да намерим нова родина — отвърна той. — Но беше безнадеждно. Където и да отидехме, те вече бяха там или пък системата нямаше никаква обитаема планета. Посетихме над десет различни системи, но навсякъде беше едно и също. Накрая решихме чисто и просто да продължим да летим, докдето издържат апаратурите ни. Беше нещо като самоубийство със закъснител. Но какво ли имахме да губим?

— И тогава сте стигнали дотук?

— В другия край на Млечния път — потвърди Гърк. — Не тук, в този свят. Апаратите на кораба действаха безупречно почти сто години, но все пак това бяха механизми, а всеки механизъм все някога се поврежда. Трябваше да се приземим аварийно в някой свят, вече завладян от тях.

— Един век? — попита Черити. Опита се тонът ѝ да прозвучи шеговито. — А какво сте правили в останалите шейсет и девет века?

— Едно столетие от нашето време — отвърна Гърк. — Знаеш, какво става, когато някой космически кораб се приближи до скоростта на светлината?

— Времето на борда тече по-бавно — каза Черити.

Гърк кимна.

— Летяхме със скорост, близка до тази на светлината, така че практически времето беше спряло за нас. Някои от нас се надяваха да се спасят по този начин. За съжаление, това беше само една нова напразна надежда. Приземихме се на планетата на десетки светлинни години отгук и се опитахме да оцелеем по някакъв начин. — Той сви рамене. — Не знам дали другите са успели или пък аз съм последният.

— А как тогава си стигнал дотук?

— Както всички други — отвърна Гърк. — Кайл и братята му убийци не са единствените им роби. — Той тихо се изкиска. — Звучи странно, а? Роби, които си имат свои роби. Но когато свикнеш с това, не е чак толкова лошо. Докато се държиш невзрачно и правиш, каквото очакват от теб, можеш да изкараш доста добре.

Черити въздъхна.

— Значи в такъв случай е безсмислено — прошепна тя. — Ако... ако всичко това е вярно, Гърк, то тогава нищо от това, което съм правила досега, няма никакъв смисъл. Тогава ние не можем да победим. Даже и да успеем, пак ще загубим.

— Все още сме живи, нали?

— Да — отвърна с горчивина Черити. — Все още сме живи. И им причиняваме някои неприятности. Но ако тези неприятности станат по-големи, тогава... — Тя разпери пръстите на дясната си ръка, за да илюстрира експлозия.

— Искаш да се откажеш? — попита Гърк.

Черити го погледна втренчено. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но това не беше от болка, а от странна смесица от отчаяние и безсилна

яроост, които я бяха обхванали.

— Разбира се, че не — каза тя горчиво. — Ще продължим да се бием и може би дори ще успеем да ги отблъснем.

— Мисля, че сега наистина се надценяваш — произнесе сериозно Гърк. — Все едно коя си и какво знаеш, но сама едва ли ще успееш да се пребориш с тях.

— Тогава ми кажи защо изобщо трябва да се мъча да го правя! — възкликна Черити.

— За да живееш свободно, Черити. Знаеш толкова много за миналото на тази планета, много повече, отколкото който и да е от хората, живеещи тук. Не можеш да победиш мороните. Не можеш дори да ги уязвиш сериозно. Никой не може да го направи. Но можеш поне да върнеш свободата на някои хора. Искаш ли да разбереш защо останах при вас? Защото вярвам, че това наистина можеш да го направиш. Всички тези глупаци, които сами се наричат бунтовници или въстаници, всъщност не правят нищо повече от това, което им разрешават Даниъл и неговите слуги. Но ти би могла да намериш някъде в този свят местенце, където поне някои от вас могат да живеят свободни.

Минаха секунди, преди Черити да разбере какво всъщност ѝ казва Гърк.

— Не го мислиш сериозно — прошепна тя.

По лицето на Гърк отново се разля тази странна, почти бащинска усмивка.

— Не, така е.

— Наистина го мислиш? — Черити стана рязко. — Огледай се тук, Гърк — настоя тя. — Огледай се в тази тъй наречена Свободна зона, и тогава повтори това, което каза току-що.

— Хората тук са щастливи — отвърна тихо Гърк.

— Не са! — възрази Черити. — Те са пленници! Те са...

— Те са свободни — прекъсна я Гърк. Приведе се напред от мястото, си и я погледна с непроницаем израз на лицето. За пръв път Черити почувства колко безкрайно старо беше това същество; и също колко мъдро по свой собствен начин. — Те са свободни, Черити — повтори Гърк. — Всички тези хора отдавна да са мъртви, ако не са ги довели тук! Та нали сама го видя!

— Доведена? — Черити се усмихна с горчивина. — О, да. Тези, които не са можели да бъдат използвани и които са имали щастието да оцелеят след експериментите им! Един на сто души!

— Те живеят! — настоя Гърк. — Те живеят, те могат да правят, каквото искат, те...

Сега Черити беше тази, която прекъсна Гърк с писклив глас:

— Точно това не са! Те са пленници и дори не го знаят. Живеят в този град под този проклет енергиен чадър и ще живеят само толкова, колкото им позволяват нравките!

— Е, и? — попита спокойно Гърк. — Толкова голяма ли е разликата? — Той вдигна усмирително ръце, когато Черити се наклони да възрази отново. — Никога не съм виждал света, в който ти си се родила, но знам едно: вие и по-рано не сте били свободни, макар че може би сте си го въобразявали. Сами сте си поставяли граници и ако сте прекривали някои от тях, сте се натъквали на други, които природата ви е била изграждала. Били сте свободни само дотолкова, доколкото е допускало това, което сте наричали върховна справедливост.

— Но това е голяма разлика — каза Черити.

Гърк се усмихна леко:

— Не е толкова голяма, колкото си мислиш.

Черити започна да се разхожда напред-назад из стаята, но вместо да се нахвърли върху Гърк, както беше възнамерявала, тя изведнъж се спря отново и го погледна замислено.

— Вярваш ли в Бог? — попита тя.

Въпросът като че ли изненада Гърк и като че ли го смути по неизвестна причина. Известно време гледаше безмълвно към Черити.

— Да — произнесе той след това. — Може би по малко по-друг начин от теб, но... да. Отговорът е да.

— Аз също — отвърна тя. — И затова не мога да приема това, което ти каза. Които и да са те, но едно нещо с положителност не са: изпратено от Бога наказание. — Посочи гневно към прозореца. — Не мога да живея по този начин! И тези хора тук — добави тя тихо — те също.

— Думи! — възрази Гърк. — Красиви думи, капитан Леърд. Вие сте майстор на думите, Черити. Занимавал съм се с вашата литература и с вашата история. Твоят народ и моят, те са много по-близки,

отколкото предполагаш. Но в едно нещо се отличаваме: ние още много отдавна разбрахме, че трябва да приемаме нещата такива, каквито са.

— Да — каза гневно Черити. — Затова сте и загинали.

— Защото не сме се поучили от това — отвърна спокойно Гърк. — Опитвахме се да се борим срещу неизбежното. С този резултат, че ни унищожиха. Не искам и твоят народ да преживее същото.

— Затова ли си при нас? — попита Черити. — Това ли е причината? Не си ме придружавал, защото вярваш, че бих могла да успея. Ти си при мен, защото се боиш от това.

— Глупости! — възрази Гърк. — Веднъж вече ти казах, че се надценяваш. Мороните и помощниците им са може би разбойници, но всеки добър разбойник си е и търговец. Не би било много икономично да завладееш някаква планета, да я колонизираш за петдесет години, за да я унищожил след това, само защото едно-единствено лице те притеснява.

— Е, превъзходно! — възкликна злобно Черити. — Тогава да се предадем! Ще ида сега в онази база и ще се предам в ръцете на приятелите на Кайл. Може би предложението на Стоун е още в сила и той ще ме направи свой адютант.

Гърк я погледна с тъга. Изглеждаше разочарован, но не разгневен.

— В известен смисъл изборият от него път е правилен. Той е видял, че не може да съществува съпротива срещу тях. Затова се опитва да извлече най-доброто от създалата се ситуация. За себе си — и за своя народ. Съгласен съм с теб, че Стоун взема прекалено много за себе си и прекалено малко за своите. Но принципът не е грешен.

За своя собствена изненада Черити не отговори веднага. Може би и двамата бяха прави. Може би наистина имаше повече от една истина. Без да каже нищо повече, тя излезе от стаята.

[1] Виновен съм — Б.пр. ↑

12.

Когато Кайл стана на дванадесет години, отиде за пръв път на лов и уби първия човек. А половин година след това срещна момичето.

Сега той имаше тялото на възрастен мъж и инстинкта на убиец. От деня, в който за пръв път излезе от базата, за да иде в заобикалящата я джунгла, ловът се беше превърнал във важна съставна част от живота му. И скоро започна да го обича, защото той беше единственото му развлечение в ежедневната монотонност на тренировките, занятията и онези безкрайни часове, през които тялото му непрекъснато бе променяно. Беше се научил да изключва болката, която му причиняваха. Беше се научил да понася всички унижения. Беше се научил да не пита за причината, заради която му причиняваха всичко това.

Това, което никога не научи, беше как да се справя с онази другата, нефизическата болка. Той можеше да живее с ужасната промяна, която те извършваха с тялото му, но с това, което правеха с душата му — не. Той не рухна, както мнозина други преди него, които някой ден не се завръщаха от блестящите камери или пък направо си губеха разсъдъка, но човешкото у него почна да става все по-слабо и по-слабо, сякаш душата му се скрива в бронята на загрубялата от рани тъкан, през която нищо повече не беше в състояние да мине.

Ловуването беше единственото развлечение. Беше много по-опасно от седемгодишните тренировки под купола, при които беше оцелял заедно с неколцина други. Реакциите, силата и способността му да се регенерира се бяха увеличили невероятно. Изкуствените врагове, с които младите воители трябваше да се преборват в купола, бяха също така смъртно опасни и коварни като тези, които го дебнеха по време на лов. Но те бяха изкуствени и създадени само с целта да бъдат побеждавани. Съществата тук отвън трябваше ежедневно да се борят за оцеляването си. Някои от другарите му не се връщаха след лова. Веднъж Кайл беше видял как един от тях беше нападнат от огромно

непознато същество и беше умъртвен на място. Не беше мръднал и пръста си да го спаси.

Тогава дойде денят, в който срещна момичето.

Ловът се ограничаваше не само с животни. През четирите часа, които трябваше да прекарват без оръжие и екипировка в джунглата, те срещаха и жители на планетата, хуманоидни същества, които приличаха на Кайл и останалите млади мегавоини, общо взето обаче по-дребни и по-слаби. Кайл знаеше, че живеят на другата страна на пресъхналата река и че тази река представлява същевременно и единственото правило, което съществуваше в тази неравна борба: ако някой от местните успееше да мине отгатък, преди да го хванат мегавоините, той спасяваше живота си.

Бяха шестима: Кайл, още двама мегавоини, чиито имена изобщо не знаеше, и трима слуги, които обаче никога не се намесваха в схватките, а служеха само като наблюдатели. След като откриха следите на двама от местните, те процедираха по обичайния начин: единият мегавоин тръгна по следата, а Кайл и втория мегавоин тръгнаха да ги обкръжат и така да пресекат пътя на бегълците. Всеки от тях се придружаваше от един слуга. Кайл не напредваше особено бързо: теренът се оказа далеч по-труден, отколкото беше очаквал, освен това го нападаха няколко пъти. Веднъж някакво животно така тежко го нарани, че му трябваше почти четвърт час, за да продължи пътя си. Въпреки това успя да засече местните.

Трите хуманоида действаха доста умело и бяха направили фалшива следа. Когато свръхострите сетива на Кайл доловиха стъпките и шепота им, те се намираха почти на обратната страна на тази, в която ги търсеха другите двама мегавоини. Той разбра, че са трима. Миризмата на тялото им и различната тежест на стъпките им показваха, че става дума за двойка, която води дете със себе си. Кайл се промъкна зад един висок храст, нагоди цвета на хамелеоновия си костюм към околната среда и застина неподвижно.

Зад него слугата се разми с направо невероятна бързина в сянката на гората.

Стъпките бързо се приближаваха и той видя, че не се беше заблудил. Ставаше дума за двойка от местните жители, и двамата доста едри и определено силни от гледна точка на техния вид. Мъжът беше облечен в гащеризон с пришити кръпки в най-различни нюанси

на зеленото, които го прикриваха почти перфектно. Жената носеше пола от същата материя. Двамата бяха въоръжени и погледите им обхождаха внимателно и напрегнато околността, спираха се на всяка сянка и проследяваха и най-малкото движение. „Много са внимателни“, помисли с одобрение Кайл. Нямаше кой знае колко богат опит в лова на тези хуманоиди, но почна да разбира, че досега ги е подценявал.

Малкото беше навярно към осем-деветгодишно, но въпреки малката си възраст се движеше също толкова умело и безшумно като родителите си.

То първо откри Кайл.

Докато двамината възрастни бяха отминали на около десет метра разстояние от скривалището му, без да регистрират присъствието му малкото внезапно застина на мястото си и го погледна. Кайл не разбра причината. Хамелеоновият му костюм функционираше перфектно. Той самият беше нагодил цвета на лицето си на сянката на гората. Но момиченцето го видя въпреки това. За един миг го наблюдаваше само, в очите му нямаше страх, нито уплаха, а само невинно детско любопитство. После като че ли изведнъж осъзна кой се намира пред него, защото изведнъж вдигна ръка и посочи обвинително към Кайл. Устата му се отвори, но оттам не се чу никакъв звук.

Въпреки това възрастните реагираха веднага. Докато жената се обърна и рязко дръпна детето си с уплашено движение, мъжът извади оръжието си и даде два последователни изстрела.

Кайл се изплъзна от първия с умело движение, но вторият го улучи. Мъничкият инсект проби живата тъкан на хамелеоновия му костюм, заби се дълбоко в тялото му и почна веднага да изпуска смъртоносната си нервнопарализираща отрова, а пипалата му се врязаха остро в плътта му.

Кайл политна назад. Тялото му анализира отровата на насекомото със светкавична скорост и активира сложна система от ензими и лимфни секрети, която бързо превърна токсичната субстанция в друга, напълно безобидна. Почти едновременно с това мястото около засегнатата част на тялото му се втвърди и се превърна в капсула, която попречи на насекомото да прониква по-навътре в тялото. Раната се затвори почти толкова бързо, колкото се и беше

отворила. Когато Кайл се метна с един скок към хората, от раната му нямаше ни най-малка следа.

Хуманоидът очевидно разбра колко безсмислено е оръжието му, защото не се опита повече да стреля по Кайл, а само направи движение, като че ли се кани да се дръпне встрани, но внезапно се спря и пресрещна Кайл с твърд удар с приклада на оръжието си. Този стоманенотвърд приклад попадна със страшна сила върху слепоочието на Кайл. Той постоя малко напълно замаян. Но въпреки това инстинктивно вдигна ръка нагоре, когато човекът се накани да замахне за втори път. Оръжието бе изтръгнато от ръката на хуманоида и падна на земята.

Сетивата на Кайл се проясниха отново. Той видя как хуманоидът вади нож и се опита да се изплъзне, но реакцията му отново се забави: дългото острие се заби дълбоко в шията му и той почувства как собствената му кръв нахлува в белите му дробове.

Кайл безнадеждно бе подценил местния човек. Не мислеше, че наистина ще трябва да се бие с него, но сега подсъзнанието му и изкуствено обострените му сетива започнаха да реагират: той светкавично стисна ръката на хуманоида, и то с такава сила, че можеше да чуе как пращи счупената кост, с другата си, свободна ръка посегна към ножа, измъкна го и умъртви човека със собственото му оръжие.

Когато се обърна, видя, че жената и детето вече са се отдалечили на десет-петнадесет крачки и тичат сред храсталака. За една секунда през ума му мина мисълта, че слугата наблюдава внимателно поведението му и че той ще трябва да отговаря за грешките, които е допуснал, после вдигна ножа на човека, който все още беше в ръката му и го захвърли нататък.

Улучи. Но вместо да убие малкото, в което се беше прицелил, ножът само го удари с дръжката си по рамото. Момиченцето изкрещя и хукна да бяга. Кайл изруга наум и се втурна подире му.

В този момент се случи нещо неочаквано. Вместо да бяга и да се озове в безопасност, жената внезапно спря, втренчи се с широко отворени очи първо в момиченцето, после в Кайл и се върна с един скок обратно!

Кайл беше слисан, така че дори не се противопостави, когато тя се хвърли с широко разперени ръце между него и детето и го заудря с

юмруците си. Два-три силни удара попаднаха върху него, и внезапно в ръката на жената блесна острието на нож, с който тя се прицелваше в очите му. Кайл се обърна настрана, така че острието не го улучи и жената залитна покрай него, после светкавично протегна крак и със свития си юмрук я удари в тила, когато тя мина край него. Още преди жената да падне на земята, той се завъртя, за да убие и момиченцето.

Но не го направи.

Не можеше.

Изведнъж разбра защо жената се беше върнала. Тя сигурно знаеше, че няма никакъв шанс да го победи, един такъв противник като него. И въпреки това се беше опитала.

Бавно, сякаш се бореше с невидими стоманени вериги, Кайл отпусна вдигнатите си за смъртоносен удар ръце и погледна към детето. Момичето лежеше по гръб, не мърдаше, а само го наблюдаваше с ужасени, широко разтворени тъмни очи. Кайл бавно се отпусна на колене и протегна ръка към детето, без да знае защо всъщност го прави, но все пак с увереността, че е правилно.

Кайл почувства ужаса, който изпитваше това малко същество, един ужас, който се дължеше само на вида му, а не на това, което той щеше да му причини. Изведнъж го осени идеята, че детето гледа на смъртта по-скоро като на избавление.

Кой беше той, та това момиченце се боеше по-малко от смъртта, отколкото от него?

— Не... не се страхувай, малката — каза Кайл. Гласът му беше дрезгав, не беше свикнал да произнася такива думи. — Няма да ти направя нищо.

Лицето на детето не изразяваше никакво чувство. Кайл разбра, че то изобщо не беше чуло думите му или пък че те нищо не му говореха.

Чу стъпки, после тънката плътна сянка на слугата падна върху лицето на момиченцето и най-накрая той откъсна погледа си от Кайл. Вдигна поглед нагоре и странният ужас в очите му отстъпи пред израза на отвращение и омраза.

Кайл също обърна глава и погледна слугата. Огромната мравка наблюдаваше с втренчен поглед него и момиченцето.

— Защо се колебаеш? — попита компютърният глас на превеждащия апарат. — Елиминирай я.

Кайл отново погледна към детето. То беше почнало да плаче тихо, но той знаеше, че сълзите, които се стичаха по мръсното му лице, не бяха от страх пред собствената смърт, а от вида на двете ужасни фигури. Студена, нечовешки силна ръка като че ли сграбчи сърцето му и го стисна бавно. Отново беше на пет години, отново държеше умирация си приятел в прегръдките си и за пръв и последен път като мегавоин той разбра какво означава да скърбиш за човек.

— Елиминирай я! — заповяда още веднъж слугата.

Кайл пак погледна към момиченцето, после се изправи съвсем спокойно, обърна се и уби слугата с едно-единствено, светкавично движение.

От покрива на Лувъра градът предлагаше гледка, която въпреки цялата разруха, въпреки зелено-виолетовата буйна растителност все още можеше да плени наблюдатели. „Изглежда, помисли си Черити, като че ли цялото достолепие на града все още съществува; бяха разрушили сградите и улиците, бяха заличили всяка следа от човешки живот и човешка дейност от другата страна на Сена, но това, което не можаха да отстранят, бе духът, създал този град. Париж продължаваше да е символ на всичко, за което хората някога са се борили: свобода, живот, справедливост...“

Тя свали бинокъла и погледна към Барлър и Скудър, които стояха до нея. Попита се какво ли изпитват тия двамата при вида на този град. „Може би нищо, помисли си тя отчаяно. Може би Гърк беше прав. Може би свободата беше само илюзия, за която не си струваше да се умира.“

Тя пропъди тази мисъл и отново погледна към силуета на Айфеловата кула. Пак ѝ се стори за момент, че различава там някакво движение, някакво неясно, тъмно проблясване, високо под самия връх.

— Видяхте ли я? — попита Барлър, когато тя свали бинокъла.

Черити го погледна изненадано.

— Кого?

— Кралицата.

— Не! — отвърна автоматично Черити. — Аз... За какво всъщност говорите?

— За кралицата — повтори Барлър. Той се усмихна извинително, когато забеляза въпросителния израз на лицето ѝ. — Какво си мислите, откъде идват всички тези малки чудовища, които без малко да изядат и вас, и приятелите ви за закуска?

В първия миг Черити изобщо не разбра за какво говори.

— Искате да кажете, мравките в реката...

— Това бяха малки мравки — каза Барлър, кимайки с глава. — Нейните изчадия. Единствената причина, поради която сте все още жива.

Черити окачи отново бинокъла към колана си.

— Обяснете ми, Барлър — настоя тя.

— С удоволствие. — Французинът посочи вратата зад себе си. — Но хайде да слезем пак долу. Има още неща, които искам да ви покажа.

Върнаха се обратно в сградата и влязоха в някакъв асансьор, който Барлър беше пуснал в действие единствено заради тях. Старомодната кабина потегли със скърцане надолу.

— Наистина, нищо от това, което знаем, не е доказано. Повечето неща сами сме си обяснили с течение на всичките тези години. Но ми се струва, че сме се приближили доста до истината. Видяхте реката. Тя не е единствено граница между Свободната зона и джунглата.

— Къде е отишла водата ѝ? — попита Скудър.

— Питайте капитан Леърд — отговори Барлър. — Аз ѝ показах стената. Показах ѝ също така какво става с живата материя, която влиза в допир с нея.

Скудър го изгледа с неприкрито недоверие.

— Искате да кажете, че... тя чисто и просто се разлага?

Барлър сви рамене.

— Разлага се, изпарява се, изчезва... не знам. — Той се усмихна едва доловимо. — Някога ще ви го покажа. Това е грандиозна гледка: тридесетметрова стена от вода, която направо изчезва. Наистина е впечатляващо.

За разлика от Скудър Черити не се съмняваше в думите на Барлър. Та нали беше видяла на какво беше способно това невидимо силово поле. А от Жан беше разбрала, че то стига доста навътре в земята, достатъчно дълбоко, за да блокира подземните канализационни връзки и нефтопроводи, през които жителите на Свободната зона можеха да се придвижват със своите мотори.

— Яйцата, които снася кралицата, те отнасят в реката — продължи Барлър след известно време. — На едно място, недалеч от стената. Ще ви го покажа по-късно, ако ви интересува. Впрочем не може да се види кой знае колко.

— Значи това е нещо като люпилня? — попита Скудър.

Барлър кимна.

— Да, но не вярвам това да е единствената причина, поради която са изградили тази стена около града.

— Но това е... напълно абсурдно — каза Черити объркано. Барлър я погледна въпросително и тя побърза да поясни: — Искам да кажа... защо им е било да си правят толкова много труд?

— А може би за тях това не е разход на енергия? — отвърна с усмивка Барлър. — Имах много време, за да разсъждавам по този и по други въпроси, и стигнах до убеждението, че това, което виждаме тук, не е нищо друго, освен естественото им обкръжение.

— Руините на един опожарен град? — попита иронично Скудър.

Барлър остана сериозен.

— Джунглата — отвърна той. — Не може да го знаете, защото сте отскоро тук. Но аз живея в тази зона вече четиридесет години. Повярвайте ми, промените още не са приключили. Донесли са тук не само някои растения и животни; нещо ще се случи с този град. Той се променя. Бавно, но непрестанно.

Скудър изглеждаше объркан и смутен, но Черити мислеше, че е разбрала какво иска да каже Барлър. Това, което ставаше под този енергиен купол, беше повече от едно изкуствено преустройство на ограничената зона. Може би по света имаше вече хиляди такива енергийни куполи — но тя изведнъж получи странната увереност, че това, което се простираше на отвъдната страна на реката, не беше само едно може би точно копие на родната планета на нашествениците. То беше тяхната родина. Те почваха да променят Земята. И при този процес правеха повече от това, да заместят някои местни растения с други, да внесат някои животински видове от своя свят и да ги пуснат да се развиват в почти безпомощната фауна на Земята.

Следващите думи на Барлър потвърдиха предположенията ѝ.

— Мисля — каза французинът — че това, което виждаме тук, е естествената екологична система на тяхната родна планета. Видяхте манната? — Скудър кимна. — Може би си мислите, че те я

произвеждат по изкуствен начин? Но не е така. Във всеки, случай не става така, както вие може би предполагате.

— О, да — вметна подигравателно Скудър. — Вероятно пада от небето, нали? Затова го и наричат манна?

Барлър кимна много сериозно.

— Горедолу е така — отвърна той. — Има само една разлика. Не пада от небето, а идва от земята.

Черити го погледна.

— Може би се произвежда от гората — каза Барлър. — Изследвахме част от това вещество. Съставено е почти само от растителни протеини. Нито един човек или животно, с които сме го изпробвали, не може да го яде. Но не е отровно, а само неизползваемо. На, мравките обаче изглежда е особено вкусно.

Искате да кажете, гората...

— ... го отделя, да — каза Барлър. — Може би са променили генетично растенията. Може би това е съвсем естествен процес за света, от който те идват. Един вид естествен хранителен разтвор, в който яйцата узряват и в който се развиват малките, докато пораснат достатъчно, за да излязат от реката.

— Това е невероятно! — възкликна Скудър.

Барлър поклати глава.

— Смятате ли? Намирам го всъщност доста последователно, след всичко, което сме разбрали досега за тях.

Асансьорът беше стигнал до партера и спря. Черити потисна неприятната си тръпка, когато тръгнаха по прашните коридори на Лувъра. Когато бяха влезли тук преди два часа, тя неволно си спомни това, което и беше разказал Стоун. Най-голямата колекция от художествени творби на планетата е оставена да се руши. Явно никой не се интересуваше от тези съкровища.

— Вижте, мосю Скудър — върна се Барлър към прекъснатия разговор, когато излязоха отново навън, — ние не знаем много за нашествието. Но знаем доста неща за мравките. Мисля, че тяхната култура се е развивала по съвсем друг начин от нашата. А в някои отношения те сигурно ни превъзхождат. Тяхната цивилизация не е ориентирана към развиването на някакви нови технологии, те са само един робски народ, не го забравяйте.

Скудър го погледна смутено и отново по лицето на Барлър пробягна познатата бегла усмивка на превъзходство.

— Човек лесно го забравя, нали? — попита той. — Но всъщност те не са нещо повече от нас. Някакъв народ, който някога е бил победен и сега се намира на служба при мороните. Наричаме ги морони, защото все още не сме виждали истинските господари, но в действителност те не са такива.

Черити знаеше, че Барлър е прав. След всичко, което преживя до този момент, това беше единственото обяснение. Някога преди, мороните навярно са завладели планетата на мравките. Бързо са разбрали какви ценни роби са им паднали в ръцете: един народ от огромни, интелигентни насекоми, чиито отделни индивиди на практика нямат свободна воля, които обаче като общност са направо непобедими. Ако се размножават така бързо, както и земните насекоми, то тогава е направо невъзможно да бъдат спрени, ако веднъж вече са се установили на някоя планета.

— Въпреки това не бива да ги подценявате — каза Черити.

Барлър спря и я погледна:

— Кой казва, че го правя? — попита той. — Напротив, капитан Леърд. Междувременно стигнах до извода, че тяхната система превъзхожда нашата. Защо трябва да се създават машини, които да произвеждат храни, когато можеш да накараш едно растение да ти ги отделя? Техниката им изглежда примитивна, но е изключително ефективна. — Той удари с ръка по приклада на оръжието, което се подаваше от колана му. — Да вземем ето този пистолет за пример. Знаете как действа, нали?

Черити кимна мълчаливо. Беше се запознала с тези малки, инсекти убийци малко след като се беше събудила. Но досега никога не беше намирала време, наистина да се замисли по въпроса откъде са дошли.

— Естествено, лазерният лъч е по-ефективен — каза Барлър. — Той има по-силно действие, стига по-далеч, стреля с по-голяма точност, но има един малък, обаче съществен недостатък: мунициите му не се размножават от само себе си. Нужна е невероятна технология, за да се произведе едно-единствено подобно оръжие. А това оръжие тук се поддържа само. Може би цялата техника на родната им планета функционира по този начин. — Той сви рамене. — Може би не

използват превозни средства, за да стигат от едно място до друго, а огромни животни, в чиито тела има съответните кухни и извивки. Може би не живеят в сгради, а в растения, които не трябва да се поддържат, защото сами се регенерират. Може би не използват радиотелефони, а надарени с телепатични способности същества... Тази представа е някак си привлекателна, нали?

— Има нещо ужасно в нея — прошепна Черити.

— Защо? — попита Барлър.

— Защото е ужасно да се манипулира живота — отвърна Черити.
— Има някои неща, които никой не би трябвало да докосва.

— Но не отивахте ли и вие нататък? — попита Барлър. — Според всичко, което съм чувал, е имало съответните изследвания. И невероятен напредък.

— Много от нас бяха на мнение, че не бива да се извършват повече изследвания в тази насока — отвърна Черити.

Барлър сви рамене.

— Е, нравките изглежда са го направили. Мисля, че можем да научим доста от тях по тези въпроси.

— За да се бием с тях? — попита Черити.

Барлър въздъхна.

— Не — каза той. — Доволен съм, че засягате темата, капитан Леърд. Вижте, снощи, когато открихме тази база... — Той млькна и затърси подходящата дума. — Казах някои неща, които беше по-добре да не казвам.

— Имате предвид, че сега най-сетне ще можете да се борите срещу тях?

Барлър кимна.

— Да. Не беше правилно. Аз... съжалявам.

— Което ще рече, че се отказвате — проговори Черити с горчивина.

За нейна изненада Барлър се усмихна.

— Странно е, нали? — попита той. — Сега ролите са сменени. Вчера вие се опитвахте да ме възпрете. И бяхте права. Не можем да спечелим тази война. Може би сме могли преди петдесет години, но сега не.

— Да не сте разговаряли с Гърк? — попита Черити.

— Да — призна Барлър. — Разговаряхме тази сутрин. Той е смешен дребосък, но за много неща е напълно прав.

— Невинаги сме на едно и също мнение — каза Черити.

— Знам — отвърна Барлър. — Аз и не искам да се мъча да ви убеждавам за нещо или да ви отклонявам от нещо. Само добре си помислете дали искате да останете при нас или ще си тръгнете. Няма да се опитвам да ви влияя по никакъв начин. Но ако останете тук, ще трябва да приемете нашия свят такъв, какъвто е. Хората тук са щастливи. И трябва да си останат такива. — Той вдигна ръка, когато Черити се наклони да възрази. — Знам какво искате да кажете, капитан Леърд. И всяка ваша дума е правилна. Но и аз съм прав, моля ви, опитайте се да го разберете. Повечето от нас са израсли тук и никога не са виждали нещо друго.

— Тогава ще ви напуснем, Барлър — отвърна Черити спокойно. — Не знам още как, но някак ще успеем да преминем тази стена.

— Аз дори вярвам, че ще успеете — отвърна Барлър. — Но трябва добре да прецените всичко. Там, навън, не ви очаква нищо друго, освен смърт. А тук ще сте на сигурно място.

— Но аз не мога да живея така — каза Черити. — Останалите също.

— Толкова лошо ли е тук? — попита Барлър.

— Не — отвърна Черити с горчивина. — Не, ако човек няма нищо против да... се отнасят като играчка с него.

— Съжалявам, че виждате нещата така. — Барлър изглеждаше засегнат, дори тъжен.

— Елен ми разказа за това, което наричате лов — каза Черити.

— Това е цената за нашата свобода.

— Цена, която е прекалено висока! — възрази Черити.

— Това е ваше мнение — отвърна спокойно Барлър. — Но то не е правилно. Мисля, че вашите пътни катастрофи на времето са отнемали много повече човешки живота, отколкото нашите ловувания.

— Но ние си бяхме създали този свят! Може би той не беше перфектен, може би не беше дори справедлив, но това беше нашият свят! Вие не сте нищо друго за тях, освен играчки! Те ви донасят ония, които не са годни за техните цели, а вие ги възхвалявате, за да... — Гласът на Черити й изневери. Пое няколко пъти дълбоко въздух, за да

може да продължи: — Не сте нищо друго, освен подвижни, живи мишени! Глупаци, с които те да могат да се упражняват!

Погледът на Барлър блуждаеше покрай нея в празното пространство. По чертите на лицето му пробяга странно меланхолична усмивка, но погледът му беше пълен с тъга.

— Ако наистина мислите така, капитан Леърд — каза той тихо, — тогава може би е по-добре да си идете оттук.

13.

Студ беше първото усещане, което изпита. Отвори очи, без да може да види нещо и в първия миг го обхвана паника при мисълта, че може би никога вече няма да може да вижда. После осъзна колко глупаво беше това предположение. Помещението нямаше прозорци, а осветлението не беше включено. Той затвори очи, съсредоточи се за миг, за да пренастрои зрителните си способности за инфрачервената зона и отново се озова в един свят, съставен от всевъзможни нюанси. Продължаваше да лежи върху масата за изследвания. Големият екран над него беше изключен. Кайл се ослуша. Отвън, по коридора, долови ритмичното дишане на един от слугите, който очевидно беше оставен на пост пред вратата, освен това, не се чуваше нищо друго.

Беше объркан. Ръцете и краката му бяха приковани с тънки железни халки към метална плоскост; но те знаеха с колко малко съпротива можеше да ги разкъса. И въпреки това не бяха оставили пазач. А това можеше да означава, че не са очаквали да се събуди.

Защо тогава се беше събудил? Апаратите на господарите не допускаха никакви грешки; също и тези, които бяха създали и които ги обслужваха. Опита се да повдигне главата си, но и там бяха поставени безброй тънки игли, които го свързваха с уредите, поставени от трите страни на масата. Кайл се поколеба още веднъж, после сви дясната си ръка в юмрук и напрегна за проверка мускулите си. Тънката стоманена окова около китката му проскърца и той почувства как металът почва да се пропуква. Кайл знаеше, че за него няма вече връщане назад, ако сега се освободи от оковите си и стане от масата. Вероятността да го убият беше голяма. И въпреки това самата представа да се противопостави на тази смърт или дори да направи опит за бягство изглеждаше абсурдна в първия момент. За всичко, което беше направил досега, можеше да се намери обяснение, опитът на Стоун да го убие, объркването и уплахата му, когато се озова отново на това забранено място... Ако сега обаче се освободеше от оковите, нямаше да има

никакво обяснение повече. Тогава той окончателно се превръщаше в предател.

Но не беше ли отдавна вече такъв? Не беше ли предавал собствения си народ в продължение на двадесет и пет години?

Нов шум прекъсна мислите му; дишането на слугата пред вратата стана неспокойно. Кайл извърна глава, погледна към включената врата и се послуша. Чува се стъпки, после той долови приглушени гласове, които очевидно принадлежаха на Стоун и инспектора. Когато се приближиха, Кайл отново се отпусна назад и затвори очи. Дишането му се успокои. Той наложи на сърцето си да бие равномерно и много бавно, сякаш продължава да се намира в безсъзнание. Миг по-късно вратата се плъзна и отвори с тихо бръмчене. Той усети, че в стаята влизат четирима души, двамата инспектори, губернаторът Стоун и един мегавоин.

Вратата се затвори отново и стъпките се приближиха до стоманената кушетка.

— Защо настоявахте да присъствате? — попита металическият глас на единия от инспекторите.

— Аз... — Стоун се поколеба. — Наречете го, ако искате, и прекомерна предпазливост — продължи най-сетне Стоун. — Искам да се уверя, че наистина ще бъде убит.

— Това е нелогично — отвърна инспекторът. — Нашето уверение трябва да ви е достатъчно.

Стоун се засмя насила.

— Аз съм човек — отвърна той. — А хората невинаги са логични. Не бих спал никога спокойно, ако не видя с очите си неговата смърт. Той се опита да ме убие. А аз знам на какво са способни тези същества.

Кайл не се осмели да отвори очи, защото знаеше, че присъстващият тук мегавоин ще регистрира и най-лекото движение. Не се осмели и да напрегне мускулите си или пък да мобилизира свръхмощните си силови резерви. Въпреки това всичките му сетива бяха внезапно активирани. Чуваше и най-малкият шум, долавяше и най-слабата вибрация, та, дори и движението на въздуха, причинявано от стъпките на Стоун и на мегавоина.

— Това ли е и причината, поради която искате да присъствате, когато бъде заловена капитан Леърд? — попита инспекторът.

— Една от многото — отвърна Стоун. — Но искам да съм сигурен, че наистина ще бъде заловена жива. Мъртва няма да ни върши абсолютно никаква работа.

— Вече не е необходимо да залавяме капитан Леърд жива — отвърна инспекторът. — Информацията, която очаквате от нея, и без това ще получим само след около час.

— Въпреки това! — възрази недоволно Стоун. — Бих се чувствал по-добре, ако мога да присъствам лично. Какво имате против?

— Нищо — отвърна инспекторът. — Извинете за въпроса. Беше чисто любопитство.

Кайл чу как се отстраняват двете мравки, за да направят път на мегавоина.

— Елиминирай го! — заповяда инспекторът.

С едно-единствено движение Кайл разкъса всички вериги, които го придържаха към масата и скочи.

Мегавоинът моментално разбра, че смятаният за безпомощен пленник е буден и прави опит за бягство. И реагира толкова бързо, както беше очаквал и Кайл. Грубото оръжие, което държеше в ръката си се опита да следва движението му, но Кайл изобщо не скочи на крака, а само ритна, както си беше в легнало положение.

Кракът му улучи лявото коляно на мегавоина и го раздробил. Ритникът не беше достатъчен, за да го изключи от играта, но тъмночервената светкавица, която щеше да улучи Кайл, се заби със съсък в металната маса зад него. Кайл моментално се сви на една страна, ритна втори път мегавоина по краката и най-сетне го накара да падне. Мегавоинът се срути на земята и Кайл с един скок се озова зад него. С едната си ръка го стисна през врата и изви главата му с всички сили назад, другата ръка обхвана китката на мегавоина и я задържа неподвижна с неумолима сила. Мегаманът се изправи. По сила той беше равен на Кайл, но раната му пречеше. Втора тъмночервена светкавица се появи от грубото оръжие в дясната му ръка и улучи единия от инспекторите. Бялата мравка пламна като от зловец вътрешен огън и после се превърна в облак пепел.

Кайл се опита да повдигне мегавоина нагоре и в същото време стегна всичките си мускули, за да пречупи тила му. Но не успя. Вместо да продължи да се съпротивлява на хватката на Кайл, мегаманът

изведнъж се дръпна напред, за да преметне Кайл над главата си. Кайл се остави на движението да отнеме почвата под краката му. Докато обаче се премятеше над главата на противника си, той светкавично бързо посегна към дясната му ръка и му отне оръжието. Тупна тежко върху металния под и даде изстрел с лазера, още преди да се е извърнал. Червеният енергиен лъч преряза помещението като коса от светлина и улучи мегамана, преди да успее да се хвърли към Кайл. Мегавоинът загина сред безшумна експлозия от червена светлина и извит във вихрушка прах.

Почти в същия миг друга отровназелена енергийна светкавица проряза пространството. Кайл се завъртя на пети, вдигна оръжието си нагоре и зачака ужасната болка, с която лазерният лъч щеше да улучи тялото му и да освободи в него цялата си енергия.

Но болката не се появи.

Вместо това той чу съскащо пращане и остро, някак жално изсвистяване. Изненадано обърна поглед — и застина на мястото си. Стоун беше извадил собственото си оръжие и беше стрелял. Но не към Кайл беше насочен неговият лазер.

Кайл забеляза с недоумение димящия отвор в бялата броня на инспектора. Мравката залитна. Четирите ѝ ръце се замяха из въздуха, но не откриха нищо, за което да се заловят. Мравката бавно се свлече на колене, остана известно време подпряна на две ръце, без да помръдва, и след това се килна напрани. Животът изгасна в студените ѝ многоцветни очи още преди гънките ѝ като на паяк крайници да престанат да се движат.

Кайл се изправи и погледна Стоун. Губернаторът се беше отдръпнал до вратата и гледаше втренчено към огромната мъртва бяла мравка. Не мърдаше нито един от двамата. Стоун сигурно знаеше колко безполезно е неговото оръжие по отношение на Кайл. Но очевидно той изобщо не беше се целил в него. Инспекторът беше стоял в другия край на стаята. Имаше само едно възможно обяснение: Стоун съвсем съзнателно беше убил инспектора. Но защо?

Пръстите на Кайл обхванаха спусъка на лазера му, Стоун също вдигна малкия си лазерен пистолет и го насочи към очите на Кайл. Но никой от тях не натисна спусъка. Няколко секунди се наблюдаваха неподвижно, докато Стоун пръв свали бавно оръжието си.

Кайл също не стреля. Не дължеше нищо на този човек, нито пък беше виновен пред него. Сега му се струваше, че е разбрал, защо Стоун е застрелял инспектора. След няколко минути той също свали оръжието си, обърна се и заобиколи Стоун, за да излезе през вратата. Погледът на губернатора го следеше и въпреки че Кайл дори не се извърна, той усети, как Стоун отново вдигна ръка и се прицелва към тила му. Въпреки това продължи да върви бавно, спря на половин крачка пред вратата и се обърна.

— Пет минути — произнесе тихо Стоун.

Кайл кимна безмълвно. Може би няма да преживее толкова много време, помисли си той. В тази база имаше десетки, ако не и стотици, отлично обучени мегавоини. Но това беше все пак шанс и докато стоеше все така и гледаше към губернатора Стоун, отново почувства едно ново, съвършено непознато и прекрасно чувство: надежда.

Пак се обърна, постави ръка върху дръжката на вратата и отново се поколеба.

— Пред вратата има пазач — каза той. — Той ще влезе, щом аз напусна това помещение. Ще трябва да си съчините някоя история — или да го елиминирате.

Без да изчака отговора на Стоун, той отвори вратата и прекрачи бързо в коридора. Стана по-лесно, отколкото очакваше. Слугата не е бил достатъчно внимателен или пък е бил позадрянал, защото като че ли не беше разбрал нищо за битката, разиграла се почти непосредствено зад гърба му. При излизането на Кайл от стаята реагира направо смешно бавно. Вместо веднага да удари на бяг и да вдигне тревога, той само издаде едно изненадано съскане и се помъчи да го улови. Кайл се изплъзна от ръцете му с доста игриво движение, стисна го за шията и го удари с все сила в насрещната стена. Използва само незначителна част от силата си за това движение, защото не искаше да убива повече, дори и това същество не. Въпреки това ударът беше толкова силен, че мравката се свлече с болезнен вик на пода и остана да лежи там известно време като замаяна. Кайл пристъпи до нея, скъса колана с оръжието и запрати малкия лазер колкото беше възможно по-далече. Оръжието се удари с всичка сила й стената и се разби на хиляди късчета.

После се обърна и хукна приведен през коридора. Беше запомнил пътя и знаеше, че след следващата извивка се намира една от стъклените асансьорни кабини. С малко късмет щеше да стигне до нея и да напусне сградата, преди да са изтекли петте минути, които Стоун му беше обещал.

Кайл още не беше стигнал до края на коридора, когато зад него внезапно светна отровназелена ярка светлина. Обърна се изненадано назад и вдигна оръжието си в същия миг, когато Стоун даде втори изстрел по пазача, и то съвсем отблизо. Кайл усети ледена тръпка, когато видя Стоун да се навежда над мъртвата мравка. Не видят на мъртвото същество го накара да потръпне като от студ. Смъртта и насилието се бяха превърнали в част от живота му. Това беше усещането, че вижда сам себе си. Беше абсурдно, но за момент слабата фигура в сива униформа прие неговото лице. Безпощадността, с която Стоун беше изключил мравката от играта, беше една и от неговите най-характерни черти. Способността мислещо и чувстващо същество да гледа на живота само като на математическа величина в някакво уравнение, характеризираше и неговото мислене.

Той с мъка се откъсна от тази гледка и хукна нататък. Може би не биваше да бяга, мина внезапно през ума му. Беше спасил живота си, но изведнъж не беше вече така сигурен, че наистина си беше струвало цената, която щеше да плати за това.

Събуди я леко разтърсване по рамото. Черити отвори уморено очи, но не видя нищо друго, освен някакво размазано светло петно над себе си и с тихо проклетие се обърна отново настрани.

— По дяволите, събуди се най-сетне! — извика Гърк.

Черити се обърна недоволно отново, опря се на лакти и погледна към сбръчканото лице на гнома:

— Какво има? — попита тя сънено. — Да не ме преследваш сега и в съня ми или си дошъл пак да ми изнасяш някакви лекции?

Гърк махна недоволно с ръка.

— Остави тия глупости! — настоя той грубо. — Тук става нещо.

Черити продължи да гледа джуджето с недоумение — и изведнъж се разсъни. Никога досега не беше виждала Гърк така изплашен.

Бързо скочи от леглото, нахлу униформения си панталон и тънка тениска и се нагани да тръгне към вратата, но Гърк ѝ махна с ръка да се върне.

— Облечи и останалите дрехи — каза той, сочейки към небрежно нахвърляните на стола до леглото ѝ вещи. — Сигурно ще ги потрябват.

Черити се подчини. Бързо облече якето си, нахлузи ботушите и накрая взе и лазерата от стола. Когато излезе в хола на хотела, следвайки джуджето, тя видя, че не е единствената, която той беше събудил. Скудър и Нет, напълно облечени, седяха в някакво кресло, а за своя изненада тя видя още Жан и Елен, които разговаряха тихо и много сериозно със Скудър. Когато влезе, те прекъснаха разговора си и Жан забърза развълнувано насреща ѝ.

— Те са тук! — извика той.

— Кой? — попита Черити.

— Ловците! — Жан посочи нервно с ръка към прозореца. — Един планер се появи преди час. А скоро след това още един. Сигурен съм, че те...

Черити го прекъсна с енергичен жест:

— Всичко по реда си — помоли тя. — Какво точно се е случило? Нападат ли ви?

Жан поклати глава.

— Не — каза той — във всеки случай не още. Но тук става нещо. Никога досега не са идвали в тази част на реката.

— Знае ли баща ви за това? — попита Черити, обръщайки се към Елен.

Тъмнокосото момиче поклати глава. Върху лицето ѝ имаше странно изражение. Изглеждаше... някак виновна, както се стори на Черити. Но същевременно и много разтревожена.

— Дойдохме веднага при вас — каза тя. — Знам, че би трябвало да уведомя баща си, но...

— Трябва да изчезвате! — каза Жан. — Сигурно търсят вас.

— Ако наистина го правеха, то те отдавна щяха да са ни намерили — отвърна Черити. — Какво по-точно се е случило?

Жан пристъпи нервно от крак на крак, но когато най-сетне отговори, той го направи изненадващо спокойно.

— Бях отвън — започна той. — Исках... да ида при танка, да поработя малко върху мотора си. Тогава видях планера. Летеше бавно и много ниско. Най-напред си помислих, че се кани да се приземи в града. Дори го изгубих от погледа си за известно време.

— Къде? — попита Черити.

Жан сви рамене.

— Не мога да кажа съвсем точно — призна той. — Но ми се струва, че не беше далеч оттук. Но не може да е кацал, защото малко след това отново го видях. Летеше на север.

— На север? — Черити се намръщи. — Но там няма нищо. Нищо, освен...

Тя млъкна по средата на изречението. Погледна притеснено към Жан.

— Сигурен ли сте? — поиска да се увери отново тя. — На север ли заминаха?

— Съвсем сигурен съм — отвърна Жан. — Вторият също.

— Кой втори? — попита Гърк.

— Вторият планер — отвърна Жан. — Веднага се върнах, за да бия тревога. Малко преди да стигна дотук, се появи още един.

— Летеше ли в същата посока? — поинтересува се Черити.

Жан кимна.

— Мисля — прошепна — Черити — че ми е ясно къде са искали да отидат.

— Къде? — попита развълнувано Елен. — Трябва да уведомим баща ми, ако знаете.

Черити я изгледа с особен поглед.

— Не мисля, че идеята е много добра — каза тя. — Като изключим това, че вероятно не е вече необходимо. — Черити отново се обърна към Жан. — Добре сте направили като сте се върнали веднага тук — каза тя. — Но сега ни е нужна вашата помощ Жан.

— Винаги — отвърна той.

— Можете ли да ни намерите превозно средство? — попита Черити. — Такова, в което да има място за всички ни?

Жан замълча объркано за известно време.

— Има няколко камиона — каза той след това. — Но нямаме право да ги използваме.

— Знаете ли къде се намират?

— Да. Но гаражът е заключен и се охранява.

— Е, добре — каза Черити. — Елате тогава с нас.

— Но къде? — попита объркано Елен.

Черити се обърна към вратата и ги подкани с жест.

— Да направим нещо, което отдавна вече исках да направя —
поясни тя бодро. — Да откраднем кола.

14.

Асансьорът се спусна безшумно надолу и погледът на Кайл опипа изпитателно местността наоколо. Беше тъмно. Повечето светлини в огромния, направен почти изцяло от стъкло купол бяха изгаснали. Никъде не се забелязваше ни най-малко движение. Никъде не се виждаше никакъв пазач. А и защо ли? Все пак това беше главната им квартира. Никой не можеше и да допусне, че някой ще се опита да се измъкне оттам.

Да бяга пеша би било напълно безсмислено. Базата беше прекалено голяма, за да бъде измината за няколко минути и човек да може да се скрие в джунглата. На Кайл му беше нужно превозно средство. Погледът му внимателно огледа ниските сгради, които обграждаха комплекса от хром и стъкло на главната квартира, поспря се за миг върху правоъгълния груб строеж на гаража и продължи нататък. Бронирани верижни танкове бяха надеждна защита, но се движеха твърде бавно и можеха лесно да бъдат забелязани. После погледът му попадна върху сребристия купол на хангара с планерите. В първия миг мисълта му се стори неизпълнима — но не беше ли самият той в ситуация, в която не му оставаше никакъв друг избор, освен това, да извърши някаква лудост?

Хукна приведен напред. Хангарът се числеше към малкото постройки, в които въпреки напредналия час на нощта все още имаше светлина. Кайл знаеше, че един от шестте летателни екипа имаше денонощна готовност. Екипажът се състоеше от четирима слуги, двама, които винаги бодърстваха, а другите двама спяха. Обаче всички тези стражеви екипажи бяха всичко друго, но не и особено бдителни. Пък и нямаше нищо, за което да трябва да са нащрек. Никой от учениците не би стигнал до идеята да открадне някой от планерите. Ако не допуснеше някаква грешка, може би щеше да успее.

Стигна незабелязан до халето, притисна се плътно до металната стена и се вслуша със затаен дъх. Все още беше спокойно. Петте минути отдавна бяха изтекли, но Стоун очевидно беше решил да му

даде повече време за преднина. Безшумно, притиснал гръб към ледения метал на купола, той се приближи до вратата, отвори я леко и внимателно надникна вътре. Огромната полусфера беше ярко осветена. С чувство на леко удивление Кайл установи, че тук са само три от всичките шест планера. Доколкото знаеше, един от тях непрестанно патрулираше над реката, която представляваше и границата със Свободната зона. Но къде бяха останалите два?

Внезапно си спомни какво беше казал инспекторът относно капитан Леърд. Очевидно беше закъснял, за да я предупреди или пък да направи каквото и да било за нейното спасение.

Наблюдава още известно време вътрешността на халето, никъде не забеляза подозрителни движения и най-сетне се вмъкна предпазливо през вратата. Босите му ходила не предизвикваха никакъв шум върху проблясващия метален под на халето. Едва когато Кайл беше стигнал до единия от трите планера, той осъзна, че тук няма никакви пазачи. Очевидно дежурните мравки са излетели с един от останалите три планера.

Качи се безшумно в първия планер, промъкна се през късия коридор до централата и спря още веднъж, за да се послуша. Зад затворената бронирана врата не се чуваше нищо. Въпреки това Кайл напрегна мускули и се подготви за нападение, когато вдигна ръка и задвижи механизма за отваряне. Вратата се плъзна с леко бръмчене към стената и осветлението в малката командна кабина светна автоматично.

Помещението беше празно. Кайл се втурна светкавично към мястото на пилота, отпусна се в креслото и се опита за четири-пет секунди да си спомни как се управлява едно такова нещо. Моделът беше много обикновен, пригоден само за полети в атмосферата. Но щеше да е достатъчен за неговата цел. Всичко, което му беше необходимо, беше един час преднина.

Пръстите му бързо се плъзнаха по клавишите, сякаш контролните прибори не бяха създадени за напълно различните по конструкция лапи на слугите. По полукръглия пулт затрепкаха слаби разноцветни лампички и няколко асиметрично оформени монитора се изпълниха с изображения и колонки от цифри. Вратите на планера се затвориха сами и не след дълго Кайл чу приглушеното боботене на огромните електродвигатели, които отвориха покрива на купола на

хангара. Едва сега в базата щяха да разберат, че в планера има някой, който се опитва да излети с него.

Но, беше вече прекалено късно да го спрат. Нямахше да се осмелят да обстрелват планера непосредствено над базата. Накани се да протегне ръка към волана, когато погледът му се спря на един от малките монитори. Кайл смръщи изненадано вежди, набра бързо няколко цифри в маркираната с чужди символи клавиатура встрани на монитора и прочете текста, който се появи на малкия екран. Очевидно този планер беше вече програмиран за определена цел. И той изведнъж разбра за коя.

Кайл изключи монитора, посегна към волана и включи двигателите. Глухо вибриране изпълни тялото на летателния апарат. На пулта пред него затрепка в лудешка скорост някаква жълта лампа, сякаш някой се опитваше да се свърже по радиостанцията с планера. Кайл не му обърна внимание, хвърли бърз поглед към прозрачния купол над себе си и установи, че таванът на халето се е разтворил достатъчно. Включи планера и го изведе от хангара. Лявата ръка на Кайл пусна кормилото и посегна към едно табло, прикрепено към подвижен лост. След като натисна един бутон, върху прозрачната материя на купола се появи сложна червена плетеница, напомняща тънка паяжина. Кайл освободи центъра на купола да гледа право към пода на халето, после се прицели към един от двата останали планера и стреля.

Ослепителен енергиен лъч се появи от долната страна на планера и попадна върху сребристото летателно тяло. За момент изглеждаше, като че ли тялото на планера изсмуква енергията вътре в себе си, после то бе разкъсано от ярка експлозия. Отломки и пламъци изпълниха вътрешността на хангара и изведнъж нагоре се издигна черен, мазен дим, който отне видимостта на Кайл. Той включи друг бутон и внезапно на прозореца пред него се появи компютърната диаграма на хангара, където можеше да се види разположението на двата останала планера. Кайл премести визъора малко вдясно и даде втори залп. После вдигна планера на известна височина, завъртя се на място и насочи визъора към бляскащия стъклен дворец на главната квартира, в който му бяха ограбили човешката същност, към свой личен ад.

Но той не стреля.

Не успя.

Докато под него навсякъде из базата светваха лампи и прожектори и отекна воят на алармените сирени, Кайл вдигна планера още по-нагоре. След това дръпна рязко напред лоста на ускорението.

15.

Трябваша им близо два часа, за да стигнат до целта си. Открадването на камиона се беше оказало по-лесно, отколкото Черити беше очаквала: двамата мъже, дежурни в подземния гараж, където се намираще паркингът на Свободната зона, бяха всичко друго, но не и особено бдителни. А присъствието на Елен беше напълно разпръснало всякакво тяхно подозрение. Може би, помисли си Черити, в бъдеще те ще бъдат по-малко доверчиви, ако успееш да се освободят от веригите, с които ги беше свързал Скудър.

Но опасностите бяха започнали още с излизането от гаража. Пътищата ставаха все по-лоши, колкото повече се придвижваха на север. На няколко пъти Черити дори си помисли, че ще трябва да се откажат от превозното си средство, а веднъж, в продължение на две или три мили им се бе наложило да пълзят направо с мравешко темпо, защото асфалтът беше прорязан от буренак и коренища. Но сега най-сетне вече стигнаха до станцията на метрото, където бяха слезли преди няколко дена заедно с Барлър.

Черити даде знак на Жан да спре. В гората беше много тихо и тя не искаше шумът на мотора или светлината на фаровете да алармират мороните преждевременно.

Жан закара колата под сянката на една руина, изключи двигателя и слезе. Скудър, Нет, Елен и Гърк безшумно се смъкнаха от каросерията. Черити беше казала на Нет какво очаква да открие, но момичето въпреки всичко беше настояло да ги придружи, въпреки опасността, на която се подлагаше по този начин, което обаче Черити разбираше много добре. И тя самата не би действала по друг начин.

Въпреки това настоя Жан и Елен да вървят в края на малката им група и им нареди веднага да побегнат, ако бъдат открити или дори нападнати. Съжаляваше, че не беше запомнила по-добре пътя при първото си посещение тук, защото в тъмнината запуснатите улици много си приличаха, а малкото различия, които съществуваха, бяха заличени от джунглата. Когато стигнаха до кръстовището, където на

времето бяха завили с Барлър, тя се поколеба за миг нерешително. После се огледа наляво — и видя планера.

Един огромен, сребрист диск се издигаше като в състояние на безтегловност на около две педи над земята и от някаква отворена врата върху напукания асфалт падаше студена, зелена светлина. Второ подобно летателно съоръжение се намираше на стотина метра оттам. На бледата светлина, която идваше от открянатата врата, Черити съзря приличните на сенки фигури на многобройни мравки, които се движеха стремително насам-натам.

Тя безшумно се промъкна под прикритието на някаква разрушена стена и изчака Скудър и останалите да я последват.

— Слушайте сега — прошепна Черити. — Скудър и аз ще продължим напред. Вие оставате тук. И няма да тръгвате подир нас, каквото и да се случи. — Погледна настойчиво особено към Елен. — Разбра ли? Ще останеш там, където си — освен в случай, че ви нападнат. Ако ви открият, хуквате да бягате и се опитвате да се измъкнете по някакъв начин.

— Аз идвам с вас — настоя Елен.

Черити поклати решително глава.

— Изобщо няма да го правиш — каза тя. Елен щеше да избухне, но Черити махна повелително с ръка. — Мога да си представя как се чувстваш. Но не бихте имали никакъв шанс, повярвай ми. Аз дори не съм сигурна, дали двамата със Скудър ще се справим.

Погледна последователно към Нет и към гнома.

— Ще внимавате за двамата — нареди тя. — Ако се опитат да извършат някоя глупост, тогава ги вържете.

Хукна да бяга, преди още Елен или Нет да имат възможност да ѝ противоречат. Приблжиха се приведени до сградата на посолството.

— Защо изобщо трябваше да вземаш тия двамата? — попита шепнешком Скудър.

Черити сви рамене, както бягаше, и изведнъж спря, когато ѝ се стори, че забелязва някакво движение. После видя, че е само някакво животно, което бяга изплашено, и продължи нататък.

— Мислиш ли, че щяха да останат? — добави тя след кратко мълчание. — А освен това — добави тя после, — така ми се струва, че е по-добре. Не съм сигурна дали нямаше да направи още някоя глупост.

— Хм — обади се Скудър. — Ще имаш ли нещо против да ме уведомиш какво всъщност правим тук? Искам да кажа, че ми се ще да зная защо, в края на краищата, ще ме застрелят всеки момент.

— Ще ти кажа, щом се стигне дотам — отвърна с усмивка Черити.

Приблжиха се до сградата на посолството откъм северната стена. Многобройни огромни прожектори обливаха фасадата с почти дневна светлина. Черити пресметна, че трябва да има към тридесетина мравки, които се движеха пред входа на сградата. Сред огромните инсекти тя съзря и маскировъчните костюми на доста много мъже, между тях и някои, които беше видяла още същия ден при пристигането си в Свободната зона. Черити не каза нищо, Скудър също премълча, но изразът на лицето му помрачня.

Заобиколиха сградата тичешком. Скудър се опита на два пъти да зададе някакъв въпрос, но Черити все му даваше знак да мълчи и спря едва когато се бяха приближили до сградата на десет или дванадесет крачки. Погледът ѝ обходи внимателно задната стена на постройката и се установи накрая на един от по-слабо осветените прозорци в партера. Хукна бързо и безшумно натам, отстрани острите парчета стъкло, останали по рамката, и се изкатери вътре. Скудър я последва. Черити побягна към вратата и се вслуша за миг, когато натисна дръжката ѝ и надникна предпазливо през тесния отвор.

Коридорът пред нея тънеше в сумрак, но в края му се виждаше трепкаща бяла светлина. Черити долови шума от твърди стъпки на лапи по пода. Тя отвори предпазливо вратата, хвърли последен проверяващ поглед и в двете посоки и след това побягна, далеч от светлината и по посока на стълбата, която почваше в другия край на коридора. Скудър я следваше плътно по петите.

Въпреки че и двамата се движеха направо безшумно, на нея ѝ се струваше, че стъпките им отекват толкова силно в целия коридор, че ще се чуят навсякъде в сградата. А за малкото секунди, които им бяха необходими, за да стигнат до стълбата, през главата ѝ се стрелнаха безброй причини, поради които начинанието им можеше да не успее. Но чудото се случи: те достигнаха до стълбата, без да бъдат открити.

— Къде изобщо отиваш? — попита шепнешком Скудър.

Черити се огледа нерешително, преди да отговори само със свиване на раменете.

— Търся стаята на посланика.

— Мислех, че познаваш всичко тук? — попита Скудър.

Черити махна ядосано с ръка и се дръпна на две-три крачки от стълбата. Имаха късмет. Откриха бюрото на посланика още при третата врата, която отвориха.

Черити се вмъкна вътре, даде знак на Скудър да стои на пост при вратата и се огледа с разтуптяно сърце. Беше тъмно. Малкото светлина, която влизаше през изпочупените прозорци, осветяваше помещението много слабо. Но въпреки това намери веднага онова, което търсеше.

Сейфът беше скрит зад ламперията на стената, която, както и останалите мебели, беше станала жертва на пламъците. Черити смъкна разтопените останки от изкуствената материя, при което предизвика такъв шум, че Скудър разтвори очи и започна яростно да ѝ ръкомаха. После тя се отдръпна, разгледа, наклонила глава сейфа и накрая смъкна лазера от рамото си. Скудър я наблюдаваше изненадано.

— Какво ще правиш? — попита той с изплашен шепот.

Черити сви рамене.

— Ще се изпробвам в ролята на касоразбивач — отвърна тя иронично.

— Не мисля, че сега точно е моментът да си правим шеги — каза ядосано Скудър. — Какво, по дяволите, търсим тук?

— Въпросът трябва да гласи: какво, по дяволите, търсят мравките тук? — каза Черити. — Някъде долу трябва да има нещо, което е адски важно за тях.

— Това компютърно съоръжение — предположи Скудър.

— Да — каза Черити. — А аз, глупачката, взех, че им отворих и вратата. Но се питам какво се надяват да намерят там.

— Не е ли достатъчно това, което ти самата изброи? — попита Скудър. — Всичките ви оръжия? Запаси, бункери, бази...

Черити поклати глава.

— Не. Това те лесно биха могли да получат, Скудър. Долу те могат да намерят комплектно оборудване, но ако търсеха само плячката, едва ли биха оставили това съоръжение недокоснато цели петдесет години.

— Боя се, че не мога да те разбера съвсем — призна Скудър.

— И аз — каза Черити. — Но съвсем сериозно, през цялото време имах чувството, че нещо не е съвсем така в историята на Барлър.

Ако се интересуваха единствено само от старите складове за оръжие, отдавна биха се опитали да проникнат по насилствен начин в бункера, даже и с вероятността да го разрушат. — Тя решително тръсна глава. — Не, там долу трябва да има нещо, което е безкрайно ценно за тях.

— И какво е то? — попита Скудър.

— Откъде мога да знам? — отвърна раздразнено Черити. — Единственото, което ми е известно, е, че те по никой начин няма да го получат.

Скудър я погледна изненадано:

— Какво ще правиш? — попита той.

— Приготвила съм малка изненада за нашия приятел Барлър — отвърна Черити. — Следи вратата, моля те.

Скудър се върна при вратата, а тя включи инфрачервената оптика на оръжието си. После натисна спуська. Ярък, тънък като игла лъч прободде сейфа и се вряза в стоманата, разпръсквайки искри наоколо. Черити описа бавен полукръг с оръжието, преди да свали отново пръста си от спуська, и се приближи до сейфа, за да види какво е направила.

Беше ѝ трудно да потисне въздишката си на разочарование. Лазерният лъч почти не беше повредил стоманата.

— Що за глупост е това? — изсъска Скудър.

— Трябва да отворя сейфа — отвърна Черити, без да го поглежда, — но се боя, че това ще трае доста време. — После се обърна сериозно към Скудър: — Мислиш ли, че ще можеш да ги задържиш за десет минути?

— Може би, ако идват по един и невъоръжени — отвърна кисело Скудър.

Вместо да отговори, Черити пак вдигна оръжието си, но този път не даде изстрел, а го остави на масата и се приближи до прозореца. Доколкото беше възможно, тя притвори отвора с останките от пердетата, после взе отново лазера си и се прицели. За втори път яркочервеният енергиен лъч се вряза в стоманата.

Минаха повече от десет минути, преди да разпои вратата на сейфа. Трезорът беше направен не само от особена, непробиваема стомана, но беше, освен това, и много дебел. На Черити се наложи на няколко пъти да прекъсва работата си, когато в горния край на оръжието ѝ светеше червената лампичка и показваше, че оръжието е

прегряло. Но най-сетне успя. Изпод лъча не изскачаха вече никакви искри, а той внезапно потъна във вътрешността на сейфа и за част от секундата лумна ярък огън, преди Черити да може да отдръпне пръста си от спусъка и да намали енергията на оръжието. Ако разрушеше това, което се криеше зад вратата на сейфа, то трудът ѝ щеше да е напразен.

— Мисля, че идва някой — каза Скудър, когато тя отново приготви оръжието и се прицели през визъора.

— Ей сега свършвам — отвърна Черити. Тя стреля. Лъчът почти не се видя, но енергията му беше достатъчна, за да прогори останалата няколко милиметрова метална плоскост. Внимателно, милиметър по милиметър, Черити отдели напълно секретната ключалка на сейфа.

По коридора отекнаха стъпки и Скудър извика изведнъж:

— По дяволите, побързай! Идват ни гости!

Изведнъж се чу силно изсвирване и малко по-късно Черити чу Скудър да ругае и стреля. Малко след това в коридора се чу експлозия. Второ, още по-остро изсвирване отговори на този шум. Два-три тънки лазерни лъча за малко се разминаха със Скудър и подпалиха само ламперията зад гърба му. Друг изстрел проби вратата точно до лявото му рамо и подпали завесите.

С глух тропот секретът на сейфа падна и се удари в земята. Черити пусна оръжието, направи бърз скок и се озова до сейфа. Вътрешността му беше пълна с изгоряла хартия. Тя измете всичко, опипа с пръсти задната стена на трезора и миг по-късно откри това, което търсеше. Чу се щракване, когато натисна с ръка контакта, после уж цялата задна стена на стоманения шкаф се раздели на две и откри пред погледа ѝ табло, на което имаше малък монитор.

Скудър стреляше все по-ожесточено. Откъм коридора проникваше отражението на огъня, ако се съдеше по шумовете, там трябва да се беше появила половин армия мравки, които отвърщаха на огъня на Скудър. На Черити ѝ се струваше, че е цяло чудо, че той все още не е прострелян.

Тя пак протегна ръка и се съсредоточи отново върху малкото табло. Пръстите ѝ трепереха, когато се приближиха до клавиатурата. Надяваше се всичко да е още така, както си го спомняше.

Бавно набра с клавишите деветцифрения код и зачака със затаен дъх. Минаха секунди, после екранът се изпълни със зелена светлина и

с микроскопични буквички, които я подканяха да набере собствения си код. Черити го направи и в съседство с монитора пламна червена точица с големина на игла.

Изведнъж Скудър започна да крещи и направи отчаян скок, за да се спаси, когато огнен облак удари по вратата и почти подпали стаята.

Черити се увери с бърз поглед, че той не е ранен сериозно и пак се обърна към сейфа, като бързо почна да сваля плакетата от верижката на врата си. Пръстите ѝ така силно трепереха, че ѝ беше трудно да пъхне тънката метална пластинка в отвора под клавиатурата.

Отново минаха няколко мига, през които Скудър нещо ѝ крещеше, което тя така и не разбра, и стреляше непрекъснато към ярките пламъци през вратата, очевидно без вече да се цели, а само да осигури своеобразна бариера.

Най-сетне цветът се смени от червен на зелен. Черити отново вдигна ръка и бързо започна да подава петцифрени числени групи. На два пъти сбърка и сърцето ѝ почна да бие ускорено. Трети шанс нямаше да получи.

Когато вкара и последната цифра, светлината до монитора отново стана червена и върху монитора се появи съобщението, което беше очаквала.

„АКТИВИРАНА Е СИСТЕМАТА ЗА
САМОУНИЦОЖЕНИЕ!
МОЛЯ ПОДАЙТЕ ПОСЛЕДНИТЕ ТРИ ЦИФРИ!
ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ: КОМАНДАТА НЕ МОЖЕ ДА
СЕ ОТМЕНИ!“

— Чери! — изкрещя Скудър с пресекващ глас. — Не знам какво правиш, но каквото и да е то, направи го веднага!

Черити пое дълбоко дъх, поколеба се за миг — и после натисна три последователни пъти цифрата 7.

Чу се тихо щракване. Уредът отново ѝ върна плакетата и изведнъж цветът и на монитора се промени от зелен на червен.

„СЪОРЪЖЕНИЕТО ЗА САМОУНИЩОЖЕНИЕ Е
АКТИВИРАНО!
ИМАТЕ ПЕТНАЙСЕТ МИНУТИ, ЗА ДА
НАПУСНЕТЕ СГРАДАТА!“

Черити бързо прибра плакетата си, прикрепил я към верижката и натисна скрития шалтер, който отново прикри задната страна на сейфа. Зад нея се чу изненадан вик, после глухо трополене и звуците от боричкане, и когато Черити се обърна, тя видя Скудър, който се опитваше да се съпротивлява както отчаяно, така и безсмислено срещу двама морони, които по някакъв начин бяха преминали през огнения ад на входа. Тя вдигна оръжието си.

— Не бих го направил — дочу се глас откъм вратата.

Черити застина на мястото си. Тя бавно отпусна лазера надолу и погледна към Барлър, който стоеше пред горящата врата и се прицелваше с лазерно оръжие право в нея.

— Бъдете благоразумна, капитан Леърд — каза спокойно Барлър.
— Мисля, че знаете кога сте изгубили. Не ме принуждавайте да ви ранявам.

Черити пусна оръжието си на земята и се обърна към Скудър, който продължаваше да се гърчи в стоманената хватка на огромните четириръки насекоми.

— Прекрати това — каза тя — той е прав.

— Много разумно от ваша страна, капитан Леърд — каза Барлър. Той се приближи, като продължаваше да държи оръжието си заплашително насочено към Черити. — Може ли да попитам какво правите тук?

— Можете — отвърна студено Черити, — но аз няма да ви отговоря.

Барлър се усмихна леко, погледна първо Скудър, после нея, и накрая също свали оръжието си. Погледът му попадна върху сейфа зад гърба ѝ. Намръщи се и надникна объркан в напълно празния трезор. После се приведе и попипа задната стена. Минаха само няколко секунди, докато се повтори пак щракащият звук и металната плоча да се дръпне отново настрани.

Барлър издаде нов вик на изненада, когато съзря малката компютърна клавиатура, а след това очите му широко се ококориха, когато прочете надписа върху монитора:

„АКТИВИРАНА Е СИСТЕМАТА ЗА
САМОУНИЩОЖЕНИЕ!
ИМАТЕ ТРИНАДЕСЕТ МИНУТИ, ЗА ДА
НАПУСНЕТЕ СГРАДАТА!“

Погледа втренчено надписа, после с рязко движение се обърна назад и я изгледа с поглед, пълен с омраза.

— Трябва да си призная, че ви подцених, капитан Леърд — произнесе той студено. — Изключете го!

— Не мога — отвърна Черити.

— Не ви вярвам — отвърна Барлър.

— Това е ваш проблем — отговори Черити.

— Бих могъл да ви принудя!

— Може би — призна Черити. — Но не и в близките тринадесет... — Тя хвърли поглед към монитора — ... дванадесет минути.

— Предполагам, че няма да помогне и това да ви оставя тук с вашия приятел и се надявам, че собственият ви живот ще ви е по-мил — каза Барлър.

Черити кимна.

— Точно така.

Той отново я погледа известно време, без да каже нищо.

— Добре! — заяви той накрая. — Тогава ние изчезваме оттук. — Той махна заповеднически към двете мравки, които държаха Скудър. — Измъкнете го оттук. За капитан Леърд ще се погрижа аз.

Докато двамата морони издърпваха индианеца от горящата стая, Барлър вдигна оръжието на Черити, метна си го през рамо и отново насочи своето към нея.

— Моля ви, не ме принуждавайте да ви застрелвам, капитан Леърд. Знаем, колко сте опасна.

— В това отношение имате известно преимущество пред мен — отвърна презрително Черити. — До преди два часа аз все още не знаех,

колко опасен сте вие.

Барлър я измери с особен поглед, който тя не можа да определи в първия момент. После изведнъж се усмихна, като че ли му беше направила комплимент. Повтори подканата си с помощта на оръжието и посочи към вратата.

— Сега наистина трябва да тръгваме — каза той. — Постепенно тук става доста неудобно.

Стрелбата на Скудър беше превърнала коридора в истински ад от огън и дим. Стълбата също беше обхваната от пламъци. Барлър посочи към отворените врати на някакъв асансьор в другия край на коридора. Черити влезе вътре, кръстоса ръце пред гърдите си и се облегна на задната му стена, като се загледа безучастно в Барлър, който затвори вратата и се обърна бавно към нея.

— Сега поне зная — обади се тя — защо преди три дена бяхте така сигурен, че не сме никакви шпиони.

Барлър я погледна някак тъжно.

— Вие пак се заблуждавате, капитан Леърд — произнесе той с тъга. — Аз не работя за окупаторите.

— Разбира се, че не — отвърна саркастично Черити. — Как ли ми хрумват такива абсурдни идеи!

Изразът на тъга по лицето на Барлър се засили още повече. Но той не каза нищо, докато асансьорът стигна до партера на посолството и вратите му се отвориха.

Огромното помещение все още беше препълнено с мравки. Черити видя обаче и неколцина от хората на Барлър. Те прекосиха залата, излязоха навън и бързо преминаха през парка, за да се върнат отново на улицата. Двата планера продължаваха да стоят неподвижно над улицата, но бяха включили цяла армия от прожектори, които прогонваха нощта на около половин миля разстояние. В долната страна на летателните апарати се бяха отворили още няколко врати, а от сградата на посолството излизаха все повече и повече мравки, които изчезваха в планерите.

Скудър се намираще на няколко крачки от един от планерите и бе задържан от две мравки. Зад него бяха заели позиция двама от хората на Барлър, а от отсрещната страна се приближаваха Гърк, Жан и дъщерята на Барлър! Движеха се неохотно и с вдигнати ръце, следвани от четири въоръжени мравки.

Барлър погледна за миг дъщеря си, без да каже нито дума, после отново се обърна към Черити и каза:

— Не биваше да вмъквате, в тази история и Елен, мис Леърд.

— Тя не е виновна — отвърна Елен вместо Черити.

Баща ѝ само я погледна с тъжна усмивка.

— Не трябва да я защитаваш, Елен.

— Но аз не го правя! — отговори Елен. Гласът ѝ трепереше от гняв. — Капитан Леърд не искаше да идвам с тях. Но аз настоях. Искях да се уверя със собствените си очи.

— За какво? — попита меко Барлър.

— За това, че е права — отвърна дъщеря му. Черити видя как очите ѝ се напълниха със сълзи. — Аз... не исках да повярвам. Но тя е права. Ти си предател. Ти работиш за тях.

Барлър се наклони да отговори, но после даде знак на мравките, които охраняваха Черити и останалите, да ги заведат при Скудър.

— Има ли опасност за нас тук? — попита той, като отново се обърна към Черити.

Тя кимна.

— Кажете ни истината, капитан Леърд — помоли Барлър. — Никой няма да спечели нищо, ако загинем всички до един.

— Няма никаква опасност — отвърна Черити. Посочи пояснително към руините, които обграждаха улицата от двете ѝ страни. — Това тук беше някога жив град, Барлър. Мислите ли, че сме искали да унищожим стотици невинни хора?

— Не — отвърна Барлър. — Не вярвам също и в това, че вие ще пожертвате себе си и приятелите си, само за да унищожите няколко морони и да разрушите два планера. — Изглеждаше, като че ли се кани да каже още нещо, но вместо това извади подвижна радиостанция от колана си и я вдигна към устните си.

— Излизайте — произнесе той в микрофона. — Остават ви само шест или седем минути.

— Кого предупредихте? — попита Черити, когато той изключи апарата и го прибра отново на мястото му. — Вашите хора или... четириръките си приятели?

— Те не са ми приятели — отвърна спокойно Барлър.

— Сигурно — каза Черити.

Барлър въздъхна.

— Моля ви, капитан Леърд... — започна той, после поклати глава и махна някак отчаяно с ръка. — Е, добре — каза той. — Ще се помъча да ви обясня, но не тук. — Посочи към Елен и останалите и Черити го последва.

Скудър най-сетне беше престанал да се съпротивлява на хватката на двете мравки, но гледаше към Барлър със също толкова омраза, както и Елен.

— Доволен ли си сега? — попита тя баща си.

— Моля те, Елен — произнесе Барлър умолително. Послушай ме поне за пет минути. Може би след това ще ме разбереш.

— Всъщност — отвърна дъщеря му — няма нужда да обясняваш нищо. И без това те разбирам. Значи Жан и останалите все пак са били прави.

— Проклет предател! — извика Жан — А какво мислите да правите сага с нас? На място ли ще ни разстреляте или ще ни предоставите на приятелите си?

— Нищо няма да ви се случи — отвърна Барлър. — Знам, какво си мислите. Но повярвайте ми, не работя за тях. Никога не съм го правил!

— Разбира се, че не! — каза развълнувано Жан. — Затова и задушаваште в зародиш всеки опит да им се противопоставим по някакъв начин.

— Правех го само за да ви защитя! — защити се Барлър. — Да, по дяволите! Наричайте ме предател, ако искате. Вярно е, говорил съм с тях от време на време и съм си имал вземане-даване с тях. Но съм го правил с едничката цел да спася живота на всички ни.

— Затова и сега ни предадохте, нали? — попита гневно Скудър.

— Трябваше да го направя — отвърна Барлър. Обърна се към Черити. — Моля ви, капитан Леърд, помъчете се да ме разберете. Разказах ви колко много държат да имат достъп до тази база.

— И вие им го осигурихте — проговори Черити с горчивина. — Струваше ли си поне?

— Да — отвърна сериозно Барлър. — Може би това спаси живота ни, даже и вашият, капитан Леърд.

— О, колко великодушно! — възкликна иронично Черити, но Барлър остана сериозен.

— Наистина смятам така, капитан Леърд — каза той. — Говорих с коменданта на базата. Той дори не иска арестуването ви. Може да останете при нас, докато пожелаете.

— Като пленница — предположи Черити.

Барлър поклати глава.

— Като гражданин на Свободната зона — отвърна той. — После посочи към сградата на посолството. — Това беше всичко, което те желяеха. Не знам как ще реагират, когато разберат какво сте направила. Но не вярвам да ви се случи нещо.

— Разбира се, че не — намеси се саркастично Скудър. — Ще ни връчат медал, предполагам.

— Понятия като отмъщение или разплата са им чужди — отвърна спокойно Барлър.

— Ти си я продал! — възкликна дъщеря му. — Ти си я...

— Можеш и така да го наречеш — прекъсна я баща ѝ. — Знам, че сега ме мразиш, Елен. Но това трябваше да стане. Трябва да се договаряме с тях. Това е единственият начин, за да оцелеем.

— О, жалък страхливец! — отвърна Елен.

Когато баща ѝ понечи да отговори, отгоре се стрелна ярка светкавица. Черити подскочи стреснато, готова вътрешно да види как сградата на посолството се разлита на всички страни вследствие на експлозията, но сградата беше непокътната.

Миг по-късно от небето се чу глух, продължителен тътен.

— Какво, по дяволите, беше това?! — извика Скудър.

Втора, още по-ярка светкавица раздра тъмнината и почти едновременно с това от вътрешността на двата планера завиха пронизителните сирени.

Черити отскочи изплашено встрани, когато край нея пробяга някаква мравка и изчезна във вътрешността на планера. От сградата изведнъж наизскочиха десетки черни четириръки същества и хукнаха към планерите. Също и мравките, които бяха охранявали до този момент Скудър и останалите, се обърнаха кръгом и незабавно се втурнаха към самолетите си. Барлър с бързи жестове им даде знак да се оттеглят и същевременно нареди на няколко души от хората си да поемат те охраната на пленниците. Ярките прожектори на планерите изгаснаха, едновременно с това отвътре се чу силен, вибриращ тон и Черити разбра, че двата планера се канят да отлетят.

— Какво беше това? — попита отново Скудър.

Барлър сви рамене.

— Не знам — отвърна той притеснено. — Но дойде от базата. От другата страна на реката.

Силният вой от вътрешността на планерите се засили, вратите почнаха да се затварят, макар че далеч не всички мравки се бяха озовали на борда им. Черити и останалите бързо преминаха на другата страна на улицата, когато двата планера почнаха да набират височина.

Секунда по-късно единият от тях експлодира.

Всичко стана толкова бързо, че Черити дори не успя да затвори очите си, а погледна право в ослепителното огнено кълбо, в което се беше превърнал корабът. Отекна зловещ трясък и в следващия миг небето се покри с бушуващи пламъци, от които върху земята почнаха да падат горящи отломки, забиващи се като падащи метеорити в гората и в останалите сгради.

Ударната вълна събори всички на земята. Черити падна, но се претърколи инстинктивно през рамо. Още преди Барлър да разбере какво изобщо става, тя се озова при него, рязко го удари по брадичката и му изтръгна оръжието от ръцете. Светкавично бързо вдигна лазера, насочи дулото към челото на Барлър и включи оръжието на най-високата енергийна степен.

— Едно мръдване само и си мъртъв — каза тя тихо.

Барлър явно усети сериозността ѝ, защото изобщо не помръдна и само бавно вдигна ръце, отстъпвайки половин крачка назад.

— Моля ви да не го правите — произнесе той спокойно. — Заблуждавате се, капитан Леърд. Не съм този, за когото ме смятате.

Черити се поколеба. Инстинктивно усети, че поне в този момент Барлър не лъже. И че би било неправилно да го убие. Пръстите ѝ се плъзнаха надолу по оръжието, напипаха малкото лостче, което търсеха, и се спряха върху него. Очите на Барлър се разшириха от ужас, когато разбра какво смята да прави, но реакцията му закъсня: Черити натисна спусъка и лазерът изстреля кратка, ослепителна светкавица, която моментално парализира нервната система на Барлър. Той безшумно се свлече на колене.

Елен изкрещя и се озова с един скок до баща си, но Черити я отдръпна, когато се канеше да се приведе над него.

— Нищо не му се е случило — обясни тя бързо. — Жив е. Само го упоих.

Елен блъсна ръката ѝ и я погледна гневно. Но Черити не ѝ даде възможност да каже каквото и да било, а само енергично я избута настрана и насочи оръжието си към изпадналия в безсъзнание.

— Не се приближавайте много до него — предупреди тя. — Не съм сигурна дали наистина е в безсъзнание.

По лицето на Елен се изписа въпрос.

— Какво искате да кажете?

Вместо да отговори, Черити само кимна към Скудър и му нареди да я следи, после се отпусна внимателно на колене до Барлър. Пръстите ѝ опипаха шията и разгърсиха пулса, който биеше съвсем спокойно и равномерно. Все още не беше напълно сигурна дали е наистина в безсъзнание или само са преструва, но трябваше да поеме този риск.

Изправи се отново, обърна се към Елен, и нададе пронизителен предупредителен вик!

Зад Елен и останалите се бяха появили няколко мравки. Но това не бяха вече послушните роби, а воители, които настъпваха с насочено оръжие!

Един от хората на Барлър пресрещна съществата, вдигна ръка и падна като покосен, надавайки само вик на изненада, тъй като мравката насочи оръжието си срещу него и даде изстрел.

Елен изкрещя ужасено, докато Нет се хвърли светкавично към Жан и го събори на земята, а Гърк изчезна с вик в храсталака. Черити подхвърли на Скудър собствения си лазер и взе за себе си оръжието, което Барлър носеше праметнато през рамо.

Внезапно навсякъде загъмжа от мравки. Докато Скудър, Черити и неколцината хора на Барлър, които бяха оцелели от атаката, отвръщаха на огъня и унищожаваша прииждащите мравки, от сградата на посолството започнаха да излизат все повече и повече тежковъоръжени насекоми.

— Назад! — извика Черити. — Разпръснете се!

Те бързо се оттеглиха под закрилата на джунглата. Също и оттатък, откъм територията на посолството, започна да се стреля, тъй като някои от хората на Барлър, които все още не бяха излезли оттам, изведнъж се оказаха нападнати от мравките.

Силен, стремително приближаващ се рев на мотори ги накара да погледнат нагоре. Огненият килим, който експлодиралият планер беше разпрострял по небето, беше изгаснал, но сега второто летателно тяло се носеше право към гората, където Черити и останалите бяха потърсили прикритие. Тя инстинктивно се притисна към земята и зачака планерът да открие стрелбата. Но вместо това дискът се наклони наляво и направи завой. Ослепителен лъч проряза въздуха и взриви една от сградите в края на улицата. Миг по-късно втори диск с диаметър тридесетина метра премина стремително над улицата!

Видът му беше толкова странен, че Черити за момент престана да стреля по атакуващите мравки и наблюдаваше с невероятно изумление как вторият планер преследва първия и го обстрелва — и най-сетне го улучва!

Ударът не беше достатъчно силен, за да накара планера да експлодира, но той се преобърна, понесе се известно време безпомощно из въздуха и накрая почна да се спуска към земята с пронизителния шум на двигателя си.

Черити извърна бързо глава и притвори очи, когато планерът падна през няколко улици и се разлетя на всички страни вследствие невероятна експлозия. Ударната вълна огъна дърветата в гората, последвана от жарка въздушна маса, която разпали из сградите безброй малки пожари. Черити се притисна, притаила дъх, към земята, после вдигна поглед и погледна с насълзени очи към посолството отсреща.

Ударната вълна и там беше съборила всички на земята. Но мравките отново се изправяха на крака и подновиха атаката си, сякаш нищо не е било!

Много малко от тях стигнаха до улицата. Пронизителният рев отново разкъса нощта и внезапно планерът отново се появи над улицата. Лазерните му оръжия святкаха и превръщаха сградата на посолството и повечето от мравките във вряща лава.

Черити разбра, че може би им се удава последен шанс. Бързо скочи на крака, притича до Нет и Скудър и даде един последен изстрел към някаква мравка, която неизвестно как беше оцеляла при нападението. Съществуването се разтопи в сред ярката светкавица. Почти едновременно с това Скудър стреля и уби последната оцеляла мравка.

И така, битката беше приключила. Улицата и голяма част от територията на посолството се бяха превърнали в нажежен до бяло килим от пламъци и малкото фигури, които се надигаха сред трепкащите отблясъци на огъня, имаха ясни човешки очертания. Въпреки това Черити остана още няколко секунди на мястото си, докато се увери, че не ги заплашва никаква друга опасност, и едва след това пусна оръжието си и се огледа за Елен.

Девојката беше излязла от прикритието си и беше изтичала при Барлър. Когато Черити се приближи до нея, тя забеляза, че Барлър почва да се движи. Но се отказа да стреля още веднъж по него, а приседна до дъщеря му и само насочи заплашително оръжието към гърдите му.

Барлър отвори очи. В първия момент погледът му беше пуст, после животът отново се върна у него и той погледна към Черити със смесица от разочарование и гняв.

— Какво стана? — попита той. Гласът му прозвуча отпаднало.

Черити сви рамене.

— Не знам — отвърна тя. Но нещо при вашите приятели отгатък като че ли не е наред.

Пронизителният рев на планера, който отново се приближаваше, накара всички да погледнат нагоре. Огромният летателен диск се плъзна леко над улицата, описа малък кръг около горящата сграда на посолството и даде един-единствен, последен изстрел, който уцели вратата на сградата и причини някаква експлозия във вътрешността на постройката. След това планерът се спусна още по-ниско.

Може би Черити бе единствената, която не беше истински изненадана, когато вратата на планера се отвори и оттам се подаде някаква фигура. Гърк изохка изненадано, Скудър също се сепна и грабна оръжието си, но Черити бързо протегна ръка и свали надолу дулото му.

— Недей — каза тя.

Фигурата бавно слизаше по металната стълба, после се огледа и се отправи към Черити.

Внезапно Жан трепна като ударен и заекна от изненада:

— Този е... ловец! — изкрещя той, сочейки обвинително слабата, тъмнокоса фигура пред себе си. Някои и от останалите се

стреснаха и към Кайл се насочиха дулата на няколко оръжия, но внезапно Елен се събуди от своята неподвижност.

— Не! — извика тя. — Не стреляйте! Можете да му се доверите!

Черити погледна изненадано към момичето. Елен застана между Кайл и мъжете, които се целеха в него, и повтори още веднъж: — Не стреляйте!

— Но това е ловец! — повтори Жан.

— Нищо няма да ви направи! — отвърна Елен. — Моля ви, повярвайте ми!

— Дръпни се настрана, Елен — нареди един от мъжете и вдигна оръжието си.

Елен поклати глава и направи точно обратното, като застана право в целта за стрелба.

— Можем да му се доверим! — каза тя.

— На един ловец? — възрази Жан с пронизителен глас.

— Аз го познавам — отвърна Елен. — Веднъж вече ми е спасявал живота.

Черити погледна слисано към девойката.

— Тя има право — намеси се Черити. — Той няма да ни направи нищо.

Останалите свалиха оръжието си не много убедено. Дълбокото недоверие се четеше ясно по лицата им.

— Моля ви да побързате, капитан Леърд — произнесе спокойно Кайл. — Нямаме много време. Вероятно вече са потеглили доста военни кораби за насам.

— Да не би да му вярваш?! — изкрещя Гърк с пресичащ се глас — Та това е само някакъв нов трик!

— Не мисля, че имаме кой знае какъв избор — отвърна Черити.

Гърк понечи да възрази, но Черити даде знак на Скудър и въпреки че индианецът изглеждаше всичко друго само не и убеден в правотата ѝ, той грабна джуджето, стисна го под мишница и притича покрай Кайл и Елен към стълбата на планера. След него се качи и Нет.

Черити се извърна бавно, погледна Барлър и му даде знак с поглед да я последва.

— Защо не ме застреляхте? — попита тихо Барлър.

— Защото вярвам, че не е необходимо — отвърна Черити! — Вярно ли е, че дъщеря ви познава Кайл? — попита тя, кимвайки по

посока на Елен и Кайл.

Барлър се поколеба за миг.

— Да — каза той. — Вече ви признах, че тя не ми е истинска дъщеря. Осинових я, след като родителите ѝ загинаха в джунглата. Никога не разбрахме как е останала жива. Но смятам, че сега вече зная.

— Вие наистина я обичате — прошепна Черити.

— Да — произнесе той тихо. — Обичам я.

— Но ще я загубите — каза Черити.

— Знам — отвърна Барлър с тъга в гласа.

— Тя не може да остане тук. Видя прекалено много и е прекалено интелигентна, за да не си обясни останалото, щом ѝ се удаде възможност да размисли на спокойствие. Тя знае кой сте вие.

Барлър отново кимна и изгледа Елен с продължителен, нежен поглед.

— Ще ме оставите ли жив? — попита той.

— Няма причина да ви убиваме — отвърна Черити. — Няма да ви сторя нищо, Барлър. Но ви обещавам — добави тя тихо и сериозно, — че ще се върна и собственоръчно ще ви унищожа, ако тези хора тук пострадат от това, което стана днес.

— Това няма да се случи — отвърна Барлър. — Давам ви думата си, че на никого нищо няма да се случи. Вече ви казах — понятия като мъст и отплата са чужди за тях.

— Заради вас се надявам това да е истина — отвърна Черити. — Продължавайте да играете ролята на затворнически пазач, Барлър, щом това ви доставя удоволствие. Но не се опитвайте да ставате палач.

— Това никога не съм бил — отвърна Барлър. — Винаги съм бил само техен пазач.

Черити се обърна и бързо се отправи към рампата. Когато стигна до Кайл, тя докосна Елен за ръката и ѝ посочи отворената врата.

— Можеш да дойдеш с нас, ако желаш — каза тя.

Елен се поколеба. Погледът ѝ се мятеше неуверено между баща ѝ и планера.

— Аз...

— Не можеш да останеш тук — прекъсна я тихо Черити, така че никой от мъжете да не чуе думите ѝ.

Елен се поколеба още малко и очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Но после тя се обърна и хукна нагоре по стълбата, изчезвайки във вътрешността на самолета.

Кайл също я погледна изненадано, после отклони погледа си към Барлър и го посочи въпросително.

— Той е мегаман — каза той.

Черити кимна.

— Знам.

— И го оставяш жив?

Черити отново кимна. После последва Елен във вътрешността на планера. След кратко колебание Кайл също влезе вътре.

След по-малко от две минути планерът се издигна и потегли с мощен рев на изток. Още преди да затихне оглушителният рев някъде там долу под улицата изтече последният срок на една шестдесетгодишна компютърна програма и подземните помещения на сградата на посолството се превърнаха в нажежен до бяло ад от разтапяща се стомана.

За новите приключения на бунтовниците Волфганг Холбайн разказва в следващата книга от поредица Черити: „Спящата армия“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.